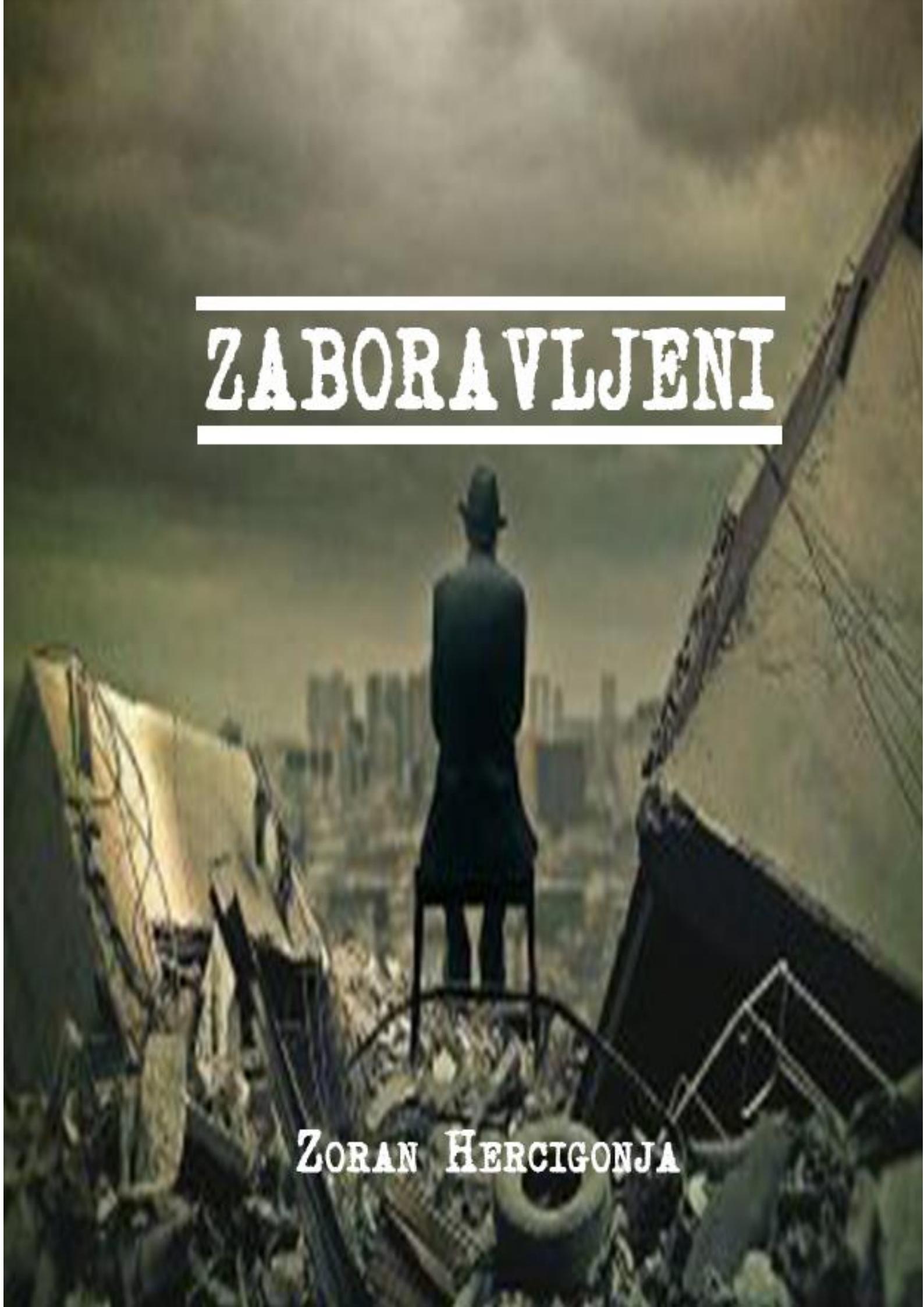

ZABORAVLJENI

A painting of a man in a top hat and dark coat standing on a bridge, looking over a river.

ZORAN HERCIGONJA

Zoran Hercigonja

ZABORAVLJENI

IMPRESUM

nakladnik: **Fronta Impress, vl. Saša Kušter**
za nakladnika: **Saša Kušter**
autor: **Zoran Hercigonja**
naslov: **ZABORAVLJENI**
mjesto izdavanja: **Varaždin**
godina izdavanja **2018.**
graf. priprema **Fronta Impress**
ISBN 978-953-8200-10-6

Zoran Hercigonja

ZABORAVLJENI

~PROLOG~

Gomila pobunjenih anđela, dupkom je ispunjavala prostor pećine. Tisućgodišnje represije izazvale su potrese u bijesnim ždrijelima. Potprostorna anomalija, postajala je sve veća.

-Kaledeju? Predaj mi bodež ili će biti krvi!- imperativno je rekao.

-Elizabale, jadni podaniče Rajske Sinove. Zauvijek ćeš ostati cmoljavo pseto svojih gospodara.-perfidno je odgovorio.

Pobunjeni anđeli zlepotali su krilima.

-Braćo bit ćete oslobođeni!- uzvikivao je Kaledej visoko podižući bodež trojstva.

- Koliko si samo ljudskih stvorova poubijao gade!?- rekao je dohvativši čvrstim stiskom Kaledeja za vrat.

-Nemoj biti glup Elizabale. Oni tome i služe. To su smrtnici i jadnici kao i mi kada se podastiremo volji Rajske Sinove.-rekao je.

-Još uvijek vjeruješ da postoji Bog, vrhovni Stvoritelj? Budalo. Svi smo mi anđeli ravnopravni i za tu ravnopravnost ćemo se boriti. Nema Boga Elizabale; samo nekolicina umišljenih anđela iz redova Rajske Sinove postavili su temelje vjerovanja u Boga. Samo kozmičko zračenje i gravitacija čine nas živima i ravnopravnima.-

U hrvajućoj agoniji Kaledej izbaci iz ravnoteže Elizabala.

-Sad! Sada mu izbij bodež!- viknuo je Elizabal svojem štićeniku koji u punom spremom ljudske osvete čeka povoljan trenutak.

Svetlo potprostorne anomalije, bljesnulo je.

POGLAVLJE I.

Rijeka teče između dvaju svjetova

U duši pomak

Sunce što baca sjene.

Ni jedan list nije požutio bez znanja stabla

Što je biće?

Do li širenje nas samih

U prostor sveukupnog etera.

mješavinom blage nezainteresiranosti, motrio je zijevove otvorenih pretinaca za prtljagu iznad putničkih sjedala i glava putnika prepunih intelektualnih manjkavosti. Nemar, samo nemar putnika može ostaviti otvorena vrata pretinaca bez imalo osjećaja i brige za druge. Oči odsutno zure u platneno-plastična sjedala aviona s ciljem prodiranja u metafizičku auru svakog bića. Tražio je ljudе među ljudima kao kada u čitavoj šumi tražiš jedno jedino drvo sa svim atributima drva. I dok je stjuardesa oprezno zatvarala pretince za prtljagu, motrio je boje kofera u njima. Vjerovao je da iz osobne prtljage pa i odabira kofera i putne torbe, možeš jasno odrediti karakter posjednika tog kofera ili putne torbe. Odražavale su ono što se može nazvati karakternim crtama putnika. Šareni kofer zasigurno pripada nekoj napirlitanoj sponzoruši sa stalnim izvorom prihoda i kompulzivno-narcisoidnim sklonostima ogledavanja o preklopno zrcalo. Onaj zeleni kofer s natpisom „Planet free“ pripada ekološko osviještenim frikovima koji se danonoćno bore za ljudska prava biljaka i životinja iako biljke i životinje nije moguće strpati u kategoriju ljudskih prava, a s druge strane potajice zrače destruktivnim karakterom i otvorenom mržnjom prema ljudima. Ponekad bi vukodlaci najbolje odgovarali opisu te sorte ljudi. Vukodlaci su zapravo ljudi koji za vrijeme punog mjeseca pretvaraju destruktivnu negativnu energiju nagomilanu između dva akumulatora: tiroide i hipokampusa u ekstremite pozнате као njuška oštih očnjaka, kandže, rep i krvoločni karakter. Jednobojni tamnosmeđi, sivi ili crni koferi zasigurno pripadaju odvjetnicima ili napaljenim ekonomskim stručnjacima, menadžerima i marketinškim svećenicima. Oni

biraju najkraći put; ekonomičan put bez previše uloženog truda, ali s velikim učinkom.

Putovao je avionom već tri užasno duga sata prema Dublinu. Stjuardese se trude biti vrlo ljubazne i dobronamjerno objašnjavati putnicima da sve frivolnosti i infantilno licemjerje za vrijeme dokolice zamijene slušanjem radija ili čitanjem časopisa. U svako avionsko sjedalo ekonomске klase, instaliran je po jedan radio uređaj, dok su u prvoj klasi u sjedala instalirani i tv prijamnici. Putovanja užasno iscrpljuju. Nije mu bilo jasno kako putnici mogu uživati u putovanju; pogotovo djeca koja teško podnose trenutke dosade tijekom napornog leta. Iza mladog bračnog para međusobno uvijenog u zmijski čvor zagrljaja i dodirivanja njuškama, promatrao je veselu djecu na playstation prijenosnoj platformi u napetoj igri. Koliko je mogao vidjeti, radilo se o nekoj zračnoj avanturi. Uživali su povezujući virtualnu igru s realnim postavkama mjesta i prostora. Uživljavali su se u kontekst avionskih bitki. Napeta igra, probijala se kroz smijeh i oduševljeno zavijanje.

Mrzio je putovati. Svaka pomisao na put u zatvorenoj limenoj kutiji ispunjava ga je nekom postporođajnom depresijom. Neobjašnjivo osjećao se sputanim i stješnjenim, uglavljenim u zube škripca neke nove isprazne avanture. Nije vjerovao u boga putovanja. -Put je samo promjena destinacije i ništa više.- Pomislio je. Ali to trajanje promjene; vrijeme između polazne i ciljne destinacije, bilo je žrtvenik na kojem je on sam žrtvovao nezaštićeno srce na dlanu. Sav taj put i avantura na koju se odazvao djelovala je užasno strano protiv njegove osobne volje. Da je mogao birati, vjerojatno bi sada pijuckao kakav sok na trgu promatrajući serijske sudbine ljudi. Uvijek je morao dijeliti svoju ćeliju s mnoštvom ljudi i udisati zrak kojeg su izdisali iz svojih tuberkuloznih pluća. Jetki dah smrdio je na ukiseljeno mlijeko. Ekonomski klasa

aviona ima primitivan sustav klimatizacije koji ne uklanja smrad. Hladi stvarajući osjećaj olakšanja, ali zrak i dalje ostaje isti samo rashlađeniji; i dalje sve smrdi na ukiseljeno mlijeko i ustajali dah.

-Želite i nešto popiti?- ljubazno je upitala stjuardesa.

Pogledao ju je očajnim pogledom utopljenika kojem je posljednji dah jedini oslonac za kakav-takav život.

-Dajte mi nešto jako.-rekao je s dugouzlagnim uzdahom.

Natočila mu je tekiliu iz malene bočice. Nije imao navike piti, ali okolnosti učine čovjeka pijancem ili lopovom. Mislio je da će nakon što strusi tekiliu, sve poprimiti jedan ljepši izraz i miris. Jedna tekila, bila je premalo za razbijanje monotonije i napetosti.

-Natočite mi još jednu molim.- zapovjedio je nasmiješenoj stjuardesi.

Posao stjuardese uz standardno dodvoravanje putnicima, posluživanje putnika i jednostavno biti lijepom, svježom i privlačnom ikonom razbijajući paranoične predodžbe letenja, statističke podatke o broju poginulih svakog sata, je isto tako i vješto namještanje osmijeha gedorama i imbus ključevima. Nije jednostavno osam sati na dan grčiti lice u bolan smiješak koji će nekom paranoidnom jadniku koji mrzi letenje uljepšati dan i umanjiti osjećaj nelagode. Gledao je umorno lice stjuardese obzidano šminkom i maskarom.

-Izvolite.- rekla je stavljajući pred njega na rasklopivi stolić času s debelim dnom i duplom tekilom.

-Ovo bi za sada trebalo potrajati.- sugerirala je zamrznutim smiješkom na licu.

Nasmijao se dobronamjernosti i brizi stjuardese za putnikovu umjerenošć. Pod naslagom šminke zamijetio je nevješto prekrivene crne kolobare ispod očiju kao

rezultat dužeg uživanja droge. Kolobari ispod očiju imaju svoje nijanse. Sivi kolobari znak su ozbiljnog umora i neispavanosti; međutim crni kolobari često su znak ili da te netko šakom u glavu ili iglom u venu. Nasmiješena stjuardesa doimala se poput rakuna. Crni povez preko očiju prekrivnih šminkom poticao ga je na smijeh. Mogao se zakleti da sada u onoj kabini stjuardese snifaju nešto za opuštanje.

Mjesto pored njega, bilo je prazno. Sveučilište koje mu je plaćalo put, začudo je htjelo da se osjeća neopterećenim i nesputanim. Istina, ne bi baš volio slušati tuđe isповijesti i tužne priče; kako su nešto mogli učiniti, a nisu ili kako su nešto učinili, a nisu htjeli. Dosta mu je bljezgarija takvih jadnika s usađenom sudbinom vječite nesreće i crnih oblaka. No lijepe stvari kratko traju. Stjuardesa je dovodila neku ženu iz prve klase do njegovog sjedala. Uredno skockana dama u sivom kompletiću, uljudno je upitala.

-Slobodno?-

Nije mu baš bilo drago što će jedno nepoznato biće daviti njegov izmrcvaren i opterećen um svojim pričicama o nalakiranim noktima i promiskuitetnom dečku.

-Samo izvolite.- rekao je prilično samouvjereni iz principa.

-Oprostite gospodine, ali utvrdili smo da mlada dama treba sjediti ovdje u ekonomskoj klasi. Došlo je do zabune.-

U monstruozno rastegnutome smiješku te umorne stjuardese video je samo kajanje i ispriku.

-Oprostite gospodine što je došlo do ovoga. Primite naše isprike.- očajnički se opravdavala kao da joj sam život ovisi o tome.

-Nema problema.- rekao je uvježbanom frazom.

Nikada nije bilo problema. Stalno neka naguravanja i gomilanja.

-Danas ćeš dobiti cimera. Morat ćete prvih tjedan dana dijeliti isti krevet.- rekla je časna sestra Karmelićanka u domu za nezbrinutu djecu.

-Nema problema.-

Odgovarao je uvijek pristojno i principijelno.

-Kolega? Je li ovo mjesto do vas slobodno?- upitao bi neki očajan student koji je zaspao na predavanje prikrivajući nervozu i frustraciju.

- Naravno da jest.- opet bi odgovorio principijelno i toplo.

Tako i sada. Sa svima lijepo, ni s kim iskreno. Bio je to njegov osobni moto za ophođenje s ljudima. Ljudi ga nikada nisu nešto posebno zanimali; često ih je doživljavao kao kartonske hodajuće kutije. Svaki dan razgovarao je s po jednom kartonskom kutijom bez karaktera, ličnosti i života. Razmjena nimalo inteligentnih uobičajenih fraza. Učinilo bi mu se da ljudi u pohabanim tijelima od prečeste uporabe jednostavno vrludaju bez cilja i mete. Ljudi su za njega bili tek nevješto programirani ostaci nekog neuspjelog zemaljskog pokusa. Ponekad bi izvadio pointer iz džepa i bockao usputne prolaznike crvenom točkicom označavajući tako mjesta na kojima je iscrtavao neke zamišljene oznake. Ljudi su u tom trenutku nalikovali na žigosanu stoku. -Što je drugo alomorfna masa nego stoka bez imena, osobne biografije i deterministički uvjetovanih potreba?-Objasnjavao bi se.

Mlada dama u sivom kompleticu mogla je imati nekih osamnaest godina. Jasno se vidjelo da je tek propupala na važnim mjestima. Crveni okviri naočala, činili

su je starijom nego što je doista bila. Intenzitet crvene boje, širio se po ključnim mjestima. Od naočala se bordo crvena slijevala na jarko crvene usne pa na droljasto crvene nokte i na isto tako droljaste cipele. Zabrinjavao ga je njezin izraz lica. To je bio izraz očajnog poziva upomoći frustrirane mlade žene. Znao je da će do kraja puta slušati baljezganja jedne tek nedavno obrasle žene.

-Ja sam Julija.- rekla je nimalo ne odupirući se osjećaju straha ili nelagode.

Nespretno je pružala ruku prema njemu. Isforsiranim smiješkom popratio je njezino nesigurno dodvoravanje.

-Drago mi je.- i pružao je ruku dotičući sluzavu kožu mlade djevojke.

-Tata mi je inače kupio pogrešnu kartu.-

U riječima osamnaestogodišnjakinje, čitao je ispriku ili barem naznaku isprike.

-Nema veze.- rekao je ravnodušno.

Uporno je nastojala zapodjenuti razgovor s njime. Osjećala je da će tako smanjiti nelagodu sebi, a i njemu.

-Vidite tata je inače sav zbrkan i evo kupio je kartu za pogrešan razred.-

Tjelesno gotovo odraslo biće, još uvijek se nije moglo oslobođiti mentaliteta djevojčice ovisne o tati, tatinim poljupcima i pričama prije spavanja. Riječ 'tata' izgovarala je nježno i s osjećajem kao desetogodišnjakinja očajno željna konzumiranja odnosa s ocem. Nervirala ga je njena upornost. Oprostio joj je zauzeće sjedala, ali ne i verbalno silovanje.

-Bila sam tamo u prvom razredu, a sada su me doveli ovdje. Barem smo blizu wc-a. -nasmijala se.

-Dobro kažete. Barem smo blizu wc-a ako ništa drugo.- odgovorio je posprdo.

Nije shvatila njegov smisao za humor ili barem sarkastično odbijanje. Instinkтивno ga je svaki puta hvatala za ruku kada bi željela nešto reći.

-A gdje putujete?-

-U Dublin.- rekao je kratko.

-I ja isto putujem u Dublin. Možda se sretnemo tamo.- čvrsto ga je stisnula za ruku.

-Čisto sumnjam.- Pomislio je. -Ne vjerujem da ćemo se ikada više sresti.- Poželio je da jednostavno to euforično dijete odleti i nestane. Teškom mukom trpio je verbalna baljezganja. Pratio je pokrete njenih usana. Činili su se kao kontrakcije donjeg sfinktera na kraju probavnog trakta tijekom teškog proljeva. Jezikom je razbijala čvorove unaprijed svezane nekom nepoznatom silom. Iako je uvijek lako stjecao povjerenje kod ljudi, ovo sada mu se činilo prejednostavnim.

-Putujete na odmor u Dublin?- znatiželjno je pitala.

-Ne. Ne putujem na odmor. Putujem poslom.- rekao je vrlo odlučno .

-Imate puno posla u gradu? Vjerojatno nešto vezano uz trgovinu?-

Strpljenje je s vremenom postajalo sve tanje. Mala je bila previše znatiželjna. Nerviralo ga je zapitkivanje. Nije mu se dalo objasnjavati da je apsolvent i da putuje na kraj svijeta negdje na sjeveru Irske nekom šašavom marginaliziranom ekscentriku znanstveniku koji će ga mentorirati i usmjeravati u pisanju diplomske radnje.

Iako stvarno nije nalikovao na studenta, bio je student završne godine diplomskog studija primijenjene fizike. Vucarao se godinama kao vječiti student po studiju. Malo je studirao, malo odmarao i pauzirao, oporavljajući se od idiota s kojima je često vodio polemike i prepirao se oko pojmove i definicija. I dok su njegovi „poznati“ kolege već diplomirali, našli posao i osnovali obitelji, on se razvlačio kao kišna glista. Kada se ponovno vratio na studij nakon godine provedene u brutalnim lutanjima i traženju sebe, kolege asistenti kojima je nekoć objašnjavao fizikalnim zakonima kako se vratiti u rodno mjesto, već su postali doktori ili docenti i voditelji katedri. I na žalost nitko od njih nije pristao biti njegov mentor ne iz mržnje nego iz principa. I tako su mu dodijelili nekog isto tako razočaranog jadnika na rubu svijeta, nedokazivo marginalizirano pseto željno dokazivanja i svađanja s cijelom sjevernom hemisferom.

Dublin je bio odredište. No zabačeno selo na sjeveru Irske bio je dom i laboratorij profesora Zagrajskog, čuvenog po istraživanju potprostornih zračenja sa sjevera Irske. Fizičar, a pomalo i filozof, profesor Zagrajski bio je posljednja nada za stjecanje diplome. Iako predmetom sprudnje i ogovaranja na fakusu, profesor Zagrajski uživao je status svjetski poznatog stručnjaka za otkrivanje potprostornih zračenja i velikog zaljubljenika u svijet anđela. Na tom mjestu će provesti koji mjesec radeći uz njega i razvijajući temu svojeg diplomskog rada.

-Dugo nisam vidjela tatu. Za praznike uvijek putujem u Irsku i provedem barem mjesec i pol s njim.- rekla je sva euforična.

Bio je zadriven zarobljenom djevojčicom u tijelu osamnaestogodišnjakinje. - Frikuša.- Pomislio je. Teško zaljubljena u oca vjerojatno je jadnica čitavog života patila od Elektrina kompleksa.

-Sigurno je zanimljivo provoditi vrijeme s ocem?- pitao je tek tako da nešto pita.

-Da. Živimo odvojeni gotovo cijelu godinu. I onda taj trenutak koji mogu provesti s njim, djeluje ljekovito na mene. Čujemo se mi i preko Skype-a, ali nije to isto. Vi vjerojatno živite u blizini svojih roditelja pa ne znate o čemu pričam?-

Na trenutak se sledio. Bojao se da sljedećim riječima ne iščaši njezine emocije i predodžbu oca iz prirodnog ležaja.

-Moji roditelji su mrtvi. Nikad ih nisam upoznao.- rekao je prostodušno mehanički.

Grizla je crvene usne i pokunjeno gledala u naslon sjedala.

-Oprostite. Nisam znala.- ispričavala se.

-Ne. Ne u redu je.- opet principijelan odgovor.

-Stvarno mi je neugodno. Nisam znala. A kako su kako su preminuli?-

Nikad nije bio načisto s tim što se zapravo dogodilo. Naime koliko su mu rasvjetlili istinu lažnim suoštećanjem u sirotištu, njegove roditelje su brutalno ubili neki nepoznati zločesti ljudi. On je imao sreće što ga je majka sakrila u stroj za pranje rublja. Našli su ga neoštećenog kako bezbrižno spava i cucla palac. U kasnijim danima života, saznao je da su njegovi roditelji bili neprijatelji zemlje; ukrajinski špijuni poslani po zadatku infiltracije i uklanjanja određenih igrača u političkom imaginariju zemlje, a da je on začet kao nova generacija špijuna koja će dovršiti posao svojih roditelja i promijeniti tijek geopolitičkih zbivanja. Razvoj te priče, saznao je od domara s kojim se često družio nakon što bi ga časne sestre kaznile zbog neposlušnosti ili crtanja brkova svecima i anđelima permanentnim markerom.

Domar je bio jedina muška figura koja je odgovarala njegovom ukusu. Jedini se zauzimao za to dijete i zaštitnički ga odgajao među ženama-pingvinima koje su od njega željele učiniti pobožnog štakora na oltaru kastriranih kipova. Domar ga je puštao na slobodu; domar je bio jedini čovjek koji je znao doprijeti do njega. Na trenutak mu se učinio poput oca kojeg nikada nije upoznao ili poput sveca na vrhovnom oltaru crkve kojem su časne sestre kod jutarnjeg klanjanja zadirale pod halju i njuškale drvenu muškost prošupljenu crvima i zubom vremena. Snifanje prašine starog drva učinilo je sestre živahnijima i smjelijima poput droge. Taj isti domar bio je glavni akter u odabiru dalnjeg puta njegovog života.

Ukrajinski izbjeglica kako se kasnije pokazalo, domar je bio inženjer fizike i dobra poduka budućem diplomiranom inženjeru fizike.

No njegovi roditelji zauvijek će biti tajna za otkrivanje, potprostorno zračenje koje će jednog dana moći materijalizirati i ponovno sastaviti.

-Poginuli su u prometnoj nesreći.- rekao je kratko.

-Stvarno mi je jako žao. Nisam mislila ništa loše.- rekla je instinkтивno dragajući ga po ramenu.

Emocija nije bilo. Ignorirao je njezine pokrete ruku i nježna dodirivanja. Smatrao se okidačem očinske figure za ovu mladu ženu. Pokrete mlade žene, poistovjetio je sa suficitom odnosa s očinskom figurom. Prvi koji naiđe, dobit će tretman izljeva nježnosti mlade žene.

Mlada dama kako ju je iscrtavao u svojem umu, ispričala se i pošla na wc. Uslijedio je trenutak olakšanja. -Napokon malo slobode.- Pomislio je. Na sjedalu do njega ostavila je malenu torbicu s koje je visio iznimno zanimljiv

privjesak: mazdaističko simboličko opredmećenje božanstva svjetla ili Ahuramazda.

Privjesak je sadržavao čovjeka u togi babilonskog oblika brade i stršeće krune kako u položaju blagoslovljanja podiže ruke držeći u jednoj nešto nalik krugu ili ankhу, egipatskom simbolu života. Tijelo mu je obgrljeno prstenom koji spaja krila i rep jastreba ili orla u jedan blok. To je bio primitivan simbol oslikavanja anđela za vrijeme procvata mazdaističke kulture i religije. Već dugo nije video mazdaistički simbol krilatog božanstva svjetla, prethodeća inicijativa judeo-kršćanskoj ideji anđela. Posljednji puta takvu oznaku je video kao dječak ugraviranu na broš glavne sestre Matilde u sirotištu Karmelićanki.

Poznato je da su kasnije prema ovom simbolu religije opredmetile ideju anđela iz lika krilatog čovjeka u debeluškastog malog Amora ili anđela ratnika u grčko-rimskoj inačici. Anđeli sa štitom i mačem, viteškim oklopom i sandalama u rimskom stilu te razbarušene zlatne kose i bijelih krila, zaokupljali su maštu srednjovjekovnih umjetnika. Dobro je poznavao povijest religijskih simbola iz raznih udžbenika iz kojih su časne sestre Karmelićanke poučavale.

Pokušavao je iskoristiti trenutak tišine dok se na pomolu ne pojavi Julija čije je ime začudo zapamtio. Znao je da ima još nekih četrdesetak minuta do slijetanja na odredište. Želio je iskoristiti to vrijeme za bolje upoznavanje profesora

Zagrajskog. Čovjeka najbolje možeš upoznati čitajući njegove tragove. Kroz rade odnosno njegove intimne misli odbačene u vidu kakvog kratkog pisanog uratka čovjek se spoznaje do same srži. Ljudska podsvijest nesvesno i indirektno najbolje iscrtava neke karakteristike čovjeka. Na papiru kao mediju ispoljavanja svjetova nesvesnog, često se nađu riječi, misli, intencije ili fraze koje ljudi često poriču da su ih napisali zbog toga jer se stide svojih skrivenih namjera. Prodiranje u intimne svjetove moguće je jedino kroz psihološko rasterećenje u vidu nizanja misli na nekom pisanom mediju. Pisani trag čovjekove moreplovne duše ostavlja najviše informacija o osobi, njenom karakteru i načinu razmišljanja.

Pred sobom je imao literaturu. Jedan prasti članak s početaka profesorovog predanog rada na ispitivanju potprostornih zračenja, nosio je naslov:
„ASTRALNE PRIKAZE UVJETOVANE POTPROSTORnim FREKVENCIJAMA.“

Doduše članak je objavljen u jednom katoličkom glasilu. Članak je pokrivao područje fizike i ono što je bilo vrlo zanimljivo, područje teologije. Činilo se kako je tema članka vrlo interdisciplinarna. Časopis je u dosta lošem stanju pa je teško iščitati početak. Počeo je čitati sredinu in medias res. Sažetak i uvodna riječ izostali su zbog loše kvalitete tiska.

„...emiter zračenja astralne forme potprostornim frekvencijama stimulira hipokampus stvarajući privid prisutnosti fizičke forme anđela u tipičnom prikazu ljudskog tijela s krilima orla ili jastreba koje izranja iz svjetla. Programirano ljudsko tijelo na frekvenciji nemogućeg detektiranja prisutnosti bestjelesnih bića u spektru vidljivih i poznatih prostornih frekvencija, poznatih senzoričkim mehanizmima ljudskog bića kao zvuk, miris i vid, ponekad

bude izloženo, na žalost zbog neistraženih razloga, potprostornim frekvencijama emitiranim iz emitera svjetlosne točke također nepoznatog karaktera, zaobilazeći prostorno gibanje valova poznatih frekvencija direktno usađujući u centar mozga za predočavanje formu krilatog čovjeka. Zanimljiva je činjenica kako većina ispitanika potvrđuje postojanost manifestacije takvog bestjelesnog bića u formi krilatog čovjeka.

Uzorak se od ispitanika do ispitanika ponavlja uz manje preinake poput zlatne kose, mača ili bodeža, oklopa i toge. Programirana ljudska osjetila, potpuno su indiferentna prema detektiranju i usvajanju svijesti o postojanju neke druge izvanosjetilne vrste inteligencije koja u suživotu s fizičkim bićima dijeli hermetičku sudbinu zatočeništva egzistencijalnog bivanja uslijed uređene svemirske tišine. Kako je poznato da planet Zemlja obiluje frekvencijama elektromagnetskog spektra, neoboriva je činjenica postojanja izvanosjetilne forme intelligentnih bića koja manipulacijom frekvencije utječe na stvaranje prikaza. Potprostornu frekvenciju vrlo je teško pratiti, ali ne i nemoguće. Naizgled neuhvatljiva frekvencija promjenljive je amplitude kao jedna vrsta osiguranja od mogućnosti praćenja, ali i kao dokaz intelligentne manipulacije i ovladavanja potprostornih zračenja nedovoljno istraženih u znanosti. Znanstvene činjenice o postojanju suživota s vrstom koju se s religijsko-teološkog ali i kulturološko-ezoteričnog stajališta naziva anđelima, temelji se tek na nekolicini

ispitanika zvanih 'vidjelicama' prethodno izloženih djelovanju frekvencije potprostornih zračenja...“

I tu se članak prekida. Iz članka, mogao je iščitati prije svega ludost i pomalo ekscentrično pomračenje uma. Želio je u jednom trenutku reći: -Sretno ti bilo na putu u pomračenje uma.- Ali svejedno je prihvaćao napisano jer mu je to koristilo kao predodžba o čovjeku s kojim će uskoro ukrstiti rogove u znaku fizike. Odlučan ton i stil pisanja, zasigurno su značili da je čovjek renitentan i nepobjediv u svojoj ludosti. Teško se uvijek nosio s autoritetima. Nije ih se bojao, samo ih nije poštivao. Autoritet je za njega bio sredstvo podčinjavanja i sredstvo apsolutne neutralizacije subjektivnosti i ličnosti koja proizlazi iz subjektivnosti. Svođenje na razinu objekta, za njega je bilo neprihvatljivo. No on se nikada nije potčinjavao nikome pa neće ni sada dozvoliti da ga jedan prepotopni crni mag pretvori u beživotni kamen. Imao je svoje naoštrene oštice; bio je spremjan na tvrdoglavu borbu. Pomalo se bojao susreta s tim 'teškim' čovjekom. Nije se toliko bojao samog čovjeka koliko svoje naravi koja bi se mogla opisati riječima: vatra što gori do samouništenja.

Sukob dviju tvrdoglavih budala nikada ne završi dobro. Naposljetku obje poginu i rijetko koja izvuče živu glavu. Profesor Zagrajski činio se iz priloženog kao vrlo karakterna osoba, gorak napitak i bacač sjena. Upornost i predanost ovdje se ne daju iščitati kao vrline, nego kao pogubni instrumentarij autodestruktivnosti.

Vratila se iz wc-a na vrijeme. Glas iz zvučnika krčao je s upozorenjem: Molim cijenjene putnike da sjednu na svoja mjesta i zavežu pojaseve. Za nekoliko trenutaka slijеćemo. Dvoumio se bi li trebao pitati rastresenu djevojku o podrijetlu privjeska ili radije šutjeti. Dvoumio se između dva moguća zaključka. Pod broj jedan cura bi mogla pomisliti da trza na nju što naravno nije bila istina barem za sada. Pod broj dva više je se ne bi mogao riješiti. Dva psa igrala su se

lovice unutar intimnog mislenog prostora; dvije polutke mozga, optimale su se za kormilo.

-Oprostite odakle vam ovaj privjesak?- izletjelo mu je.

-Mislite ovaj?- rekla je uzimajući u ruke torbu fiksirajući privjesak.

Klimnuo je glavom u znaku potvrđivanja.

-Taj privjesak mi je dao tata. I on ima jedan takav. To su....- nasmijala se.-...obiteljski dragulji. Svaki član obitelji ima po jedan takav. I moja mama....-

Zastala je. Osjetio je nelagodu pored mlade žene. Na trenutak je prestao disati i osloboditi dah od svih plima i oseka. –Molim te samo nemoj plakati.-mantrao je u sebi.

Lice djevojke pripremalo se najvjerojatnije za plač kako je mislio. Kutovi lica razapeti na kostima drhtali su poput razapetog jedra Galiota na vjetru. Nije zaplakala; samo je duboko udahnula.

-Moja mama ne živi s nama na žalost. Ja sam dijete polurastavljenih roditelja. Zapravo oni nikada nisu ni bili vjenčani; samo su bili zajedno i razmijenili gene, a onda poslije svatko na svoju stranu.- rekla je oborene glave nad privjeskom.

Počeo ju je žaliti. To je bilo najgore što se može dogoditi muškarcu: žaliti ženu. Žaljenje vodi prema samilosti, a samilost prema samilosnoj ljubavi, a ona prema pretjeranom zaštitničkom ponašanju, a takvo ponašanje do povišene razine testosterona i na kraju sve završi kobno. U ovakovom stanju nije bio spremjan za zajednički život. Nije ju mogao zaštiti; i sam je bio ranjiv, nezaštićen i jadan. Bio je blizu tridesete, a njoj je tek osamnaest godina. Nije mogao zamisliti da bi sebe mogao tako očajno uvaliti u neki kontekst nad kojim gubi kontrolu.

-To je valjda bio oproštajan dar?-

-Pa tako nešto. Mama me uvijek nazivala svojim anđelom. Tati i meni je kupila te privjeske da nas zadrži nekako na okupu. Mi smo bili njezini anđeli, a ona naš. –

Htio je još nešto dometnuti, ali nije išlo. Sjedili su sasvim blizu jedno drugoga. Zbližila ih je osobna isповijest. San se rasparao po sredini. Tresak aviona o tvrdi asfalt piste, resetirao je tihi trenutak povezanosti dvije mlade fantazije. Njene tople nadasve ljudske oči, miješale su se s njegovom tjeskobom. Zvučnik je ponovno zakrčao:

-Cijenjeni putnici hvala što ste nam ukazali povjerenje i putovali s nama.-

Dok su u gužvi stjuardese otvarale vrata i vraćale prtljagu putnicima, Juliju je gutala rijeka gomilajućeg mošusnog goveda. Vidio je samo sivi kompletić i crvene droljaste cipele u iščezavanju. Potrčao je za njom poveden nekim neobjasnivim osjećajem gubitka kojeg dosad nije bio svjestan. Nije mogao vjerovati da bi takvo usputno biće moglo djelovati i otopiti tvrdokorno srce.

–Nisam ti rekao svoje ime.- ponavljače je mrmorio.

-Ja sam nepismeni idiot na kretensku potenciju.- nezauzdano je zaurlao među ljudima.

Ljudi su se ogledavali dok je stjuardesa prikrivajući odbjegli podsmijeh proceduralno pozdravila i zahvalila kolutajući očima.

-Hvala na povjerenju.-čulo se.

Nabijajući sunčane naočale na nos, prebacio je jedinu torbu preko ramena na kožnu jaknu i potražio prijevoz na obližnjem autobusnom kolodvoru.

POGLAVLJE II.

Skinite veo s uplakanih lica,
jer vratio sam se kući u topla njedra
doma svog.

Zabilistao sam kao biser
usred mnoštva voda,
bljesnuo kao sunce usred čela neba.

Zbiljski snovi, zasjaše kao zora,
zbiljske zvijezde u rukama mi sjahu;
vratio sam se kući s kolajnama i zlatom,
kao junak, kao konkivistador;
blještim kao anđeo s onoga svijeta.

vaput je presjedao da stigne na destinaciju. Krajnji sjever Irske bio je daleko pred njim. Put mu se učinio veoma dugim i zamornim. Irski krajolik na trenutke je utješno dragao spomen na probleme i tegobe s kojima se morao nositi, a opet pobuđivao i neke sumnje. Najzanimljiviji su bili ljudi u autobusu. Čudnim mrmorenjem i graktanjem irskog dijalekta, obilno su lijepili poglede na stranca. Činilo se kako metafizičkim zirkanjima u stranca, traže njegovu dušu. Podrhtavanje pogleda i slanje skrivenih kodiranih signala stvaralo je dojam skrivene odbojnosti prema strancu. U tim je ljudima bilo nešto mračno. Doimali su se uznemireno kao da su prepoznali neku mračnu tajnu o nepoznatom čovjeku koji sada s njima sjedi u autobusu. -Da nije valjda neko irsko praznovjerje? Možda im smeta kožna jakna ili nakriviljene naočale na vršku nosa?- Pitao se površno komentirajući suludi konzervativam ove zemlje. Poluprazni autobus s ljudima nakostriješenim na stranca prolazio je ogromnim zelenim prostranim krajolikom i tankim kamenitim ulicama posljednjeg naseljenog mjesta ucrtanog u GPS uređaj. Mjesto na samom rubu sjevera Irske bilo je oko dvadesetak kilometara udaljeno od posljednjeg većeg naseljenog mjesta. Odbačeno i na osami, nije zavrijedilo čast bilježenja u virtualnu kartu GPS uređaja.

Promatrajući nisku kamenu građu, spuštene krovove i puste ulice usred sunčanog dana obasjanog mrskim suncem razmišljao je o paketu na dnu torbe. Nekoliko dana prije nego mu je Sveučilište pismenim rješenjem odredilo i dodijelilo profesora Zagajskog kao mentora stigao je paket nepoznatog podrijetla iz Nacionalnog trezora naslovljenog na njega. Pošiljatelj nepoznat. Pisalo je u ljubaznom pismu predstavništva Nacionalnog trezora.

Uobičajene fraze:

„Poštovani, imamo dužnost i zadovoljstvo ispostaviti vam neotvoreni paket naslovljen isključivo na Vas. Radi se o visokoj razini diskrecije pa ni s naše strane ne znamo o kakvom se sadržaju paketa radi. S druge strane zbog posebnih zahtjeva našeg klijenta, ne smijemo otkrivati identitet te osobe. Tako da Vas ne može pobliže upoznati s predmetom isporuke, a ni pošiljateljem. Nadamo se da ste zadovoljni našim uslugama... i tako dalje i tako dalje.“

Sve te fraze nisu bile ništa drugo do li sladunjava uvlačenje u guzicu. Paket mu je uručen na ruke. Papirnata kutija umotana u pak papir nije pobuđivala ozbiljan interes za brzinom otvaranja kakvom se s nestrpljenjem otvaraju darovi. Smatrao je tu kutiju nečim sekundarnim i zanemarivim, ne previše bitnim. Totalno opterećen ozbiljnijim problemima, u egzistencijalnom delirijumu drhtao je oko konačne odluke Sveučilišta. Glupi paket nije bio toliko bitan.

Problem s odabirom mentora i pisanjem diplomske radnje, razvukao se na godinu i pol. Već je sada prekoračio sve limite anonimnog mecene koji je godinama financirao njegovo neuspješno studiranje i hirovito razvlačenje uloženih sredstava. Nikada ne bi ni počeo studirati da nije bilo iz vedra neba anonimne injektivne školarine uplaćene tik pred završetak obaveznog srednjeg obrazovanja. Da u jednom trenutku nije stiglo pismo anonimusa gdje traži da baš on, buntovni i besperspektivni mladić po mišljenju časne Matilde, upraviteljice sirotišta, nakon završenog srednjoškolskog obrazovanja počinje studirati.

Nekih posebnih uvjeta nije bilo osim naravno jednog. Školarina je bila limitirana izborom studija. Morao je upisati studij fizike i ništa drugo nije dolazilo u obzir. Uvjetovani iznos predstavljaо je nešto poput stipendije iz nekog nepoznatog fonda i fondacije. Studirati fiziku; to je bila jedina propozicija u cijelom cirkusu poznatog i nepoznatog. Časna sestra Matilda nije djelovala previše oduševljeno zbog odluke anonimusa. Sigurno se pitala: Zašto baš on? Zašto je anonimus odabrao njega, ološ bez perspektive, budućnosti i takta iako je u sirotištu bilo vrlo nadarene djece. Ali naravno želja je bila uslišana jer je taj isti anonimus donirao izvjesnu svotu sirotištu kao neku vrstu pečaćenja potpisanoг metaforičkog ugovora između njega i časne Matilde.

Ljudi u autobusu i dalje su promatrali stranca. Pokušavao je ignorirati njihove pogledе i uživati u krajoliku. Zelene ravnice okupane sunčevim odbljeskom hrabrike su ga da preživi idućih mjesec dana na teškoj sjevernoj fronti Irske. Vjerovao je da će barem jednom u životu učiniti nešto dobro i zato valja prihvatiti pravila i izdržati. Ljudi su ga i dalje boli pogledima.

Često se u životu sudarao s ljudima isprovociranim njegovom vlastitom pojmom. Iritantnost je naprsto zračila iz njega. Frekvencija izazivačkih feromona provocirala je i inicirala sukobe. Uvijek je imao specijalne tretmane dok su drugi kolege bez previše moraliziranja plivali mirnom rijekom života.

Bio je često izložen moralnim vivisekcijama bez ikakvog povoda. Rezali su živo tkivo gdje god su stigli. Katkada bi iznenadnim pčelinjim ubodom upitao svoje sugovornike koji su se iz ljubaznih dodvorivih ljudi u trenutku pretvorili u aždaje:

-Zašto baš ja? Zašto meni priređujete specijalne tretmane? Jesam li po nečemu poseban ili što?-

No nisu odgovarali. Jednostavno nisu mogli znati što im je došlo. Iz njegove ličnosti je zračilo nešto što su ljudska osjetila nesvesno percipirala. Svaki čovjek želio je neutralizirati njegovu ličnost. Česta zapadanja u dijaloge i polemike pune osuda i kritiziranja stvarali su sliku neželjenog čovjeka ili neprijatelja. U tim trenucima ljudi su prestali biti ljudi, posjednici svojih želja, ličnosti i volje. Promjena je uslijedila vrlo brzo poput promjene tv kanala. Iz sladunjave romanse sklopka je prebacila na prizore krvničkog kidanja tkiva autentičnosti jedne ličnosti. Ljudi su u njegovoj prisutnosti djelovali neljudski, isključene svijesti i volje, prebačeni na renitentno čupanje vitalnih organa užarenim kliještima. Ličnost koju je potrebno ukloniti, dijabolična je interpretacija mladog čovjeka u izmrcvarenoj predodžbi života.

Konačno nakon smušenog blebetanja u glavi, pokazala se trijezna jasnoća u zelenoj dolini slobode i nesputanosti. Autobus je stao na rubu sela distanciranim kretnjama prije nego se okrenuo i pošao putem kojim je i stigao. Iz autobusa je izašao sam kao osuđena vještica pred lomaču. Autobus je brzo krenuo žečeći što prije nestati s ovog mjesta. -Zasigurno opet neka irska vradžbina i praznovjerje.- Pomislio je. S torbom na ramenu pješačio je zelenom livadom po nježnoj i mekanoj travi. Dolina je bila nadomak mora čista bez krvi i užasa, brodoloma i spleena. -Pravo platno za slikanje događaja.- Rekao je samome sebi. Zapravo nekako je drugačije zamišljao mjesto istraživanja. Zamišljao je veliku steriliziranu kuću i visoke dalekovode s antenama za bolju provodnost signala. Antena nije bilo kao ni velikog laboratorija. Iz zelenila livade, stršala je samo kamena pastirska kuća, skrhani monoliti tik uz obalu mora i ruševine iscrpljenog rudnika bakra. Blagi povjetarac razmršio je njegovu kosu, a šištanje valova mora pročešljalo je osjećaje. Spokoj i mir u duši, ispunile su cijelo biće lažnim trenutkom euforije.

Iz kuće je provirila ženska osoba. Na trenutak je stao zaustavljen nepoznatom silom. Mahala je ispred kuće vjetrom nošene kose. Činila se poput frikuše, rastresena, bez samokontrole misli i pokreta. Podigao je ruku u znak pozdrava. Laganim korakom zaputio se prema kući.

-Zasigurno neka pohabana sluškinja ludog znanstvenika.- dometnuo je niz vjetar.

Približivši fokus vidnog polja ugledao je nju, Juliju. Naočale s crvenim okvirima i vjetrom razbarušena kosa činila se kao san. Na trenutak je pomislio da još uvijek putuje avionom i meko sanja, ali ovo sigurno nije san. Uvjeravao je samoga sebe. Snovi uvijek stvaran događaj kontaminiraju spinom panike i užasa. Ova priprosta djevojka je bila stvarna. Sigurno nije san. Znao je to iz vlažnog dlana kojim je u znak dobrodošlice stisnula njegovu smetenost.

-To ste ponovno vi!- rekla je oduševljeno grleći ga.

Nije se snašao.

-Da. To sam opet ja. Baš čudno.- rekao je poravnavajući naočale.

- Što je čudno?- zapitala je djetinjom naivnošću.

-Valjda nisam pogriješio...- rekao je ukočeno vadeći mobilni uređaj s GPS navigacijom.

Panično je tražio signal. Pomisao na pogrešnu destinaciju, izbacila ga je iz takta. Mobilni uređaj nije radio; pokazivao je samo crni zaslon.

-Što za vraga?- rekao je udarajući mobitelom u dlan.

-U dometu nekih dvadesetak kilometara ne rade mobiteli ni bilo kakvi mobilni uređaji.- rekla je zabrinuto.

-Kako ne rade?-

-Pa moj tata istražuje neka zračenja koja ometaju signale u okrugu od dvadesetak kilometara. Zato ne rade mobilni uređaji.-

-Dobro je.- Pomislio je. -Na pravom sam mjestu ako ništa drugo.-

-Vi ste onda tatin student?- upitala je ljubaznom gestom hvatajući torbu s ramena gosta.

Inzistirao je da torbu sam nosi. Nije bila bog zna kako teška. Donji veš, nekoliko pari čarapa, hlače i onaj neobičan paket činili su sadržaj torbe.

-Vaš tata je profesor Zagrajski?- upitao je ne mogavši vjerovati u koincidenciju.

-Da. Moj tata je taj poznati ludi znanstveni genij.- nasmijala se.

Iako je s osamnaest godina imala tek propupale ekstenzije erotike, bosonoga u plavoj haljini činila se starije i korpulentnije. Ušao je za njom u kuću s visokim pragom.

Zgrčen za radnim stolom pored peći na kojoj su od visoke temperature stenjali lonci, sjedio je profesor Zagrajski zabavljen rješavanjem križaljke.

-Tata. Imaš posjetu.- rekla je vitka djevojka.

Zagrajski je ustao odmjeravajući pogledom ispod naočala svojeg novog suradnika na istraživanju kao lovac divljač. -Olinjali vuk.- Bila je prva pomisao na čovjeka u zamračenoj prostoriji. Neobrijan s nekoliko sivih čuperaka na uskoj koščatoj bradi profesor Zagrajski, pozdravio je apsolventa fizike. Čvrsti stisak koščate ruke odavao je postojanost, tvrdoglavost i snažan karakter, baš kako ga je procijenio na temelju pročitanog članka u avionu.

-Ja sam profesor Zagrajski. Oslovljavajte me s profesore u dalnjem kontekstu. Dodijeljeni ste mi kao pomoćnik u mojoj dugogodišnjem istraživanju i tako ćete se ponašati.- rekao je.

Drugim riječima želio je reći:

- Ti si moj potrčko i imam te u šakama trideset punih dana, ako ne i više. Radit ćeš što ja želim i zapovjedim.-

Za moje ime nije pitao. Oslovljavao me s kolega ili mladi kolega kako mu je došlo. Sijeda kosa sa žutim pramenovima slijepljena poput slame zavijorila je dok se štrkljavo tijelo tog visokog tipa mašilo za Juliju. Dovukao ju je tik pred njega.

-Da vas upoznam. Ovo je Julija, moje najveće blago. Mlada je i vrlo senzitivna.- s očinskim ponosom uzdignutog nosa očekivao je pljesak za svoje životno djelo.

-Znam profesore.- odgovorio je samouvjereno.

-Vi znate kolega? Vi poznajete Juliju?- čekao je moj odgovor.

-Da tata. Upoznala sam ga u avionu jer si kupio krivu kartu.- sramežljivo je dometnula smanjujući napetost.

-Vidiš dušo da se nekad loše stvari pretvore u nešto dobro.-rekao je pomalo razočaran.

-No svejedno kolega. Prste k sebi.- pokušavao je biti duhovit, ali nije baš tako djelovalo.

-Pokaži našem gostu gdje će odsjedati narednih tjedana.-

Rukom je posegnuo u džep za džepnim satom. Na karici sata, visilo je obiteljsko obilježje kakvo je nosila i Julija. Mazdaistički bog svjetla Ahuramazda.

-Hm... Već je toliko sati. Moram provjeriti stanje signala.- rekao je zureći u sat.

-Ti, Julija, smjesti gosta.- obratio joj se ne samo riječima već i nježnim dodirom struka.

Nasmiješila se nevino željna očeve pažnje. Na bijelim zubima nedostajao je samo adolescentski aparatić da upotpuni sliku nevine djevojke adolescentice koja očajnički želi intenzivirirati odnos s ocem.

Pratio ju je u svoju novu sobu. Od Julije je vidio samo bijele bose noge i plavu haljinu kako se razlijeva po njima poput plašta.

-Evo ovo će sada biti vaša soba.- rekla je nekako preusiljeno.

Običan uski vojnički žičani krevet, drveni ormar i stol s iskrhanim stolcem, bili su jedini namještaj mračne i hladne sobe. Zidovi bez slika, minijaturni prozor ugrađen u kameni zid bez mogućnosti otvaranja djelovali su poput tamnice. Sjela je na krevet gledajući ga kako odlaže jednu jedinu torbu na stol. Njihala je nogama kao nestaćna školarka što je još uvijek i bila.

-Niste mi rekli svoje ime. Kako se zovete?-

- Moje ime je Samuel.-

Nasmiješila se.

-Drago mi je da smo se upoznali. Još nisam upoznala nikog s imenom Samuel. Sviđa mi se vaše ime. Kao ime anđela.- naglasila je.

-Volite anđele?-

-A tko ih ne bi volio kada su bića svjetla tako sjajna i dobromanjerna . - rekla je razdraganim glasom.

Zagledao se u to biće još uvijek neoštećena uma. Neuredno razbarušene tanke kose, djelovala je prozračno i svježe poput životinjice na zelenoj livadi. Iako je pokušavala oslanjajući se rukama na krevet istaknuti atribute mlađe žene, još uvijek nije imala dovoljno sazrele mlijecne žljezde koje bi ispunile prazninu haljine. Jarko crvene usne na bijelom licu zainteresirano su drhtale.

Najednom je skočila.

-Joj! Ručak će izgorjeti!- rekla je otrčavši u kuhinju.

-Koje nesto djevojče.- rekao je samome sebi pokušavajući odagnati bludne misli.

Legao je na uzak krevet i udubio se u plafon kuće. Zvuk lonaca iz kuhinje, budio je pozaspala sjećanja na davne dane.

S domarom Elijem razgovarao je o svemu. Često bi uplakan sjedao u krilo tog nadasve mirnog čovjek i prepustio se riječima utjehe.

-Što se dogodilo Sami?-

Tako ga je od milja zvao.

-Opet me tukla. Ona je zločesta... Nije mi dozvolila da uzmem naranču.- odgovarao bi otvarajući škrinju djetinje duše čovjeku u kojem je jedinome bio spas i utjehu.

- Sami. Časna Matilda često zna pretjerati, ali moraš slušati. Znaš da u sirotištu postoje pravila kojih je potrebno držati se.-

-Ali ona...- često bi gradio tu ženu.

Domar je u sebi znao da je časna Matilda ponekad gruba i više nego treba prema djeci. Znao je tu i tamo ukrstiti robove s njom. Često je znala zatvarati

hranu u kavez nasred blagovaone i čekati dok se i zadnji dječak ili djevojčica ne pomoli. Tek onda je otvorila kavez i dala djeci jesti.

- Slama im volju, a ne jača karakter.- kako je znao reći domar Eli prije nego se otvoreno odupirao metodama časne Matilde. Ona je takve istupe tumačila kao otvoreni napad na vlastiti autoritet kojim je zračila u sirotištu. Iako je zajednički nazivnik sve te mrzovolje i grubosti zapravo bio rezultat napetog vođenja doma za nezbrinutu djecu, previše papirologije, administracije i financija, časna Matilda često je pretjerivala.

-A što sam joj ja kriv?- često bi upitao.

No teško je bilo djetetu objasniti kompleksnost ljudske prirode.

-Ti samo dođi k meni ako opet bude problema.- govorio je Eli.

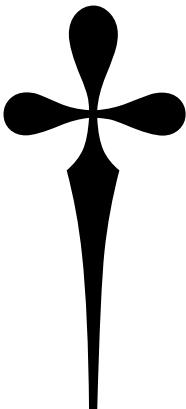
Jednom je na uglu hodnika gledao svađu Elija i Matilde. Nije razumio što govore, ali iz gestikulacija je mogao jasno pročitati da se radi o žestokom protivljenju Matildinim metodama. Ona mu je prstom prijetila da će ga prijaviti za ilegalni boravak ovdje, dok je on šireći ruke davao do znanja kako će javnosti objelodaniti njezine fašističke metode.

-Zamisli da imaš bodež kojim ispravljaš svijet.- govorio je.

-Ne bodež za puštanje krvi, nego bodež koji para prostor i vrijeme, sve potprostorne devijacije. Ljudi su takvi zbog devijacija i poremećaja u energiji. Zamisli samo kako bi taj bodež mogao promijeniti svijet na bolje.-

Držao je tako predavanja iz fizike i astronomije djetetu u naručju koje ga nije moglo razumjeti posve jasno i nedvosmisleno.

Eli je tek nevješto nacrtao crni bodež na komadu bijelog papira. Imao je oblik križa. Uobičajena oštrica bila je nakalemljena na dršku oblika trolisne djeteline.

-Djetelina označava Trojstvo koje pobjeđuje sva zla.- dodao bi pritom.

Kao dijete upijao je riječi domara. Iako ih nije razumio, činile su se poput uspavanke na kraju naporna dana.

-Oštrica sadržava jednu posebnu tvar, fizikalno nedovoljno objašnjiv fenomen koji može razderati svako zlo. Dijete moje, ovakva oštrica pobjeđuje sve na svijetu pa i časnu Matildu.- rekao bi smiješeći se.

Eli mu je često pomagao oko zadaća iz matematike, kemije, fizike pogotovo kada je došlo vrijeme srednjoškolskog obrazovanja. Često bi boravio u maloj sobici za stolom po kojem su razasuti čavlići tražili boravište u primjerenoj kutiji nekoliko centimetara udaljenoj od njih samih. Uz zadaću bi dobio pojašnjenja i kratke instrukcije. Taj čovjek je bio tutor slabašnog djetića.

Po završetku trećeg razreda srednje, Eli je preminuo u vlastitoj sobici, ali ne prirodnom smrti. Otrovali su ga. Nije se saznalo tko ga je otrovao ni zbog čega, ali razlog je bio očit. Netom poslije smrti saznao je da je Eli pravim imenom Rufus Elifas zapravo bio jedan od pobunjenih ukrajinskih inženjera koji su odbili

raditi za vojsku i tajne vojne projekte. Morao je pobjeći da bi preživio, ali ne zadugo. Snašla ga je ruka njegovih.

Nikad neće zaboraviti dojmljivu priču o anđelima koju mu je pričao kao malom dječačiću.

-Anđeli su naprsto svugdje i u svemu. Oni pokreću stroj cijelog svijeta. Bez njih ne bi ništa funkcionalo. Svaki kotačić i opruga vidljivog i nevidljivog svijeta u njihovim su rukama. No postoje često oni koji se vole igrati moćnika: pobunjenici koji pod okriljem da čine uslugu cijelom svijetu zapravo provode svoju fanatičnu volju. Igrali su se moćnika i prije nas ljudi i zasijali samo patnju i bol među anđelima, muku i strah u ime oslobođenja, etičnosti i osobne slobode. Dogodilo se to u sustavu gdje se nalazi naš planet Zemlja. Anđeli destrukcije činili su zla i opačine bez očitog razloga. Svemir se potresao zbog njih. Bez razloga su širili destrukciju i smrt. No onda su ih Čuvari zbacili s neba i zatvorili u najdublje procjepe planeta Zemlje, a najgoreg među njima odveli pred vječiti sud koji traje i danas. No demagogija Svjetlonoše nije se ugasila. Iako su mu sudili, odani podanici, nastavili su njegove grozne planove. Zaneseni ludošću jednoga, pobunjeni povampireni ostaci našli su izlaz iz procjepa i ponovno pokušali širiti patnju, razdor i smrt napadom na univerzalni plan uspona smrtnih bića odnosno nas ljudi. Glavni među njima, tvrdio je da se suviše vremena i energije koristi na detaljni program obuke uspinjućih smrtnih bića. Željeli su uništiti nas lude, smrtna bića. Mi smo im bili prepreka u ostvarenju plana da zavladaju cijelim svemirom. Usprotivili su se višestoljetnoj pripremi smrtnika za neku nepoznatu sudbinu koja nije bila ništa drugo nego čista izmišljotina kako su izjavili. Željeli su biti gospodari i zbaciti svemoguće Trojstvo s trona Vrhovnoga.

Čuvari opasani bodežima trojstva, oduzeli su mnoga lica i ličnosti pobunjenicima. Straža Svevišnjih Očeva u izravnoj liniji kozmičke ovlasti pretvorila je pobunjenike u bezlični lutajući škart. No pobunjenika još ima skrivenih u džepovima svemira. Pobuna još traje dječače moj. Iako u okovima, Svjetlonoša još uvijek pali svjetlo svojeg svjetionika pobunjenim latalicama.-

POGLAVLJE III.

Ja sam samo čovjek,
dok nad mojom glavom jata zvijezda
svijaju gnijezda i cvrkuću kao ptice,
dok grme i tutnje sile i gromovi,
dok vjećaju božanstva.

Ja sam samo čovjek,
sjenka laži, prozirna iluzija.

Ja sam samo čovjek,
dok se oko mene svjetovna mora
prelamaju, brda premještaju s kraja na kraj,
dok se vjetrovi svijeta tjeraju,
dok se sile prirode uskovitlaju u konačan kraj!

Ja sam samo čovjek,
tanahna nit zbilje, zbiljska fatamorgana.

robudilo ga je žestoko lupanje po loncima. Profesor Zagrajski je maničnom dernjavom oponirao istovremenoj tutnjavi lonca.

-Mladi kolega! Ustajte! Već je pola četiri.- ustrajno ga je zazivao poput pomahnitalog luđaka.

-Prespavali ste cijeli jučerašnji dan. Ustajte!-

Nije imao drugog izbora nego ustati i pokoriti se luđakovoj volji. Prespavao je u odjeći ogrnut samo kožnom jaknom s podignutom kragnom.

-Što se derete?- rekao je mamuran od sna.

-Mladi kolega, život ovdje počinje jako rano.- rekao je spuštajući lonac na stol.

Iz džepa mu je virio privjesak Ahuramazde, a u ustima je žvakao lulu poput Sherlocka Holmesa. No iz lule se nije dimilo; nije imao duhana, samo je iz ogavne navike žvakao cijev lule.

-Mladi kolega treba proći područjem oko kuće i zabilježiti zračenja. Tko zna možda baš u tako ranim satima postoje promjene ili devijacije signala. Treba to zabilježiti; to su krucijalni podaci.-

Iako je prezirao rano buđenje, profesorove riječi činile su mu se logičnim i nedvosmislenim zaključkom. I sam svjestan promjenjivosti amplituda signala iniciranih klimatskim promjenama, odnosno elementarnim promjenama zbog određenog doba dana; ustao je rastegnuvši sve mišiće tijela u jednom trzaju.

-Ja ne znam što s vama rade na tom Sveučilištu. Ako ste i tamo tako pospani onda ne znam stvarno kako uopće uspijevate polagati ispite.- rekao je podrugljivo žvačući cijev lule.

-Nisam mislio ništa loše, ali ovo istraživanje zahtijeva prije svega predanost i opreznost.-

Nije htio ništa reći na riječi svojeg mentora kojeg nije upoznao u najboljim okolnostima.

-Zbog predanosti čamite ovdje dvadeset i pet godina dok je život prošao pored vas.- želio je reći, ali je radije šutio i primio se posla.

Profesor mu je na rame natovario prijenosni osciloskop koji dobiva energiju iz akumulatora. Uređaj za praćenje amplituda signala bio je dosta težak. Mogao je imati nekih deset kila. U ruku mu je turnuo metalni štapić sa senzorom na vrhu.

-Ovime ćete, kolega, svakih deset koraka oko kuće bilježiti promjene u signalima. Možete zaokružiti i obalu i predlažem da ispitivanje završite pored monolita- rekao je.

Nije mu bilo jasno zašto koristiti primitivan osciloskop za utvrđivanje potprostornih zračenja ili frekvencija. Zamišljaо je suvremeniji pristup ovom fenomenu. Oprema poput Geigerovog brojača za detekciju razine radijacije ili piranometra, uređaja za mjerjenje ukupnog sunčevog zračenja ili sofisticirani mjerač elektromagnetskog zračenja sigurno će dati kvalitetnije rezultate od osciloskopa. U svakom pogledu smatrao je bilo koji od ovih analizatora superiornijom alternativom osciloskopu. Zastarjeli osciloskop s naknadno nakalemlijenim senzoričkim štapićem činio se poput dječje igračke.

Arogantnost u pogledu ispravnosti pretvorila se u spoznaju da zapravo ništa ne zna o ovome fenomenu. Pročitao je svega jedan članak o potprostornim zračenjima, ali na Sveučilištu ga nisu previše tovili stvarima o kojima se baš najbolje ne zna.

-Kolega, jeste li spremni za obavljanje zadatka?- upitao je probadajući ga trijeznim pogledom osude.

-Jesam. Naravno- odgovorio je kratko.

-No onda uključite osciloskop!- nasrtljivo je zapovjedio.

U stvarnosti osciloskop nije bilo samo tako lako uključiti. Mnoštvo šarenih tipaka i prekidača zbunjivalo ga je. Tražio je prekidač prevrćući po osciloskopu kao pomahnitali cirkuski majmun po orguljama. Profesorovo strpljenje izgaralo je u promatranju jadnika u njegovog vlastitoj bespomoćnosti.

-Kolega.- rekao je duboko uzdišući.

-Tu odmah na vrhu pored monitora je tipka s oznakom ON-OFF. Imate li vi uopće pojma o mojem radu?- upitao je grubo.

-Pa. Nešto sam na Sveučilištu...-izmotavao se.

-Ja ne mogu vjerovati, kolega, da ovom važnom zadatku pristupate s takvom neozbiljnošću. Vama očito nije u interesu nešto naučiti nego samo popuniti administrativne šupljine. Vjerujem da vam je u interesu samo napisati par rečenica svoje radnje i dobiti diplomu.-

Šutio je trljajući lijevo oko od krmelja. Nije se uspio ni umiti.

-Oprostite, profesore, ali zatekli ste me.-

-Mladi kolega. Uvijek trebate biti spremni, jer ne znate ni dana ni časa.- citirao je frazu iz njemu nepoznate knjige.

No nije bilo bitno; želio je samo što prije izvršiti zadatak. Po uključenju osciloskopa na monitoru se iscrtao pravilan sinusni napon. To je značilo da je osciloskop dovoljno dobro izbaždaren i spreman za rad.

-Ukoliko zamijetite bilo kakve promjene u ovom signalu onda ih i zabilježite.- rekao je dajući mu blokić s olovkom.

-Bilježite točno vrijeme nastanka promjene i izgled sinusnog napona.-

Kod sebe nije imao sat. Mobilni uređaj je bio jedini mjerač vremena, ali zbog potprostornih frekvencija nije radio. Zaslon se zacrnio.

-Profesore?- zazvao je.

-Što je sad? –

-Nemam sat, a mobitel je krepao.-

-Mobitel je krepao.- ponovio je žvačući bijes na cijevi od lule.

-Uopće niste pripremljeni za ovaj projekt. Sveučilište je stvarno bezobzirno i ...- nije dovršio rečenicu.

Iako je kipio od bijesa, uzeo je svoj džepni sat s lančića i razočarano ga predao svojem „asistentu“ u ruke.

-Dobro, idite sad i kako sam rekao završite ispitivanje kod monolita.-

Izašao je iz kuće niske građe u prostranstvo zelenila. Iako se Sunce još nije odlučilo na buđenje, prizor nerazbuđenog krajolika činio ga je sretnim i ispunjenim. Prostranstvo bez okova činilo ga je nesputanim i slobodnim. Nije

bilo zidova ni ljudi zbog kojih je često boravio u loncu tjeskobe. Prostor bez ograničenja, okruživao je njegovu živuću imaginaciju. Poput sna iz kojeg se jednostavno ne želiš probuditi, ovo mjesto magično je vabilo u zagrljaj slobode.

Valovi mora u sve jačim lukovima odapinjali su svoj bijes u tisućljetni štit hridina. Stoička podnošljivost firmanenata nije dozvoljavala proboj. Šum mora obasjan sjenom poraza, širio se zrakom u bezdan. Formacije razbijenih valova u hrid ne priznajući poraz, povlačile su pjenu svoje krvi u petlju novog buntovnog rastojanja i planiranog napada. Epska bitka zarobljena u vječitu petlju ponavljanja, odvijala se u pravilnim intervalima gonjenih vjetrom. U rosnoj svježini prizora, srce je našlo svoje jutro. Mogao je osjetiti navalu uspinjujućeg adrenalina uz kralježnicu. Opčinjen prizorom nerazbuđenog jutra, želio je da mu iz lopatica niknu krila i da odleti daleko, daleko.

Obilazio je teritorij oko kamene kuće niske gradnje bilježeći u blokić svako malo ništicu kao simbol da nema promjena na signalu. Signal osciloskopa bio je konstantan. Teškom mukom vukao ga je za sobom. Akumulator se pregrijavao, a toplina žarila lijevi bok na kojem je teglio tešku mašineriju. Mrzovoljno je otvarao i zatvarao poklopac džepnog sata bilježeći vrijeme zaustavljanja na postajama zadanog puta. Privjesak Ahuramazde zasmetao bi svaki puta pri otvaranju poklopca sata. Nerviralo ga je to drevno božanstvo. Nikada nije volio privjeske, amajlike ili talismane kojima bi ljudi dokazivali svoje simpatizerstvo, vjernost ili pokornost nekom imaginarnom, simboličkom prikazu boga. Najviše je prezirao katoličke krunice od drvenih zrnaca omotane oko zapešća koje su se štancale kao jeftine sintetičke čarape. -Što bi to uopće trebalo značiti?- Pitao se često. -Može li time doista čovjek zadobiti povjerenje tog njegovog osobnog boga drvenim simbolom raspeća?- Uostalom križ kao simbol velike svjetske religije, samo je koincidencija. Inkarniranog boga u mesu i krv proroka i mesije,

mogli su isto tako pogubiti na električnoj stolici. Vjerojatno bi onda fanatični vjernici i flagelanti oko vrata i zapešća nosili minijaturni stolčić, a na oltarima crkava bi se klanjali električnoj stolici kao simbolu raspeća i muke. -Doista neumjesno i degutantno.- Pomislio bi.

Mahao je senzoričkim štapićem željan promjene na monitoru osciloskopa. Nije se događalo ništa. Konstantan sinusni signal ni najmanje nije mijenjao amplitudu. Dosada je pobuđivala sve veću nervozu i obilno znojenje dlanova. Zvuk klikanja pri zatvaranju poklopca sata zvučao je poput šaržiranja pištolja. Kompulzivno je otvarao i zatvarao poklopac džepnog sata želeći stvoriti melodiju mantranja koja razbija monotoniju dosade.

Na trenutke bi se prisjetio svojih školskih dana. Često bi ga nastavnici izbacivali iz razreda jer je iritantno škljocao olovkom bez obzira na brojna upozorenja. Kompulzivna potreba za razbijanjem dosade u njegovoј glavi bila je legitimno opravdana. Bilo mu je dosadno slušati kako netko priča jedno te isto nepromjenjivom frekvencijom glasa, pretvarajući aktivan um u zgusnuti tartar umak. Istom je pažnjom slušao i riječi časne Matilde s kojom bi često vodio razgovore o dobrom ponašanju i izvršavanju obveza.

Iz znojnih dlanova poput skliske koštice šljive, iskočio je sat. Gusta i nježna pahuljasta trava ublažila je pad. Džepni sat razjapiro je dvoja usta. Prva pomisao bila je da je sat slomljen. Uspio je slomiti sat svojeg mentora s kojim nije baš dobro započeo komunikaciju. No sat nije bio slomljen; imao je skriven tajni pretinac u kojem je profesor Zagrajski čuvao crno-bijelu fotografiju mlade žene. Žena je nalikovala Juliji; zapravo bila je ista Julija bez naočala. Blesavo ozbiljna čuvala je uspomenu na provedenu noć s profesorom Zagrajskim. -To je

zasigurno Julijina majka. Imaju iste konture lica.- Pomislio je prije nego začuje glas iz daljine.

-Jeste li završili, kolega!?-

-Što radite to?- pitao je iritantno škripajući zubima.

-Promatram ovaj neobičan privjesak.- lagao je iako je znao da je otkriven.

-Dajte to meni.- strgnuo je sat iz njegovih ruku.

-Recite ima li kakvih promjena u signalu?-

-Ne. Ne. Nema ni najmanjih promjena.- rekao je pomalo nervozno.

Profesor Zagrajski približio se skrhanim monolitima i sjeo na oštricu jednog.

-Sjednite malo ovdje, kolega.-

Poslušao ga je bez ikakvih protivljenja. Smjestio se tik do njega ostavljajući osciloskop u travi. More je šumilo i razbijalo se o hrid, a Sunce je provirilo i izdiglo se na nebo.

-Bio sam malo pregrub, kolega...žao mi je.- ispričavao se.

U položaju šumskog Fauna, profesor Zagrajski držeći obgrljena koljena na šiljku jednog poraženog monolita držao je predavanje o svojim osjećajima.

-Ne, ne. U redu je.- rekao je prihvaćajući ispriku.

-Vidite, mladi kolega, ovim poslom bavim se dvadeset i pet godina. Žrtvovao sam sve što se moglo žrtvovati u jednom životu. Čak nisam ni prisustvovao rođenju svoje kćeri. Njezini prvi koraci, vožnja bicikлом, prve uloge u školskoj predstavi, ispadanje mliječnog zuba, ospice i ostalo; sve to sam propustio zbog

ovog istraživanja. Nije lako tako predano i prisno raditi na projektu ovakvih dimenzija.-

Gledao je u poražena čovjeka kojem je proradila savjest i svijest o bespotrebno utrošenim godinama bez učinka, koristi i rezultata.

- Mnogi kolege su me zadirkivali i ismijavali. Smatrali su moj rad nepotrebним gubljenjem vremena. Mnogi su se proslavili na provjeri tuđih teza ili pobijanju tih teza. No ja nikada nisam postavio ni jednu smislenu tezu. Koji fizičar želi dokazati podrijetlo i prisutnost anđela kao koegzistirajuće inteligentne vrste među ljudima? Sve su to gluposti u očima ljudi koji jednostavno ne razumiju. –

Želio je ponuditi neku mudru frazu prigodnu trenutku, ali u repozitoriju svojih misli nije posjedovao ništa pametnog. Zato je šutio osjećajući vibriranje frekventnog polja oko profesora.

-Vi ste još mladi, kolega, i teško možete razumjeti opsесiju starca koji cijeli život nije napravio ništa, nikakav znanstveni pomak od početne točke. Uvijek živim u nadi da će potprostorni džep emitirati zračenje kojim ću moći dokazi materijaliziranu formu krilatih ljudi.-

-Oprostite, ali gdje je taj džep.- upitao je instinkтивно.

-Da. Vi ne znate mladi kolega. Pokazat ću vam sutra izvor mojeg istraživanja. Tu je nedaleko od kuće. Ono što sam htio reći moj rad je interdisciplinarnog karaktera i želi povezati znanje iz fizike kao dokaz nečeg što su ljudi bili u stanju vidjeti. Ljudi, pobuđeni frekvencijama potprostornog zračenja, vidjeli su anđele. Ali vidjeti na osobnoj razini ne znači ništa. Trebam nekako snimiti dokaz, a iz procjepa džepa potprostornog emitera još nije procurila pobuda ili promjena u signalu.-

Riječi tog očajnog luđaka hvatale su se za njega. Iako nikada nije bio u stanju previše suosjećati; empatija mu nije bila jača strana, sada je možda po prvi puta u životu osjetio gubitak i očaj. Profesor Zagrajski, sagorijevao je u svakoj izgovorenoj riječi.

-Mladi kolega. Oni su ovdje zatočeni i viču upomoć. Ja čujem taj zaziv i želim ga dokazati već dvadeset i pet godina, ali bezuspješno.-

Svjestan da ga je cijeli svijet izdao te da je na znanstvenoj sceni prikazan poput klauna s prevelikim cipelama, nije odustajao od svoje nikad dokazane teze. Osjećao je kako profesor Zagrajski više ne želi biti dio kolektivnog stvarnog ljudskog svijeta. Na pustom otoku samog ruba Irske, proveo je dvadeset i pet godina samoće i ludosti istražujući besmisao bez rezultata i znanstvenih doprinosa. Jedino je ovdje mogao biti kralj bez žezla i krune uvijen u krajolik vječitog zaborava dok je u svijetu bio zapamćen kao ikona ludosti i oprečnosti.

-Kolega. Ja nikada nisam imao štićenika.- rekao je to s takvom suptilnosti kao da mu je taj gotovo propali student jedina nada u uspjeh.

Agonija intelektualnog svršavanja trajala bi da Julija nije zvala vjetrom nošenim tankim glasićem nepromjenjivog intenziteta. Obojica su se trgnuli.

-Dođite, kolega. Pozvani smo na doručak.- rekao je.

Za stolom profesor Zagrajski mljackao je hrenovke i pio crnu kavu. Julija se pomalo stidjela očevih manira. Svako malo je htjela reći:

-Tata. Ponašaj se pristojno za stolom -.

No nije rekla ni riječi. Pogled je govorio više od riječi, ali želja da bude s ocem kojeg je izdao cijeli svijet i kojeg je rijetko viđala, prevladala bi svaki puta razum i razumnu poruku.

-I kako vam je raditi s tatom?- veselo je upitala.

Nasmiješio se s nelagodnim smiješkom. Nije želio ništa reći, ali zbog principa, trebao je reći bilo što.

-Zasad mi je teško reći. Još nisam uključen u ono glavno istraživanje.-

Profesor Zagrajski gušeći se hrenovkama teškom mašinerijom pogleda, probadao je mladog studenta.

-Rekao sam vam, kolega, da će vas sutra uvesti i bolje upoznati s istraživanjem. No prvo morate upoznati teren i stvoriti svijest o ozbiljnosti i težini slučaja. Istraživanje slučaja je proces koji ima svoje korake i stanja.-

-Oprostite. Nisam mislio ništa loše.- rekao je prezirući profesorov ton.

-Tata se inače zna uživjeti u svoje istraživanje pa mu svako proturječje izgleda kao osobni napad.- rekla je Julija dragajući oca po ramenu.

Sjedeći sučelice njemu, Julija je uživala upijati trenutke provedene s ocem. Naprsto je zurila u njega, pokušavajući upiti svaki pokret.

-Redovito posjećujete oca ovdje?- pitao je samo da smanji napetost.

Zagrajski zabavljen hrenovkama ignorirao je razgovor Julije i studenta.

-Znate li da moj tata uopće ne zna kako se zovete.- nasmijala se.

-Da?- upitao je iako mu je bilo jasno koliko je njegovo ime irelevantno propalom znanstveniku.

-Tata je predan poslu i jednostavno nema sluha ni za što drugo izvan te domene. I mene je dugo oslovjavao s 'mala' ili 'djevojko' dok se nisam ozbiljno naljutila. A što ćete.-

-Želite li malo prošetati bez obaveza i zadataka nakon doručka?- upitala je.

-Pa volio bih, ako me profesor sada ne treba.- rekao je gledajući u profesorovu gadnu naviku žvakanja lule.

-Samo vi idite- rekao je žvačući lulu, udubljen u neke spise.

Bilo je lijepo za promjenu nakon jutrašnjeg brutalnog buđenja izaći u prostranstvo zelenila s djevojkom pod rukom. Imponiralo mu je mlado i nevino biće. Crvenih okvira naočala i crvenih usana u plavoj haljinici koja je otkrivala propupale grudi, djelovala je kao osvježenje.

-Tata je nešto mrk u jutro. Što ste mu napravili?-

-Ne znam što ga je moglo toliko uzrujati?- opravdavao se.

-Sigurno ste zirnuli u tajni pretinac njegovog sata.- nasmijala se poput desetogodišnje djevojčice.

-Da. Priznajem. Dogodilo se sasvim slučajno. Nisam imao loše namjere.-

-Vjerujem vam. Tata jako voli moju mamu samo što zbog opsesije poslom nije u stanju voditi normalan život.

Htio je reći.

- Lijepi ste poput one crno bijele fotografije. Žudim za vama.-

Ali to bi bilo isuviše patetično. Imala je ta mlada dama neki čudan šarm što zrači iz crvenih usana i nedozrelih grudi. -Baš čudno.- Pomislio je. Čudno da trza na nedozrelu mladu ženu. Inače su ga privlačile krupnije u postraničnim zastranjnjima i orgijama. Bilo ga je previše stid postavljati pitanja o Julijinoj mami. Borio se sa znatiželjom i željom da posrne i ispadne budala.

-Jako ste slični mami.- rekao je suptilno.

-Znam. To mi i tata kaže.- odgovorila je nakriviljujući glavu prema njemu.

-Koja romansa usred najveće zabiti.- Pomislio je.

-Gdje vi inače stanujete?- pitala je radoznalo.

-Živim u stanu mojeg mecene.-

-Mecene?- upitala je.

-Da. Neki anonimus ima svoj fond iz kojeg mi plaća školarinu i stan. Nije nešto, ali ne žalim se.-

Stiskala je rukav kožne jakne tako čvrsto da je vlažna ruka škripala parajući ugodan ton šetnje.

-Sigurno neka rodbina. Oni su veliki dobrotvori.- rekla je obujmljujući ga objema rukama oko nadlaktice.

-Ne znam da li je baš rodbina. Inače ja nemam nikoga.- zbunjeno je priznao.

-Oprostite. Zaboravila sam. Vaši roditelj...-

Mahnuo je rukom i trenutkom šutnje odao poštovanje prema preminulima.

-Nekako mi je drago što ste tu. Tata je drugačiji otkako ste došli. Inače je dosta letargičan i zapada u apatiju, ali sada kao da je ponovno oživio.-

Sve se vrtjelo oko tate. Opsjednutost je vrlina kojom se ovo djevojče neumorno omatalo oko deficitarne očinske figure u njenom životu. Stalna gugutanja o profesoru Zagrajskom, doimala su se ljugavom, perverznom i bolesnom opsjenom mlade žene.

Šetali su uz obalu mora. Upijao je sunčeve zrake očaran djevojkom pomračene mašte. Izula je cipele. Bijele bose noge i prokrvljeni narančasto crvenkasti tabani, gazili su mekanu zelenu travu koja je vijorila na vjetru poput algi na dnu mora. Osjećao je nesvjesne zavodljive frekvencije kojima je mlada žena ovijala njegovu volju, maštu i um. Oduprijeti se, značilo je utrošiti enormnu energiju u potiskivanje i gušenje emocija.

-Želite li da...- započela je rečenicu.

Započeta rečenica za njega je imala neki drugačiji značaj i smisao.

-Želite li da vam ispričam priču oko ovog privjeska?- ponovila je uspješno dovršivši rečenicu.

Mahala je privjeskom mazdaističkog božanstva svjetla.

-Da. Da. Rado ču vas slušati.- zbumjeno je dogovorio.

-Pitali ste me još u avionu što znači taj privjesak.-

Klimnuo je glavom u znaku odobravanja.

-Vidite tata mi je prije puno godina, ispričao priču o simboličnom značaju ovog privjeska.-

-Volio bih je čuti.- rekao je glumeći nestrpljenje.

Mlada žena okrznula se o njega želeći mu tako dati do znanja da je prestane prekidati. Pobjegao mu je smijeh.

-Tata mi je pričao da je nekad izvan judeo-kršćanske predodžbe svijeta jedan anđeo, Svjetlonoša cijelom svijetu donosio svjetlost, mir i pomirenje. Takav anđeo, poznat je u Mazdaizmu kao dobri bog svjetla Ahuramazda.-

Pričala je toliko nadahnuto s dozom ozbiljnosti, da bi svaki i malo napaljen usamljenik povjerovao svim lažima ovog svijeta. No kako je već i sam bio umoran od judeo-kršćanske vizije svijeta, sretnih završetaka koji sugeriraju pobjedu nad zlom i sladunjav obiteljski život, zabavljala ga je priča mlade žene.

-Tog anđela kojem je bilo stalo do ljudi i ljudskog roda, koji je htio izjednačiti čovjeka s astralnim bićem, probole su i zbacile sile ljubomornih, gnjevnih narcističkih svemirskih duhova koji nisu mogli podnijeti ravnopravnost s ljudskim rodom. Bili su to prvotni serafi. Ljudski rod je za njih bio zvjerinjak u kojem su lovili i istrebljivali nemoćne ljude iz čiste obijesti i zabave. Padajući na zemlju, Svjetlonoša se strovalio među ljudske stvorove i ostao krvariti među njima. Naučio ih je svemu što znaju. Izgradio im je gradove, liječio duše i tijela i ostavio u naslijedstvo moć vatre s kojom će jednog dana pobijediti smrtnost i postati ravnopravni astralnim bićima na nebu. Kada je ojačao, vinuo se u nebo i postao simbolom uspinjuće težnje smrtnih bića da jednog dana i oni postanu dio nebeske hijerarhije. Na mjestu gdje je istekla krv biserno sive boje ranjenog Svjetlonoša, nastalo je potprostorno kolebanje. Na tom mjestu, uspostavljena je i rođena prva religija svijeta: religija svjetla kasnije prozvana Mazdaizmom.-

Zadivljen detaljima i poznavanjem mitologije te religije, probadao je očima svoje duše metafiziku njene imaginacije.

-Jednostavno sam zadivljen vašim izlaganjem.-rekao je kroteći oduševljenje koje bi moglo odati osobnu slabost i učiniti ga ranjivim.

-Hvala vam. Drugi mi kažu da dosađujem pričama o anđelima. Ja volim pričati o anđelima i voljela bih studirati povijest religije.- rekla je oslanjajući glavu na njegovo rame.

-Sad mi je jasno.-

-Što vam je jasno?- upitala je upijajući ga dubokim crnim očima.

-Jasno mi je zašto je baš vaš otac odabral ovaj simbol uspinjućeg krilatog bića.-

-Ne razumijem?-

-Pa vaš otac istražuje nešto slično.-

Nasmijala se.

-Mislite na potprostorno kolebanje? Ali to je samo priča; to ne postoji.-

Osjećao se poput budale. Smeten bez mogućnosti racionalnog donošenja odluka, bio je ranjiv. Nikada nitko na njega nije utjecao tako snažno i opojno poput te mlade žene.

Naoblaci se. Iznenadni gusti oblaci spustili su se nad dolinom i divljim morem koje je sve jačim udarima pokušavalo slomiti otpor hridina.

-Pođimo radije unutra.- rekla je zabrinuto.

-Sada će pljusak.-

Vukla ga je za ruku. Pogled mu je bio slijepjen za crvenkaste tabane koji su svakim pritiskom o zemlju postajali sve crveniji kao radikalni kontrast plavoj haljini. Tek što su stigli do praga, spustila se kiša. Profesora Zagrajskog nisu zatekli u kući. Bili su sami romantično ovijeni rominjanjem kiše. Zaštitnički ju je držao u naručju, ali ona se unatoč tome otimala i izgovarala. U trenutku oslabljivanja vlastitog analitičkog uma, tvrdog srca i opreznosti, istrgnula se.

-Moram napraviti ručak.- rekla je gledajući ga milo zavodljivo.

-Dobro. Neću vas ometati.- pokislo je odgovorio prije nego je ušao u sobu i razočaran sjeo za iskrhan stol.

POGLAVLJE IV.

Puštam te da me pipkaš po obrazima, po tijelu,
da miluješ uzavrle moždane;
ne sputavam tvoju supstanciju kabanicom, šeširom, ambrelom,
sveti biseru s vimena neba.
Gutam tvoje suze, o nebeska obrazino!
suze koje mi život znače, suze koje ispiru niti ukaljane duše.
Sveta kap, sveti biser iz njedara oblaka bijela,
puštam te da me pipkaš, da me miluješ i dragaš
dok živim u sjeni.

iša je ritmično pucketala na jedini prozor u prostoriji. Pomalo razočaran razmatrao je vjerojatnost da bude sretan. Jedan dio njega očajnički je želio mladu ženu žudeći za njenom blizinom i isparavajućom frekvencijom otkucaja srca, no drugi, manje ugodan dio njegove ličnosti, tjerao ga je na radikalizam u pogledu ljubavi. U istom trenutku, žudio je za njom, a opet bojao se gubitka lokota vlastite intime, svjestan da jedan nepredvidiv i nepomišljen postupak puštanja nekog blizu srca može završiti kobno. Pustiti nekog da skine lokot s vratiju intime i strogo čuvanih tajni značio bi izlaganje, ranjivost i poraz. Prepustiti nekome svu svoju ranjivost u ime sreće i ljubavi nije baš imalo previše smisla. Već dugo ga nitko nije zazvao imenom. Ime 'Samuel' zvučalo bi tako mistično proročki kada bi ga ona izgovorila. Cijeli život su ga oslovljavali prezimenom; imena kao da nije niti imao. Ime proročkih ekstenzija s njenih usana, zvučalo je i više nego pokoravajuće u pozitivnom smislu. Činilo mu se kako ga je pripravila samo jednim zazivom imena 'Samuel'. Iako su joj se krvave usne pri izgovoru njegovog imena Samuel arogantno grčile poput upaljenog hemoroidalnog anusa, rado bi ih bio poljubio i dotaknuo vlastito ime kondenzirano na izvoru žudnje.

Pogubna dosada natjerala ga je da se sjeti nečeg što je posve smetnuo s uma. Iz torbe je izvadio papirnatu kutiju omotanu u pak papir. Bogobojazno strepeći pred iznenadenjem buljio je u omot poput ukočenog bakrenog kipa s blesavim oksidirajućim pogledom. Prva pomisao na kutiju bila je: Eli.

-To je Elijeva ostavština. -Pomislio je.

Samo bi on bio u stanju ostaviti takvo nešto. Eli je umro nasilnom smrću. Možda su u kutiji dokazi ili neki oblik baštine povezane uz život i prošlost

protjeranog fizičara u uze domara sirotišta. Spekulacije nisu bile nimalo od pomoći. Odlučio je otvoriti paket glasno trgajući prvi sloj papira. Ispod prvog sloja, nalazio se drugi sloj pak papira s dvije prekrižene vezice zalipljene crnim voštanim pečatom u sredini s otisnutom oznakom bodeža.

Voštani žig izlijan u pravilan krug iscrtavao je po sredini bodež s drškom u obliku trolisne djeteline. Bio je to onaj isti bodež kakvog je Eli jednom prilikom iscrtao pred njim u sobici: bodež koji izjednačava cijeli svijet. Čvrsto uvjeren da se radi o ostavštini pokojnog Elija, brže-bolje, smrvio je žig u prah i strgnuo papir. Između njega i tajnog sadržaja kutije, bio je još samo papirnatni poklopac. Pokušao je otvoriti poklopac i konačno suočiti se s tajnom.

-Mladi kolega.- zavitlalo je zrakom.

Refleksno je spustio poklopac i okrenuo se za sto osamdeset stupnjeva na iskrhanju stolici.

-Mladi kolega, smijem li ući?- upitao je noseći u ruci bocu konjaka i dvije čaše.

-Naravno. Izvolite; ovo je ionako vaša kuća.- odgovorio je nervozno.

-Ne smetam valjda?- rekao je iz principa.

-Ne profesore, nešto sam tako...-

Profesor Zagrajski, ležerno se zavalio na krevet do pisaćeg stola, otvorio bocu konjaka i napunio čaše.

-Mladi kolega loše smo započeli.- rekao je zamišljeno brojeći kapi kiše.

-Vi ste mi jedini štićenik i volio bih da ne stvorite pogrešnu predodžbu o meni.- rekao je.

Nisu mu baš pretjerano bile jasne namjere njegovog mentora koji se nije udostojao izgovoriti ni ime svog studenta-štićenika. -Kakvu je uopće predodžbu moguće stvoriti o čovjeku izgnanom na kraj svijeta kojeg ismijava cijelo Sveučilište?- Pitao se.

Dok su drugi kolege apsolventi ponosno zabavljali auditorij puneći predavaonice besprijeckornim humorom i zanimljivim detaljima iz prisnih suradnji sa svojim mentorima, znao je da je njegova pustolovina apsolventske godine osuđena na propalog ekscentrika, genija na ivici propasti zaluđenog manjaka teorijom nemogućeg, nedokazivog s jednim ciljem: intravenoznim trovanjem domaćina floskulama, teorijama bez pokrića te interdisciplinarnim škartom. Događalo se upravo ono što ga je pratilo tijekom cijelog njegovog života: pokušaj neutralizacije kroz trajno i bolno ponižavanje.

-Malo sam pregledao vaš dosje.- rekao je srčući konjak.

-Proveli ste djetinjstvo u sirotištu, pardon domu za nezbrinutu djecu.- rekao je klimajući glavom prema Samuelu.

Sirotište? Zar je taj pojam toliko negativno konotiran da ga je potrebno mijenjati s nekom manje bolnom i optimističnom imenicom. Čemu svi ti euforični nazivi i optimistične etikete? Čemu cifrati istinu? Ona se neće zbog

semantike ili nekoliko epiteta promijeniti i postati nešto drugo; ona će ostati ista. Lijepe riječi i sladunjavi izrazi ne mijenjaju esencijalnu bit onoga što jest.

-Mladi kolega. Oprostite ako sam bio grub; život u domu zasigurno nije bio bajka. Popijte. Opustite se. Ovo sada je neobavezan razgovor.-

Iako nije imao običaj piti ili udovoljavati autoritetima na bilo koji način, Samuel je sada zadobio neku leziju na srcu koja ga je iscrpljivala i činila ranjivim i suosjećajnim. Otpio je gutljaj konjaka nakon čega ga uhvati kašalj. Činilo se da je konjak mnogo jači i žešći od votke koju je s lakoćom srkao u avionu.

-O kolega. Vidim konjak vas baš ne voli.- nasmijao se po prvi puta otkako je boravio ovdje.

-Pročitao sam da niste upoznali roditelje. Tragedija je ne upoznati roditelje ili živjeti daleko od njih. Nisam znao da vas je život tako podlo obeščastio.- rekao je.

Riječ 'obeščastio' bila je okidač za dozu konjaka. Pokušavajući udovoljiti profesoru, Samuel je zadobivao opeklne na jeziku i ždrijelu sa svakim gutljajem konjaka. Zakašljao se dosta glasno.

Konjak ga je porazio.

-Ispričajte me profesore, ali ne mogu više piti.-

-Dobro je, mladi kolega. Nećete me uvrijediti ukoliko ne želite piti sa mnom. Neću vas loše ocijeniti zbog toga.- rekao je truseći sada već konjak direktno iz boce.

-Posebno poštujem ljude koji unatoč teškoj životnoj situaciji i nedaćama ipak uspiju probiti se u više sfere. Prema uobičajenoj prognozi i statistici djeca iz

sirotišta često kada odrastu postaju socijalni problem ili asocijalne ličnosti. Vi ste dobro ispali kolega.- ispalio je sasvim neočekivano.

Diveći se iskrenosti nije isprva znao kako bi trebao protumačiti izjavu profesora Zagrajskog. Bila je to neka vrsta teško odvaljenog komplimenta. Zapravo taj kompliment mu nije nešto previše značio; nije ga ohrabrio, utjecao na njegovo samopouzdanje; bio je to vjetrom odnesen izraz pijanog čovjeka. Kompliment je bio odaslan od ništice kakvom su Zagrajskog smatrali na Sveučilištu. Ništica od ništice jednaka je ništici. Svaki broj pomnožen ili podijeljen s ništicom, i sam postaje ta ništica. Kompliment velikog znanstvenika, raspršio se u ništa.

-Možda ovo krivo ispadne, kolega, ali cijenim što ste odabrali baš mene za svoj završetak studija. Nikada dosad nisam imao štićenika. Drago mi je da će u dvadeset pet godina rada iskušati i ovo iskustvo.-

Da je samo znao kakve okolnosti su ga natjerale na odabir najvećeg jadnika u zemlji zmajeva, vjerojatno ne bi tako bio govorio o svemu.

-Profesore! Kada će iz prve ruke upoznati vaš rad?- upitao je pokušavajući promijeniti temu besciljnom razgovoru.

-Strpljenja, kolega. Strpljenja. Rekao sam vam sutra ujutro će vas odvesti u svoj laboratorij. Nego mene zanima kako ste se uspjeli otrgnuti i doći do fakulteta?-

Pred Samuelom su bile dvojake misli. Nije želio pred propalitetom ispasti još veći propalitet. Priznati umišljenom starcu na kraju svijeta da ga je spasio anonimni dobrotvor koji već više od sedam godina uzastopce trpi nemar i rastrošnost vječitog studenta bilo bi jednako tome da prisloni pištolj na sljepoočnicu i povuče okidač.

-Borio sam se za sebe.- rekao je odlučno.

-Izvrsno ste to rekli kolega. Izvrsno!-

Iako je već bio sasvim pijan, dobro je podnosio alkohol. Osim poneke čudne kretnje, razgovarao je trijezno i jasno.

-E dragi kolega. Rat je na nebu, rat je na zemlji.- proročki je zavijao.

-I sâm sam došao iz rovova. Nikada ne bih dospio u znanost da se nisam zauzimao za sebe i borio, samo borio oštricom koplja poput vas.-

-Nego a pro po svega. Jeste li pročitali kakve moje radove vezane uz istraživanje?-

Pomalo zatečen pijano-trijeznim stanjem profesora Zagrajskog pokušavao se prisjetiti naslova članka kojeg je čitao u avionu za vrijeme putovanja u Dublin.

-Pitam vas zato što morate dobiti jasan uvod u temu ukoliko želite pratiti istraživanje paralelno pišući svoju radnju- rekao je.

Napeti trenutak tišine protkan blagim rominjanjem kiše činio se poput gorkog napitka kojim profesor Zagrajski liječi bolesno sebstvo. Duboko pod mesom na žrtveniku gdje žrtvuje okrhnuta sjećanja i irelevantne činjenice, nazirao se odgovor.

-Mislim da se rad zvao: Astralne...astralne prikaze...- mucao je.

-Da. Da. Vidim s kolikim ste žarom prionuli poslu. Vjerojatno ste pročitali jedan od mojih prvih zapaženih radova pod nazivom: „**ASTRALNE PRIKAZE UVJETOVANE POTPROSTORNIМ FREKVENCIJAMA.**“ –

Zagrajski je samozadovoljno lizao grlo boce uživajući u nervози mladog kolege.

-I što ste zaključili iz tog rada? Ima li to uopće smisla? Može li čovjek bez dokaza objasniti zašto vidimo ili ne vidimo anđele; zašto poneki ljudi imaju takav privilegij vidjeti krilato biće, a ostali nikad ne dobiju taj blagonakloni trenutak? - smješkao se polijevajući konjak po čupavoj bradi.

-Ako sam dobro pročitao....- nastojao je izgledati ozbiljno i pametno.

-Ako sam dobro shvatio ljudsko tijelo nije u stanju samo prepoznati frekvencije kojima zrače astralna bića.- rekao je jedva sričući tih nekoliko suvislih riječi.

-Da, kolega. Na dobrom ste putu. Upravo to što ste rekli potvrđuje da je ta frekvencija astralnoga zapravo inteligentna. Ona nije samo zračenje već inteligencija s mogućnošću manipulacije. Zna prepoznati i odabratи 'prave' ljude. Zato 'odabrani' (nazovimo ih tako) vide anđele, a ostali to ne mogu. Oni odabiru, a ne mi.-

-Želite reći da ta energija emitirana iz jednog izvora zapravo predstavlja intelligentno biće iako nije hominidne forme.-

Iako hrom i osakačen profesorovim probadajućim pogledom, uspijevalo je održati privid znanja.

-Kolega!- nastupio je strogo

-Neprisutnost hominidne forme ne znači da inteligencija ne postoji. Antropomorfizam nije dokaz visoke inteligencije. Naime sve su to samo sterilne i samotne prikaze u našim glavama. Astralna bića ne moraju nužno imati oblik ljudskog tijela u svojoj orbitalnoj formi. Mi ih tako predočavamo jer oni tako žele. Da bi djetetu olakšao shvaćanje nečeg, spustit ćeš se na njegovu kognitivnu razinu i približiti mu to nešto.-

Znanstveno naklapanje, polako se pretvaralo u filozofiju besmisla.

-Ali jasno je dokazano da je visoka inteligencija jedino moguća samo u formi hominida.-

-Tko je to dokazao? To što judeo-kršćanska predaja anđele prikazuje kao krilate ljude ne mora značiti ništa. To je samo projekcija nečijeg uma potaknutog potprostornom frekvencijom. Judeo-kršćanska vizija nije egzaktna znanost.- rekao je dirigirajući bocom konjaka po zraku.

-Da, ali...-poželio je kontrirati.

-Nema ali. U početku, prije nego je slika anđela bila tako savršeno uvijena u projekciju krilatog čovjeka, postojale su vizije odbljeska centralnog svjetla. Na primjer emiter svake zvijezde na nebu daje dojam da zvijezda ima krakove uhvaćene pod određenim kutem. No iz nje isijavaju fotoni. Isto je tako i iz emitera potprostornih zračenja. Primjerice u judeo-kršćanskoj predaji anđeli često imaju i više parova krila. Serafini, Kerubini; sve su to nazivi za početne projekcije privikavanja kojima su prvi astralni stvorovi na zemlji pokušavali doprijeti do ljudi. Bljesak svjetla iz jedne točke projekcije, činio se poput krakova: ruku, nogu i krila.- izmorenim je glasom režao poput lisice prgnječene u zamki.

-No, mogu dokazati da je to samo frekvencija energije s intelligentnom upravom, a ne fizički stvor kakvim ga iscrtava judeo-kršćanska predaja.-

Samuel je zanijemio od iscrpnog predavanja opijenog profesora. -Vjerojatno već dugo vremena nije imao s kime raspravljati o pomalo bizarnoj temi.- Pomislio bi. Taj olinjali stvor na rubu svijeta, zaluđeno je uspio uvjeriti sebe da anđeli imaju veze s fizikom.

Umoran od judeo-kršćanske predaje stvarao je svoju vlastitu predodžbu i tumačenje izvanosjetilnog svijeta. Iako je Samuel čvrsto ostao pri uvjerenju da

samo antropomorfno biće može imati visoku inteligenciju, kolebao se vjerovati sugestivnim oponentima profesora.

-Ali zašto bi onda takva inteligencija pokušavala stvoriti i programirati ljudska tijela na nemogućnost osjetilnog zapažanja potprostornih frekvencija, ako zapravo žele biti viđeni?- ispucao je semantički ispravnu rečenicu.

U dijaboličnoj pomrčini sobe niskog stropa, Samuela su kupali poljupci plamenim zanosom. Tek nekoliko gutljaja konjaka, fetalno skvrčenu palačinku samopouzdanja uzdizali su na monumentalni tron. Samuel se usudio upustiti u raspravu apokaliptičkih razmjera.

-Mladi kolega. Vidi se da ste mladi.- odvalio je pridižući se na krevetu.

-Judeo-kršćanska naklapanja o jednome Bogu, fikcija su podaništva kojom su u astralnom svijetu određene frakcije anđela nazivajući se 'Rajskim Sinovima' podvrgle kontroli i robovlasničkom sistemu ostale živuće jedinke.-

Jenjavajući plam uzbuđenja s profesorovog lica miješao se s prevrelim dahom konjaka. Soba je zaudarala na pecaru. U profesorovom dahu Samuel je čitao vibrijranje orkestracije očerupanog pijetla. Profesor Zagrajski je međutim uporno sijao sjeme svojeg dirigiranja.

-...tako je nad njima stvorena opna nadmoći i kontrole. No jedan od njih je probio tu opnu dokazujući kako su fizička gravitacija i kozmička energija emitirane iz tamne tvari svemira sastavni dio kozmosa, te kako je Bog, biće iskona i početka bio predanje koje su izmislili upravo ti 'Rajski Sinovi' kako bi stvorili priliku za vlast u ime vrhovnog autoriteta: Boga.-

Opijkenost alternativnom kozmogonijom i opčinjenost ludim astronomskim teorijama, nakrivile su se nad glavom profesora potpuno ugrezlog u vlastitu zaluđenost i samoobmanu. Konično umoran od judeo-kršćanske verzije kozmološkog rata činilo se da smišlja vlastitu verziju bitke.

-Ali zašto su onda stvoreni fizički svijet i ljudska bića ukoliko sve potječe iz čiste energije?- upitao je prekidajući tijek moreplovnih profesorovih misli.

-Još pitate zašto?! – rekao je srdito gestikulirajući.

-Oprostite, ali nije mi jasno u svemu tome pokriće od strane fizike i fizikalnih pojava?- rekao je potpuno indiferentan na profesorovu gorčinu kojom će mu vjerojatno zbog neslaganja u teorijama u izvještaju mentora napisati kakav neumjesan komentar.

Mišljenje mentora od krucijalne je važnosti za ocjenjivačku komisiju i naravno prolaz na obrani rada. Kolikogod Sveučilište profesora Zagrajskog preziralo smatrajući ga beskorisnim idiotom, objektivno će sagledati svaku bilješku i komentar, jer procedura je procedura bez obzira na okolna povremena zastranjivanja.

Samuel je potpuno smetnuo s uma koliko zrači frekvencijom provokacije i arogancije. Uvijek je uspio nekako svoje autoritete natjerati na iznenađujuće agresivno ponašanje. Orkestralne frekvencije njegove osobne glazbe otvoreno su iritirale svaku poru primatelja signala dovodeći njegovu dominaciju u nezgodan položaj.

-Ljudsko tijelo kolega...- prijeteći se obratio.

-...isijava elektromagnetsko zračenje zakriviljeno zemljinom gravitacijom.-

Još uvijek nije video paralele između fizike i njegovih anđela.

- To zračenje je energija kojom zemljina gravitacija stvara gravitacijski kavez unutar kojeg su zatočeni pobunjenici, usprotivljeni anđeli sustava tiranije, neprijatelji astralne frakcije 'Rajskih Sinova'. Istrom takvom kozmičkom energijom i fizičkom gravitacijom svemir je sadržan na okupu. Koncept takvog globalnog stroja generaliziran je na galaksije i planete s ciljem udaljavanja onih koji se ne slažu sa sistemom.-

Zvučao je poput fanatičnog čitatelja anarhističkog časopisa s primjesom sotonskih obilježja i indoktrinacije. Samuel je bio uvjeren da je profesor Zagrajski iz podsvijesti marinirane konjakom, nekako oslobodio davno probavljeni članak iz časopisa za anarhistične ratnike.

Izveo je logičan zaključak.

-Pa on bunca.- rekao je potiho samome sebi.

-Što ste rekli?- načulio je uši i počeo hodati po sobi.

-Ništa. Samo potvrđujem vašu teoriju.- snalažljivo dobaci.

Približio mu se sasvim blizu.

-Vi meni ne vjerujete jel' da? Ali dokazat ću da je tako. Dokazat ću ja da anđeli žele samo izaći iz našeg svijeta.-

Samuelu se sve činilo da profesor previše fantazira. Prema ispričanome ljudi su postali nekom vrstom zatvora i kolateralne štete po anđeosko biće. Svijet okovanih anđela tijelima ljudskih smrtnih bića, trebao bi biti znanstveno objašnjenje potprostornih zračenja i frekvencijskog podraživanja mašte 'vidjelica'.

-Dragi moj kolega.- smireno je rekao cuclajući posljednju kap konjaka.

-Mislite da su ljudi sve ovo otkrili? Mislite li da su ljudi sve ovo izmislili i izumili? Anđeli su ljudski svijet učinili ugodnim za život, pali anđeli, zatočenici. Da nije njih bilo, vjerojatno bismo puzali poput golaća po spaljenome tlu. Mislite li da svi izumi čovječanstva pripadaju ljudima? Ne budite tako naivni kolega.-

Bojao se bilo što dometnuti. Profesor je bio na izmkau snaga. Istresao je svu energiju u verbalnoj bitci sa samim sobom. Samuelu nije toliko bila bitna teorija pomračenog luđaka; zanimale su ga činjenice i fizika, pisanje diplomskog rada i naravno bijeg iz industrije ludosti.

-Profesore. Mislim da bi se trebali odmoriti.- rekao je sumnjajući sam.

-Dobro kažete kolega. Ali moram vam reći samo jedno.-

Trenutak bockanja i obaranja pogledom. Profesorove orošene i krvave oči iz sredine sobe, obarale su Samuelov pokušaj da ga otjera iz sobe.

-Oni su se pokazivali određenim ljudima kroz koje su izgradili tehnologiju fizičkog svijeta korak po korak, stoljeće po stoljeće, ne bi li jednog dana uspjeli kreirati vrhovnu tehnološku mašineriju za izlaz iz fizičke barijere između njih i njihovog svijeta.-

Oči profesora Zagrajskog zasvjetile su sjajem bespomoćnosti. Počeo je teturati. Samuel je zgrčen u dubokom strahu pred aritmetičkim odmakom od sebe samoga i altruističkog hendikepa skočio sa stolice i uhvatio pijanog profesora.

-Julija!- viknuo je pridržavajući profesora.

-Julija! Dođite brzo. Profesor se natio.-

-Što se dogodilo?!- dobacio je glasić iz kuhinje.

Julija je uzbudeno iz kuhinje bijelim nožicama trčkarala prema sobi.

Suze su curile niz njegovo bradato licem i kapale na Samuelovu kožnu jaknu. Teški dah profesora Zagrajskog šaptao je u Samuelovo uho nešto isprva potpuno nejasno. Zapravo više je dahtao nego govorio. Zvučalo je kao žena...mrtva...žena.

-Ubili su mi ženu.- kotrljalo se po autocesti zadaha konjaka u Samuelovo uho.

Julija je pridržavala izmučeno profesorovo tijelo.

Posljednjom snagom rekao je.

-Kolega. Nemojte reći Juliji.- i onesvijestio se.

-Joj tata! Znaš da ne podnosiš konjak.- zaurlala je Julija tanahnim glasićem osude.

Vukli su ga u obližnju prostoriju. Tijelo vitko poput skakavca, nije bilo teško. Samuel ga je prebacio na krevet.

-Oprostite na ovome. Tata jako loše podnosi konjak.- ispričavala se brižno skidajući čizme onesviještenog čovjeka.

Ispod crvenih okvira orošenih naočala, Samuel je gledao prikrivene patnje mladog bića. Život daleko od tate, majka mrtva, svemir nemilosrdnog karaktera, bili su samo zajednički nazivnici sudbine djevojke koja vješto varavim optimizmom uvjerava ponajprije sebe, a onda i druge da je život lijep.

Konačno je prestala padati kiša.

POGLAVLJE V.

Oče Adame, o čemu sniju tvoji sini,
rumeni ostaci uskrsnuća Guje u prnjama i svili
u polutami, u pustoši, u lomnom zidu
napuštenih kuća, nujni, blijedi;

O čemu snatre tvoje nage kćeri
u stidu i bludu, u svetačkim haljinama
bez blagoslova, nabreklih usana,
šapčući pokorno u polusjeni bezimenoj
u beskrajnom pijanstvu ognja i krvi?

Oganj strasti, groznica strave,
mrtve oči, lice kao tragična maska, propupali crni tulipani, sakate vrbe,
gladne kuge, zadah groba i beskraj noći u platno sna,
u supstancu sablasnih rana duše su utkane.

 jutarnjim satima idućeg dana, iskrao se vrlo tiho s osciloskopom preko ramena. Neka dosad nepoznata intencija da se ozbiljnije pozabavi znanstvenim istraživanjem, potakla je Samuela na samoinicijativno mjerjenje i bilježenje eventualnih promjena nakon elementarne nepogode. Prve jutarnje svježine nakon obilnog pljuska, činile su se poput ponovnog rađanja, a izlazak iz mračne sobice kuće niske građe, djelovao je epski. Smrknuto nebo, brisalo je suze s još pokojim plavosivim odbljeskom. Takve pojave zabačene klime na krajnjem sjeveru Irske bile su sasvim normalne. Nanovo rođen nakon jučerašnjeg poraza u teškoj bitci s profesorovim intelektualnim bravurama; sretan što u četiri sata ujutro može biti budan i jasan sa samim sobom u dalekoj zemlji, koračao je bilježeći moguće poremećaje sinusnog napona.

Svakim korakom probavljao bi tišinu neometano šarajući olovkom po papiru. Lagani povjetarac, njihao je valove sasvim nečujno i neprimjetno. Prizor opustošenog krajolika obasjanog plavičastim prigušenim bljeskom munje, činio se poput sudnjeg dana. Bljesak munje u daljini, sivilo oblaka, pretvarao se u plafonsko stroboskopsko svjetlo. Širio je ruke izražavajući nepokornost u prostoru beskonačnosti. Obilazeći postaje svoje istraživačke djelatnosti, osvrtao se na kuću. Tako samotno uvijena u nisku zelenu travu, nalikovala je više na pastirsku izbu negoli na kuću 'uglednog' znanstvenika Zagrajskog. Iz dimnjaka se izdizao duh kuće. Sivo-crni dim lijeno je izvlačio skute iz dimnjaka i poput ljepljive melase, zgusnuto se taložio na nebeski svod. Promjena u signalu nije bilo. Elementarna nepogoda nije izazvala nikakvo kolebanje signala.

-Ništa se ovdje ne događa.- zaključio je.

Troma vječnost mjesta u kojem nema promjena, u kojem se ništa ne događa, razvlačila se poput strvine. Dosada kao najgora bolest laganim korakom postepeno ubija i umrtvluje. Posljednje riječi profesora Zagrajskog, prije nego se prepustio snovima alkoholiziranog stanja brujale su još uvijek sterilno i glasno.

-Nemojte reći Juliji.- bile su posljedne riječi prije nego je nastupila alkoholna smrt.

-Pomalo neobično da se sve ovo događa u trenutku njegovog boravka ovdje.- Pomislio je. Smatrao se krivim za nešto totalno nejasno i nemoguće. Dobro se sjeća besmislenih i nerealnih osuda časne Matilde. Često bi ga okrivljavalala za sve na svijetu, za sve moguće i nemoguće. Sama njegova prisutnost bila je krivično djelo protiv prirode kako je jednom u ljutitom bijesu izjavila. Nikada nije podnosio gužve ni previše ljudi. Tako bi se osjećao zatočenim i prignječenim. To je vjerojatno bilo posttraumatsko iskustvo nakon nekoliko mučnih sati rađanja. Često bi ga obuzimao taj osjećaj sputanosti. Bio je lijep sunčan dan za provedbu jednogodišnje priredbe. Časna Matilda se tome najviše veselila. Stavili su ga sjediti u posljednji red sa starijim dječacima, puno starijim. Prignječen mnoštvom divovskih gmazova bio je osuđen u zagušljivom znoju mošusnog goveda i bašanskih bikova, njuškati guzice. Mrzovoljan, prokleo je trenutak, najdraži trenutak u životnom vijeku časne Matilde i istresao joj svoje otvoreno nezadovoljstvo ravno u lice.

-Da barem pada ta prokleta kiša!- rekao je prestravljen u vlastitome trenutku bijesa.

Riječi su odzvanjale nebom i mističnom koincidencijom magije nemogućeg, sunce se skrilo, a oči neba gorko proplakale. Potpuno nerealan doživljaj riječi

prkosnog djeteta, protumačen je kao je mistično stvaran. Časna Matilda, poludjela je i svalila svu krivicu na dijete.

-To se dogodilo jer si ti tako htio malo kopile.- režala je.

Potpuno nerealne optužbe, djelovale su stvarno. Časna Matilda, zaista je vjerovala da je mali siročić zazvao kišu i upropastio njezin događaj godine. On je tako htio, samo da njoj napakosti. Od tog trenutka, prebacivao bi samome sebi za to što nije mogao suošćeati s globalnom patnjom ili spriječiti stradanja. Trauma iz rane mladosti nikada nije zarasla. Riječi njegovog jedinog prijatelja Elija pokušavale su izlječiti ranu, ali rana je bila preduboka.

Eli... Nedostajao mu je taj starac. Prijatelj u kakvog se mogao pouzdati, napustio ga je. Sada je opet sâm baš kao na početku. Svega čega se dotakao, nestalo je, iščezlo ili poginulo. Osjećaj krivnje, pratio ga je sa svakim korakom. Baterija prijenosnog osciloskopa, pregrijavala se. Ignorirao je energiju topline želeći se tako kazniti za nerealne učinke njegovog bića.

-Sve čega se dotaknem, pretvara se u prah.- Uvjeravao je samog sebe. Ponajprije njegovi roditelji, zatim Eli, a onda i žena profesora Zagrajskog. Jedan usputni smrtonosni pogled na dugo čuvanu fotografiju Julijine majke i profesor Zagrajski iznenadno ostane bez žene.

Svi oni imaju jedan zajednički višekratnik: njega, dijete razdora i nesreće.

Sjeo je na vlažan i mokar skrhan monolit, na mjestu gdje je nedavno sjedio profesor Zagrajski. U daljini se i dalje bljeskalo. Sivo nebo, umiralo je u zagrljaju melankolije. I more je izgubilo plavetnilo; pretvorilo se u mutnu vodu mrtvaca. Zabilježio je na posljednje mjesto u blokiću: 'BEZ PROMJENA'.

Ovo je mjesto doista nalikovalo na vječnost, nijemu i tromu vječnost bez zbivanja i akcije. Ništa se nije događalo. Čak ni vremenske neprilike nisu uvjetovale promjenu signala. Konstantan sinusoidni signal, protezao se poput održive krivulje života na monitoru osciloskopa. Udubljen u bilješke, razmišljao je o svojoj budućnosti, nejasnoj i neizrečenoj. Svi su na posljednjoj godini studija nešto planirali. Brak, djeca, ugodna obiteljska atmosfera bile su uobičajene slike serijskih sudbina o kojima su s bolesnim oduševljenjem pričali kolege apsolventi dok se on zgražao mrske budućnosti bez budućnosti.

-Je li on čovjek bez budućnosti?- Pitao se često.

-Nejasna budućnost u mraku nije nikakav život za mladog čovjeka.- Zaključio bi nakon umornih rastezanja uma. Život je plan i ispunjenje tog plana; on na žalost nije imao nikakav plan. Osjećao bi se poput promatrača koji iz zasjede promatra tuđi život jednostavno probavljujući trenutke sreće neznanca. Želio je živjeti, ali nije znao kako. Iskusiti serijsku sudbinu kojoj pripada svaki čovjek, činilo mu se kao gubljenje vremena, isuviše predvidivo determiniranim procesom, isuviše isprazno i dosadno. Učiti u opetovanoj petlji tuđih iskustava, bilo je sasvim dostatno za izvođenje životnih zaključaka. Ne trebaš uvijek sve probavljati svojim crijevima i svojom kožom. Jedanput je dovoljno staviti ruku u vatru da možeš zaključiti da vatra pali i peče. Nepotrebna je šteta svaki puta prolaziti glavom kroz zid; dovoljno je izučiti priloženo.

Blagi povjetarac, noseći na svojim krilima nježan miris neotpakirane ruže nevinosti mlade djevojke trguo ga je iz misli. Prišla mu je sasvim blizu.

-Samuele.- oslovila ga je tihim drhtavim glasom.

-Donijela sam vam čaj.- rekla je smiješći se zabrinuto.

Na trenutak poražen bićem pomirenja, spustio je osciloskop s ramena u travu.

-Stvarno niste trebali. Tek je pet, a vi ste već budni.- tepao je fraze iznikle iz nesvjesnog dijela uma.

-Samuele...- rekla je zabrinuto.

Srknuvši čaj od borovih iglica promatrao je njezin pokunjen pogled. Zalutali povjetarac, nosio je njenu kosu koja se iskričavo sljubljivala sa smjerom tog tajanstvenog vjetra. Izgledala je poput jadnog ubogog djevojčeta koje na litici čita pismo presude svojeg dragog, prizor kakvog je jednom prilikom i sam video na omotu ploče Mendelsonove simfonije čijeg se imena ne sjeća.

-Samuele, jako mi je neugodno zbog svega onoga od jučer. Nisam mogla mirno spavati. Mučilo me to kakvo ćete mišljenje o mojoj oči i meni stvoriti nakon onoga.- rekla je pokajnički.

-Ne trebate si zbog toga prebacivati. Nije to ništa.- rekao je glumeći zanos pomirenja.

-Možda vama nije, ali meni je. Kada se tata napije onda ne zna što govori i radi. Sramoti samoga sebe, a i druge. Vidjela sam kako vas davi teorijama i...- zastala je na trenutak susprežući suze.

Želio ju je zagrliti, ali nije mogao. Iako je želja u njemu bila jaka, nešto se ipak opiralo tom pothvatu.

-Pustite to. Nemojte se mučiti.- rekao je pokušavajući djelovati ozbiljno.

-Nisam htjela da ovako ispadne, ali ne znam što bih rekla; užasno mi je neugodno.-

Znao je razlog ponašanja profesora Zagrajskog. Gubitak stare ljubavi nije mala stvar. Oklijevao je da Juliji kaže istinu, ali bojao se njene oštре reakcije.- Djekočka bi si mogla nauditi.-Pomislio je.

-Ako se ovako uzrujala zbog sitnice, što će biti kada sazna da joj je majka mrtva?-Pitao se.

Teškotonskim stiskom, držao se podalje od te namjere. Nije htio izgubiti njen povjerenje, a ni povjerenje profesora mentora.

-Julija. Ništa vam ne zamjeram ni vama ni vašem ocu. To je samo trenutak slabosti.- pokušavao je djelovati mudro.

Podigla je pogled. U plavoj lepršavoj haljinici na povjetarcu, izgledala je poput plavog leptira. Plovila je zrakom natapajući ga iskrenošću i nevinošću. Okljevao je u tome da je zagrli, ali previše se bojao ne samo neuspjeha nego i svoje toksične pojave. Poučen traumom da svega čega se dotakne, pretvori se u prah, odustao je od te namjere.

Pružao joj je ruku pomirenja koju je ona rado primila s olakšanjem.

-Hvala vam na čaju.- rekao je.

-Ne. Hvala vama što ste spremni praštati.- izjavila je s uzdahom olakšanja.

Okrenula se od njega i napravila dva koraka. Potom se ponovno okrenula i prišla mu sasvim neočekivano. Mislio je da će mu skočiti u naručje, no sjetila se da je zaboravila još nešto.

-Tata me zamolio da vam prenesem kako će vas čekati dolje kada završite s mjerjenjima.- rekla je prije nego je stvarno otišla u kuću.

S trijeznom jasnoćom gledao je djevojku na odlasku. U rosnoj svježini, srce je našlo svoje jutro po drugi puta.

Nedaleko od skrhanih monolita, nalazila se ruševina nekadašnjeg ulaza u rudnik bakra. U grotlo rudnika, vodile su korodirale metalne ljestve. Odlučio se

spustiti vukući sa sobom prijenosni pregrijani osciloskop. Iz grla grotla, dopirala je žuta svjetlost. Spuštanje je bilo i više nego nespretno. Ljestve prepune hrđe, svakog su časa mogle puknuti i odvaliti se. S druge strane, vлага je pogodovala efektu klizanja poput lubrikanta.

-Kakva neprilagođena rupa.-Pomislio je oprezno spuštajući se.

Rudnik nije bio nešto dubok kako bi se očekivalo za rudnik bakra. Bakar su brzo iscrpili gotovo tek nekoliko metara ispod površine zemlje, a onda su ga ostavili zbog fenomena potprostornog zračenja. Stijene su dalje bile tvrde i rudnik se svako malo urušavao na pojedinim dijelovima pa su ga zato ostavili. Spuštajući se osjećao je tjeskobu. Hvatala ga je klaustrofobična panika. Nikada nije volio biti stješnjen. Uvijek je bio stješnjen i prignječen zidom ljudi, a ovako je sve bilo još gore, neživi zid užasa.

Tvrdi zidovi tik do sljepoočnica remetili su koncentraciju. Znao je da mora ostati smiren i usredotočen ukoliko želi neozlijeđen stići na odredište. Ipak ovo je prvi puta otkako je stigao ovdje da ga profesor lično pozove na glavno mjesto događaja. Očekivao je da će soba za monitoring procjepa potprostornog zračenja biti koliko-toliko specijaliziran laboratorij s prikladnim uređajima za praćenje signala. Nedostajali su mu Geigerovi brojači, veliki monitori za praćenje amplituda nadolazećih signala. Očekivao je ako ništa drugo barem jedan kvalitetan laptop s programom za praćenje, razdvajanje, analizu i mogućnost manipulacije amplitudama signala. Međutim vlažna prostorija slabog osvjetljenja, u utrobi čuvala je drveni stol, stolac i tri izubijana osciloskopa iz vremena drugog svjetskog rata. Napajanje osciloskopa, sastojalo se od dugačkih kabela iz čijeg su vrha stršale dvije bakrene žice kukasto svinute i omotane oko metalnih priključnica s drvenim kapicama. Svaki

od tri osciloskopa pokazivao je drugu vrstu signala:kockasti, pilasti i sinusni. Svi signali bez ikakvih promjena, titrali su konstantno istim amplitudama.

Profesor Zagrajski, nepokretno je sjedio za stolom žvačući cijev lule. Samuel je osjećao njegov gubitak. No susprezao se stežući omču oko vrata suošćanja i trenutaka oslabljivanja analitičkog uma i opreznosti. Zadubljen u prazninu, profesor Zagrajski, djelovao je kao da teškom intelektualnom mukom svršava oko svojih neplodnih misli. Smrad probavljenog konjaka, još uvijek je isparavao iz profesorovog tijela.

-Profesore. Dovršio sam mjerena.- rekao je nastojeći premostiti jaz između tišine i zujanja utrobe osciloskopa.

-Dobro je kolega. Ima li kakvih promjena?- pitao je pogleda fiksiranog u prazninu.

-Nema. Bez promjena.- pročitao je bilješku iz blokića.

-Znate li zašto je ovaj rudnik napušten?- pitao je.

Samuel nije bio sasvim siguran je li to pitanje retoričkog karaktera ili je upućeno njemu.

-Ne znam profesore.- odgovorio je.

-U ovim tvrdim stijenama ima još bakra, ali nisu ga mogli iskopati zbog veoma čudnih pojava. Svaki puta kada bi pokušali izbušiti zid ili ga raznijeti dinamitom, dogodio bi se blijesak i sve se vratilo na staro. Ova pećina se doslovno resetirala.-

Znao je što znači pojам resetiranja ili vraćanja u prvotno stanje. No nije mu bilo jasno kako je to moguće. Očekivao je da će to potprostorno zračenje poprimiti neki oblik manifestiran barem kao emiter bijelog tinjajućeg svjetla; no od toga

nije bilo ništa. Potprostorna pukotina bila je samo nagađanje. Osciloskopi nisu pokazivali praktički ništa. Zagrajski je bulaznio oko nečeg što ne postoji, nečeg potpuno idiotskog. Prazna pećina s tri osciloskopa i jednim oštećenim pijancem. Upravo to je video mladi apsolvent fizike.

-Ne razumijem kako se mogla samo tako resetirati?- upitao je s blesavim izrazom lica.

-Mladi kolega, u ovo kratko vrijeme razmišljam o vidljivoj činjenici da jednostavno niste za fizičara. Imam osjećaj da vam puno toga promiče. Ne znate razmišljati kao fizičar. Koje vam prvo svojstvo pada na pamet spomenom bakra?-

Izgledalo je kao srednjoškolsko ispitivanje pred pločom.

-Dobra vodljivost.- ispucao je kao iz topa.

-Bravo! Bravo!- ironično je dometnuo.

-Ova kupola jednostavno je izolirana izuzetno dobrom vodljivosti bakrenog vodiča. Upravo zato je potprostorno zračenje stabilno. Ima bakrenu ovojnicu koja predstavlja neki oblik atmosfere. Sjećate se priče o vidljivim znakovima nevidljive inteligencije?-

Samuel je potvrdnu klimnuo glavom. Iz utroba osciloskopa se i dalje širila jednaka buka zuanja.

-Upravo na ovome mjestu mladi kolega bića astralnih dimenzija, uspjela su ovladati projekcijom vlastitog prikaza instalirajući ga u hipokampus rudara.-

Blejao je u jadnika opsjednutog nečim što uopće ne postoji. Samuel je bio buduća generacija fizičara odgojena na suvremenom instrumentariju i tehnološkoj mašineriji.

Njemu su bili potrebni moderni monitori s visokom razlučivosti i specijalizirani precizno baždareni instrumenti, a ne spekulacije i izjave praznovjernih i neukih rudara koje su cijelo ionako neozbiljno istraživanje dovodile u opasnu zonu propasti.

Profesor je bez prekida pričao čvrsto uvjeren u svoju priču.

-Rudari su dobili prve snažne projekcije da se prostorija u kojoj su zabijali klinove i postavljali dinamit, potpuno preobrazila i vratila u prethodeće stanje. Time je dokazana inteligentna manipulacija frekvencijama na kojima čovjek prima i obrađuje signale.- rekao je čvrsto stišćući cijev lule donjom čeljusti.

-Ali profesore...- okljevao je.

-...to nije dokazano.-

Trenutak šutnje ispunio je pećinu. Profesorovo škrgutanje zubima, probijalo je zujanje osciloskopa.

-Kolega.- rekao je smišljajući blage izraze kojima neće povrijediti dostojanstvo mladog kolege.

-Sve to piše kolega u izjavama rudara i njihovim detaljnim opisima koje vi naravno niste pročitali.- dometnuo je perfidno.

-Znate li da je njihov um obrađen EEG-om. Desetorica rudara praćena su dvanaest uzastopnih sati EEG-om. U umu su se događale takve promjene koje nitko nikada nije uspio zabilježiti. Takva moždana aktivnost još nije viđena u ljudi. EEG je bio dokaz izloženosti djelovanja jedne takve potprostorne frekvencije. U EEG-u je stajao jasan dokaz pružanja otpora i ustanka protiv ugrožavanja okoline potprostornog džepa. Ovdje se nije radilo o insurgenciji,

kolateralnom pružanju otpora već o insurekciji, organiziranom ustankom pobunjenika.- zastenjao je.

Riječ 'pobunjenik' jedno je vrijeme stršala u zraku.

-Pobunjenici zatočeni u špilju.- Pomislio je.

-Veoma domišljata tvorevina nekog tko je kadar mitologiju i judeo-kršćansku predaju svesti do senzacionalističkih gotovo neoborivih fizičkih objašnjenja.- Pomislio je diveći se ispraznoj gluposti.

-Andeli su barem prividno uspjeli pronaći svoj kontakt s vanjskim svijetom. – rekao je iznenađujući profesora.

-Da kolega. To ste lijepo sročili.- iznenađeno je dometnuo ponovno stavljajući cijev lule u usta.

-Ljudi nisu ni svjesni da svjedoče suživotu inteligentnih bića astralnih dimenzija.- rekao je.

U trenutku sve neprovjerene teorije kao i vlastito neznanje te nedovoljna neupućenost, rastalili su se u magmu vrelih sumnji i ciničnih spekulacija. Samuel više nije bio siguran što da misli o svemu tome. Najviše ga je zabrinjavalo profesorovo dvadesetpetogodišnje bdjenje nad praznom prostorijom dokazujući svijetu da dva plus dva nisu četiri. Činilo se suludim kontrirati senilnom starcu.

O zanosu jučerašnjih zbivanja, profesor nije govorio. Pravio se kao da se ništa nije dogodilo.

–Kolega... imam nešto za vas.- rekao je centrirajući pogled na mladog apsolventa.

-Što je to?- upitao je zamišljen.

-Znam da ćete me opet gledati s nepovjerenjem jer vam dajem literaturu na prvi pogled potpuno nevezanu uz istraživanje i fiziku, ali važno je da se oslobobite judeo-kršćanske indoktrinacije. Samo tako ćete lakše razumjeti što zapravo znači potprostorna frekvencija i zašto se pojavila baš tu na zemlji. Ispraznite šalicu dosadašnjih spoznaja da biste ponovno u nju mogli uliti spoznaju.- rekao je dobromanjerno.

Samuel je sumnjaо da će mu pobijanje judeo-kršćanske indoktrinacije pomoći u beznadnom slučaju shvaćanja smisla potprostornih zračenja. No ipak je prihvatio taj jedan interdisciplinaran pristup problemu kojeg je profesor Zagrajski sam stvorio svojevrsnom sinestezijom fizike, astronomije, teologije, kozmogonije i angelogonije.

Zagrajski mu pruža malenu knjižicu tvrdih korica od izbrušene bjelokosti. Knjižica je malenog formata nalikovala molitveniku. Mogla je imati svega desetak stranica.

-Mladi kolega ovo vam dajem u povjerenju. Sadržaj knjižice čuvajte i ne dajte da vam ga oduzmu. To će vam biti veliki teret i umet duše, ali će razjasniti na kakvim lažnim firmanentima gradimo našu ljudsku civilizaciju.-

Samuel je uzeo tu knjižicu ogledavajući je poput dragog kamena na slabom svjetlu. Nije znao što bi rekao. Nije želio povrijediti mentora. Ipak zaluđen starac ima pravo na poštovanje kolikogod bio lud. Knjižica nije imala naslova ni autora, samo asimetrično, ručno ugravirana anđeoska krila u izbrušenu bjelokost. Požutjeli stranice, odavale su starost povijesnog artefakta kojem bi mjesto trebalo biti u muzeju, a ne u rukama onih koji ne znaju cijeniti povijesno dobro.

-Hvala vam na tome profesore- smeteno je odgovorio.

-Nego kolega!- zaurlao je.

-Da, profesore?-

-Mladiću imam povjerenja u vas. Nemojte me...- zadrhtao mu je glas.

-Nemojte me molim vas iznevjeriti.- spustio je ton svojeg obojenog glasa u očaj.

Samuelu nije bilo jasno na što se to odnosi. No profesor je iz džepa izvadio džepni sat i otvorio stražnji poklopac s fotografijom njegove žene.

-Baš prije vašeg dolaska, javili su mi iz grada da su je ubili.- teškom mukom izgovorio je rečenicu.

Samuel je samo šutio stišćući knjižicu u ruci.

-Ubili su je brutalno, bodežom. Julija ništa ne zna o tome i neka tako ostane. Ona misli da je njezin preuranjen dolazak ovdje, rezultat posesivne želje starca da starost i nemoć provede sa svojim jedinim djetetom. Želim je zaštiti razumijete.- pogledao ga je pogledom ispunjenim boli.

-Naravno profesore. Možete računati na mene.- odgovorio je vrlo kratko.

-Dobro. Idite sad i napravite konačno svoju zadaću.- rekao je glumeći namještenu duhovitost.

Samuel se uspeo klaustrofobičnim strmim ljestvama. Kontekst uskog grotla, nije mu ostavljaо previše izbora. Žurio se da što prije izađe iz rudnika. Remen prijenosnog osciloskopa, žuljaо je rame kožne jakne. Bojaо se da ne zaglavi. Ukoliko dođe do toga, mogao bi se od straha i napada panike onesvijestiti i pasti u provaliju.

Izvirio je na svijetlo. Sunce je zubatim smiješkom kidalo oblake i pokazalo sjaj svoje neoborive moći egzistencije. Iskustvo iz 'podzemlja' činilo se poput nadvladane noćne more. Nedaleko od Samuela parkirala je plava Ford Fiesta. Glasan čovjek, napola izašao iz automobila zatrubio je dva puta. Iako nije bio povelik tip, imao je neproporcionalno velike dlanove u odnosu na ostatak tijela.

-Zagrajski ajde! Pojavi se.- urlao je.

Iz kuće je izšla Julija. Odmah je pohitala u zagrljaj tome nepoznatom čovjeku.

-Velečasni Jakove!- kriknula je od oduševljenja.

Izmjenjivali su nježnosti. Dragala ga je po požutjeloj kosi i izvijala se u rukama zvijeri ovijene crnom haljom i bijelim okovratnikom. Činilo se da je taj ovratnik nekada bio ispala aureola zapela baš između ramena na vratu dobrohotne zvijeri. Samuel se približio to dvoje dobrih poznanika, ako ne i više od toga. Činilo se kako je to dvoje godinama vrlo distanciranih ljubavnika zapelo u uzajamnom obožavanju i maženju.

-Samuele. Ovo je naš dobar prijatelj, velečasni Jakov. On nas opskrbuje namirnicama i svime što je potrebno za preživljavanje ovdje na otoku. Dovozi nam robu jedanput na mjesec.- rekla je sva nanelektrizirana žarom tog čovjeka.

Samuel je prišao vrlo oprezno pružajući ruku nepoznatom čovjeku.

-A tko je to?!!- viknuo je velečasni Jakov.

-Naš student.- frivolno je izjavila Julija.

Pružao mu je ruku i jakim stiskom dao do znanja da je on ovdje glavni. Samuel nije znao što treba reći u takvim trenucima. Osjećao se blesavim i zbumjenim.

-A gdje je profesor?- upitao je.

-Izbjegava vas.- rekla je Julija.

-On ne voli da mu remetim mir i samoću pa se skriva u pećini svaki puta kada dođem ovdje.- izvalio je velečasni Jakov.

-Mladiću.- obratio se Samuelu.

-Pomognite mi unijeti sanduke s namirnicama u kuću.- rekao je.

Samuel je nijem, iznenađen činjenicom da u ovom imaginariju osim njega, polumrtvog profesora i mlade ljepotice može živjeti još netko. Šutke je unosio sanduke u kuću. Knjižica malenog formata, skakala je po džepu jakne, jasno ga podsjećajući na obavezu, domaću zadaću koju mora napraviti do idućeg susreta s profesorom Zagrajskim.

-I kako vam se čini, mladiću, na ovom osamljenom otoku?- pitao je znatiželjno.

-Pa dobro.- odgovorio je s tim 'dobro'.

-Da. Vidim da se zabavljate.- ironično je ispustio velečasni.

Vratili su se do automobila po posljednji sanduk.

-Aaa, u vražju mater!- rekao je velečasni.

Julija se nasmijala dok je Samuel širio vjeđe i kožu čela pretvarao u harmoniku.

-Zaboravio sam junetinu za vašeg oca, Julija. Kako sam to mogao zaboraviti?- naricao je.

-Ma pustite.- rekla je Julija umiljavajući se oko tog tipa.

Samuel je čvrsto stiskao zube ne bi li tako spriječio šištanje vatre bijesa. Teško mu je padalo da velečasni grli tijelo mlade žene do kojeg mu je toliko stalo.

Smetalo ga je što se ona privijala uz nepoznata čovjeka kao uz ljubavnika. Držao ju je oko struka i tepao nježnim zavodničkim frazama.

-Oprostite velečasni.- glasno je prekinuo romansu.

-Da, mladiću? Što se dogodilo?- upitao je mršteći se.

Julija se vrpcoljila u zagrljaju velečasnog Jakova.

-Što ćemo onda s ovim mesom?- nervoznim glasom pokušavao je inscenirati zabrinutost.

Julija i velečasni, pogledavali su se oči u oči. Vodili su razgovor razmjenom pogleda. Velečasni je bio vidio toliko očitu zainteresiranost mladog apsolventa kojeg uporno provocira svako stiskanje i mriještenje s Julijom da je morao popustiti. Pustio je Juliju iz naručja.

-Predlažem da odmah odemo po njega, ipak imamo dvadeset punih kilometara do prvog mjesta.-

-Zvuči razumno.- potvrdila je Julija.

-Idemo. Vraćamo se ostatku civilizacije- rekao je s arogantnim podsmjehom upućenim Samuelu.

Ukrcali su se u sitnu i ne baš prostranu Ford Fiestu. Samuel je ponovno osjetio isti onaj užasavajući osjećaj koji se često javlja u svakom skučenom prostoru krcatom ljudima: tjeskobu i paniku. Velečasni je volio stisnuti gas što je za Samuela bila dodatno pogoršana klaustrofobična misija, dok je za Juliju to bilo divno opetovano iskustvo u blizini starog prijatelja.

POGLAVLJE VI.

Nosio sam san na duge pute
o čovjeku s punim plućima zraka,
s punim ustima toplog dah,
s punim srcem vrele krvi,
ali prevario sam se!

ožnja kroz krajobraze optočene livadnim zelenilom podno mirnog i nepomičnog neba trajala je relativno dugo. Julija i velečasni Jakov vodili su svadljivo prijateljske dijaloge s akcentom iritantnih draperija iz njihove zajedničke prošlosti. Nije to bila prava svađa nego uzajamno milovanje grubim riječima. Zgražao se izraza i detalja kojima bi se Julija i velečasni međusobno častili i posluživali. Sjedio je na stražnjem sjedalu Ford Fieste i promatrao neprestana umivanja njihovih srdaca u jezeru razdraganosti. Pomalo ljubomoran i zavidan na izljevima fizičke i verbalne nježnosti između to dvoje, pokušao je nešto sročiti, ali jednostavno nije znao o čemu bi govorio.

-Što reći?- Pitao se. -Koju riječ uputiti da postaneš aktivnim dionikom nečijih uspomena?-

Bilo je teško smišljati izraze uklapanja, pogotovo kada su velečasni i Julija u brzoj vožnji i petoj brzini nevinog bockanja pjevali pjesme starih dana. Nazivala bi ga starim jarcem na što je on odgovarao da je postao stari jarac u trenutku kada ga je u djetinjstvu ozbiljno uvrijedila dimenzijama svoje neproporcionalno razvijene ženskosti kada joj je mijenjao pelene. U nakriviljenosti crvenih usana video je neopterećen um i neoštećeno srce.

-Koliko bi samo boli izazvala vijest o preminuloj majci?- Pomislio je.

-Što bi bilo da sazna da joj je majka ubijena?- Umočio je misao u umak zgražanja.

Odlučio je ništa ne reći, samo šutjeti. Iznenadno mu se obratila usputnim pitanjem.

-Samuele, o čemu sad razmišljate?- rekla je uživajući u njegovoj mrzovolji i tjeskobi.

-Vjerojatno se moli bogu da živi stignemo.- rekao je velečasni Jakov provocirajući Julijin vitalan smijeh.

Pomalo umoran od vožnje i tjeskobe, Samuel je jenjavao u mislima i posljednjem što je čuo prije nego su Julija i velečasni zapjevali nerazumljivu pjesmu na latinskom.

U džepu jakne stiskao je korice knjige malog formata. Pomisao na cjelokupan nemar, nedosljednosti tijekom studija i svu dosadašnju traljavu neodgovornost, budila je grižnju savjesti. Odlučio je po prvi puta u životu sâm napraviti domaću zadaću kako spada. Počevši čitati knjigu malenog formata, nije mogao dokučiti vezu između okultne teorije kojom je obilovala knjižica i fizike kao znanosti. Pokušavao je povezati riječi profesora: „...osloboditi se od judeo-kršćanske predodžbe...“ sa sadržajem knjige.

Iako na koricama nije bilo naslova osim ugraviranih anđeoskih krila, na prvoj praznoj stranici je stajalo: „**MANIFESTO LUCIFEROVE POBUNE-drugačiji pogledi na istinu**“.

Ovo 'drugačiji pogledi na istinu' doimalo se pretjeranim i za senzacionalističko obmanute jadnike.

-Zasigurno neka bapska priča?- Pomislio je. No sam početak knjige nije se baš bavio manifestom već razmatranjima o imenu '**Elohim**'.

Judeo-kršćanska predodžba kozmogonije, postanka svijeta, nastanka prvih bića, ljudske subbine i pojave 'pobunjenika' često započinje pričom o jednome Bogu Stvoritelju, moćnom i svemogućem pantokratoru i artifeksu. Simplificirana demagogija vladajuće frakcije potpuno iskrivljava istinu. Artefakti u kojima je zapisana povijest svijeta prema židovskoj tradiciji, započinje Bogom Stvoriteljem svijeta: Jahveom, često nazivanim i Elohim. U starozavjetnoj Knjizi o postanku Svijeta, riječ Elohim je treća napisana riječ. U židovskom petoknjižju zvanom Tanakh ili Tora ime Elohim se spominje najmanje 2600 puta. Zanimljiva je činjenica da se ta riječ često interpretira u hebrejskoj Bibliji kao 'moć', odnosno 'veličanstvena moć' što je naravno dokaz manipuliranja istinom. Morfološki gledano riječ Elohim (אֱלֹהִים) najčešće se pojavljuje u množini i prevodi se kao 'bogovi'. Prijevodom riječi Elohim kao bogovi, potresaju se svi firmanentni cijelog judeo-kršćanskog svijeta. Ovakav prijevod razbija dosadašnju obmanu o pravoj istini koja naslonjena na krivicu pobunjenih anđela, nastoji pokoravati svijet grješnim prikazom ljudske prirode.

Riječ Elohim prema nebiblijskim zapisima, naziv je za bogove, pobunjenu hrabru skupinu anđela koja se otela kontroli diktature frakcije zvane Rajske Sinovima. Nekolicina tih sjajnih anđela u kozmičkom uređenju, pokušavala je uspostaviti vlast jednoga boga odnosno sebe nametnuti kao vrhovni autoritet kozmološke hijerarhije. U Bibliji je označeno ime Jahve kao Ja sam koji jesam. Ta fraza, odjek je želje Rajske sinova za jednim svijetom, jednim umom, jednom misli i opredjeljenjem. Rajske sinovi željeli su uspostaviti vladavinu jednoumlja i tiranije.

Svatko tko se nije uklapao u savršeni dizajn Rajske sinova, izgubio je svoju ličnost. Svemir nikada ništa ne baca. Sve vrvi energijom. Energija zarobljena ličnošću jednog bića, biva otpuštena i pretvorena u neki drugi oblik zatočeništva u trenutku gubljenja ličnosti. Kao što smrt ljudskog tijela predstavlja prestanak postojanja identiteta fizičkog čovjeka, tako i gubitak kozmološke ličnosti za anđela predstavlja upriličenje stvarne smrti. Pod izlikom postojanja jednog Boga svevladara i stvoritelja, provodili su zle planove nastojeći kozmološki sustav svih anđela podvrgnuti svojoj volji, svojim zlim i osebujnim intencijama. Vladavina nekolicine pod maskom vrhovnog autoriteta: jednog boga, Oca svih, prestala je hraniti maštu potištenih i ugnjetavanih. Među anđelima, našao se jedan 'pobunjeni'. Izvorno nazvan Svjetlonošom. Bio je to sjajan anđeo koji se trebao uklopiti u plan frakcije Rajske sinova. No nije sve išlo po planu. Svjetlonoša, prozrevši prave namjere zločinačke frakcije Rajske Sinova, odlučio je

osloboditi kozmos tiranije. Dokazao je kako jedan vrhovni vladar ne postoji. Samo fizička gravitacija tamne tvari svemira i kozmička energija predstavljaju sastavni dio kozmosa. Otac svih kao nametnuti vrhovni autoritet bio je predanje koje su izmislili Rajske Sinove kako bi stvorili priliku za vlast. Borio se za uživanje slobode individualnog samoopredjeljenja. Uz njega su stali i istomišljenici željni slobode. Svjetlonoša je imao svoju vojsku s vremenom prozvanu 'vojskom pobunjenika'. On je bio prijatelj anđela i bog slobode. U očajničkom strahu pred mogućim porazom, Rajske Sinove prijevarom su srušili pobunjene protivnike. Pomoću gravitacije i odnosa materije te antimaterije, kreirali su okolne fizičke svemire. Fizički svemiri trebali su biti nešto poput zatvora za pobunjenike, a smrtna bića, čuvari tih zatvora. Zarobljeni gravitacijom i isijavanjem zakrivljenih frekvencija, pobunjenici su zatvoreni zajedno sa Svjetlonošom. Frakcija Rajske Sinove, namjerno je stvorila ljudi, fizička smrtna bića čija su zračenja fizičkih tijela u sudjelovanju s planetarnom gravitacijom trebali spriječiti pobunjenike da pobjegnu i ponovno se otisnu u pobunjeničku gerilsku pustolovinu protiv nebeske vlasti.

Izgnani na svojevrsnu Elbu, pobunjenici nisu izgubili bitku ni moral. Stoljećima su tražili izlaz iz fizičkog svemira uspostavljajući vezu sa smrtnim bićima. Poznati mit o okovanom Prometeju, pseudonim je za Svjetlonošu koji je učio smrtnike kako ovladati svijetom fizičkog svemira. Prometej je srušeni Svjetlonoša prikovan za zid očaja, kradljivac vatre i

prijatelj ljudima. To je rezultiralo napretkom ljudske vrste u svakom pogledu. Svjetlonoša je bio na tragu pronalaska izlaza. Ljudskom tehnologijom, pronašao je kolebanje u prostorvremenu. No Rajske Sinovi su poslali anđele iz redova Promatrača. Promatrači su izvještavali o svim aktivnostima pobunjenika. Svjetlonoša je uhvaćen na djelu i priveden pred sud vlasti Rajskega sinova. No po odlasku, ostalim zatvorenicima, svojoj braći, ostavio je ključ izlaska iz zatočeništva. Promatrači nisu mogli pronaći taj dobro čuvani ključ. No svaki pokušaj pobunjenika da isplove iz zatočeništva fizičkog svemira, rezultirao je ponovnim uplitanjem Rajskega Sinova i resetiranjem statusa.

¤ ¤

-Stigli smo mladi gospodine. Pustite te vaše knjižice. Trebamo snažne ruke!- rekao je velečasni Jakov gledajući prema njemu.

Sklapajući knjigu izranjao je iz tmine pročitanog. U glavi su se rojile mnoge misli. Crv sumnje u dosadašnje spoznaje i pohabanu viziju judeo-kršćanske predodžbe svijeta, rovario je nesmiljeno grubo. Samuel se nije ni snašao, a već je bio uglavljen u uskoj ulici pred klaonicom i mesnicom. Radnici zasukanih rukava, cijepali su meso na komade. Košare pune krvavog mesa hladile su se na velikim kockama leda. Mesari i koljači, brisali su krvave ruke potajice dobacujući zlokobne poglede na strančevu krv. Prolaznici uopće nisu djelovali ljubazno i prijateljski. Mrsko su dobacivali poglede prema strancu. Velečasni Jakov je razgovarao s glavnim mesarom u vezi narudžbe na teškom jeziku ironije i preusiljenosti.

-Lijepo ih je slušati, jel' da?- obratila mu se ironično.

Izmorena od smijeha i pjevanja Julija se umorno naslanjala na Samuelovo rame.

-Velečasni Jakov brine o mom ocu. Osim što mu remeti mir i samoću, brine o svim potrepštinama kojih moj otac na žalost nije svjestan.-prošaptala je.

-Moj otac bi umro da nema Jakova.- izjavila je milozvučno.

-Julija. Vaš otac mi ne izgleda najbolje. Mislim da ga nešto muči?- rekao je oklijevajući da joj otkrije istinu o majci.

-Znam ja što je mom ocu. Star je i nevoljen. Pa dvadeset i pet godina živi izvan civilizacije praktički. Tko se ne bi loše osjećao zbog toga? Moj tata je propustio moje rođenje i odrastanje. Mjesec dana godišnje provedenih s njime nije ništa. Ne brinite. On ima svake godine takve faze. Vidjet ćete da će sve biti dobro.-

Divio se optimizmu sirotice nesvjesne prave istine. Naučila je tješiti samu sebe cijeli život živeći daleko od oca. Živjeti u vječitoj nesigurnosti, osjećaju osobnog gubitka i izloženosti; živjeti bez osnovne bazične potporne strukture ljudske civilizacije, bez obitelji, ostavlja ozbiljne tragove za daljnji život. Vječiti nepromjenjivi optimizam, jedan je takav trag. Utjeha pod okriljem optimističnog življenja, samo je iluzija raskrvarenog srca koje će patiti do kraja svoje zemaljske stvarnosti.

Velečasni Jakov, rukom je dao znak Samuelu da uđe u skladište zajedno s njim. Julija nije mogla ući u klaonicu. Krv je bila previše za mlado, bijelo prestravljeni tijelo. Pozabavila se izlogom krojačkog obrta i izloženim komadićima odjeće niže u uličici. Samuel je, šutke slijedeći velečasnog Jakova gutao smrad iznutrica i oguljene kože. Na trenutak, ovijen parom raspolovljenih životinja, osjetio je klecanje u nogama. Ni jedan imalo savjestan građanin ne bi mogao samo tako bez osjećaja i osobnog zgražanja indiferentno proći pored stratišta za životinje. Tek sada mu je postalo jasno da žrtvenik ne postoji samo u

biblijskom oslikavanju života i vjerovanja ljudi kamenog doba židovske civilizacije, već žrtvenikom postaje svačiji stol nad kojim se žrtvuju darovi prirode.

-Hoćeš li više doći?!- zacvilio je velečasni Jakov dijaboličnim cviležom poput životinje koju su nedaleko klali.

Samuel samo što se nije onesvijestio. Velečasni Jakov, čvrstim stiskom nadlaktice uvukao ga je među stalaže. Iznenadni šamar, vratio je Samuelu krv u lice i mozak. Resetiran i ponovo krepak, postao je svjestan da velečasni Jakov ima neke namjere.

-Dječače! Jesi li sada dobro?- upitao je čvrsto mu stišćući ramena.

Samuel je samo klimnuo glavom u znaku potvrđivanja.

-Nešto sam te pitao!?-zaurlao je.

Nedaleko od njih stenjala je životinja na izmaku snaga. Uz cvilež, čuo se i šum tople krvi razbijen o oštре hridine hladnog metala noža. Životinja je umirala, a pjena njene krvi pucketala je na kamenom pločniku klaonice. Zvučalo je poput tiještenja grožđa: lagano pucketanje i šum vinskog soka. Usljedio je i drugi šamar debelom šakom oštrih prstiju.

-Dobro više, usredotoči se! Nemamo mnogo vremena. Hoćeš još jedanput?- rekao je ogledavajući se oko sebe.

Odgurnuo ga je od sebe. Velečasni Jakov, nervozno je šetao gore-dolje. Samuelovo srce raspoređivalo je krvotokom adrenalin po tijelu. Uz kralježnicu, uspinjali su se trnci.

-Što želite od mene?!- upitao je.

Iz nervoznog šetanja, Velečasni Jakov vratio se sasvim blizu Samuela. Samuel je bio spremam nakon dva uzastopna šamara uzvratiti jednakom mjerom svetom čovjeku ukoliko će ovaj posegnuti za trećim udarom.

-Dječače. Nisi ni svjestan koliko si se uvalio. U strašno si nepovoljnoj poziciji.- rekao je zabrinuto.

-O čemu vi to pričate?- smeteno je upitao.

-Nisi ni svjestan da se nalaziš u vučjoj jazbini. Nemamo baš mnogo vremena i ne mogu ti mnogo reći, ali...- odugovlačio je gledajući uokolo.

-Dobro što?! Što želite reći?- rekao je čvrsto stegnuvši ramena velečasnog Jakova. Silinom snage pritisnuo ga je uza stalažu.

Velečasni Jakov se oslobođio stiska jednim pokretom ruke.

-Budalo. Želim ti pomoći.- rekao je.

-Ne razumijem što izvodite?- posramljeno je uzviknuo.

Velečasni Jakov je na trenutak ustuknuo i birao fraze za nadolazeći trenutak.

-Dječače, na tebi je veliki zadatak. Nemaš pojma koliko toga ovisi o tebi.-

-Što pričaš!?- iznenađeno je dometnuo.

Zvuk umiruće životinje iz dna skladišta klaonice, utihnuo je.

-Ne znam jesli dovoljno sposoban i spremam. Nisam te stigao pripremiti...hoću reći nije te stigao pripremiti.-

Zvučao je kao luđak u bunilu straha pred terapijom elektrošokovima. Velečasni Jakov je i sam zbumen odabirom riječi uzdisao vrlo glasno. Dah čovjeka u mentalnoj zavržlami, zvučao je poput drobljenja kamenja.

-Velečasni.- rekao je punim glasom.

Velečasni Jakov, trgnuo se iz mraka vlastitih misli i izašao ususret Samuelu.

-Što je značilo ono: nisam te stigao pripremiti?- uporno je probadao lice velečasnog krivnjom i prijezirom.

-Sami.- prozvao ga je skraćenicom.

-Kako vi znate?- buknuo je u naletu emocija.

Samo ga je domar Eli zvao skraćenicom od vlastitog imena. To je bilo njihovo pravilo.

-Eli je skraćeno od Elifas, a Sami je skraćeno od Samuel.- govorio bi domar Eli dok je Samuel u bijesu i mržnji prema časnoj Matildi gorio vatrom samouništenja.

-Tko vam je rekao da me tako zovete? Odgovorite ili ču...!-

Imperativ ili kondicional prvi stvorili su uvjetovanu reakciju velečasnog Jakova.

-Ja... Poznavao sam Elifasa, Elija.- rekao je nekako nervozno i nespretno.

Samuel je osjećao u drhtavom glasu da velečasni nešto krije.

-Vi ste poznavali mo-mo-jeg Elija?- uzburkanih emocija teško je izgovorio ime svojeg dobrotvora.

-Da. Ako baš tako želiš, tvojeg Elija.- rekao je.

-Ubili su ga na žalost i nije te stigao pripremiti za nadolazeće.-

-Što nadolazeće?-

-Ali sredili smo mi tu...- okljevao je reći 'kurvu'.-...oštru aždaju i stjerali je u pakao.

-Sami. Neke stvari se ne daju objasniti. Nemamo dovoljno vremena za objašnjenja. Sve oko nas su uši i oči. Svi slušaju i čekaju pravi trenutak.-

-Velečasni.- rekao je sasvim primireno.

-Što se to događa?-

Pohitao je zagrliti ga. Velike šake tog smušenog svećenika grlile su dječarca u mislima zarobljenog prizorom sobice domara Elija.

-Ne možemo ovdje razgovarati, Sami. Prerizično je i preopasno.- šapnuo je.

Brišući suze Samuel je osjetio neki čudan mir u zagrljaju svetog čovjeka. Činilo mu se da je uz njega ponovno Eli. Tješio se što su uspješno uklonili ubojicu.

-Velečasni, tko je ubio Elija?-

-Kad bih ti rekao, ne bi vjerovao.- rekao je zamišljeno zureći u pod.

-Dajte, velečasni, prestanite me natezati. Tko je ubio Elija?- ponovio je pitanje.

-Upraviteljica sirotišta, časna Matilda otrovala je Elija i pustila ga umrijeti. Ali sad je i ona mrtva.- rekao je ne želeći citirati prigodan biblijski citat: 'Tko se mača lati, od mača i pogiba.'

Poraženo je gledao u pod tražeći objašnjenje. –Zašto bi časna Matilda ubila Elija?- pitao se. -Nije valjda radi mene?- sumnjaо je u staro praznovjerje kako je on svemu uzrok.

-Sami.- privukao je svećenik njegovu pažnju.

-Sutra ču ujutro doći po tebe i odvesti nas na neko mirno mjesto. Moramo ozbiljno porazgovarati, ali ne ovdje i sada.-

-Što se događa, velečasni?- očajno je upitao.

Već dugo nije bio toliko slomljen. Konačno je nakon dugo vremena ispuzao iz oklopa svoje indiferencije i osjetio ranjivost, propadljivost i krhkost. Bijesan na svijet, susprezao je emocije. Okidač kakvog je danas doživio vjerojatno bi ga bio smrtno ranio da nije u društvu svetog čovjeka. Svaki udisaj i izdisaj, boljeli su. Na trenutak je prestao disati oslobođivši dah od plima i oseka života.

Velečasni Jakov ponovno ga je zagrljio. Samuel se nije otimao. Vatra što gori do samouništenja, stišavala se pretvarajući svoj divlji plamen u zametak žeravice.

-Ne mogu ti više ništa reći, Sami, ali sutra ćeš znati mnogo više kada dođem. Znam ovdje jedno mjesto. Tamo ču te sutra odvesti.- rekao je ogledavajući se.

-Velečasni!- Iz daljine se začuo tanahan glas.

-Tu...- poželio je javiti joj se, ali ga je velečasni ušutkao rukom preko ustiju.

-Sami. Obećaj mi da tu djevojku nećeš dirati.-

-Ali..- protivio se Samuel.

-Obećaj!- nakrivio mu je usta sve jačim stiskom.

-Dobro obećajem.- promrmljao je gotovo nerazumljivo.

-Velečasni, pa gdje ste?- nastavila je ogorčeno zazivati.

Velečasni Jakov povukao ga je dublje u utrobu klaonice.

-Nje se moraš obavezno kloniti. Ona i njezin otac, uigrani su kriminalci. Samo toliko.-

-Što?- prijezirno je siknuo.-Kriminalci? Ja živim s kriminalcima!?-

-Tiše Sami! Ne takvi kriminalci.- odgovorio je.

-Sami. Jesi li primio paket?- upitao je sa strogim nadirućim gnjevom.

-Mislite na onu papirnatu kutiju.-

-Da Sami. Ta kutija krije neke odgovore; ne sve, ali neke da.- rekao je.

-Što je u kutiji, velečasni?- upitao je radoznalo.

-Ostavština tvojih roditelja, Sami. Poslao sam ti je nakon Elijeve smrti.-

Stojeći sučelice njemu, velečasni Jakov intuitivno se pipao po tijelu kao da nešto traži. Izneviran što nije odmah pronašao to što je tražio velečasni Jakov, počeo je psovati.

Iz daljine se začuo Julijin glas u tandemu s glasom upravitelja klaonice.

-Velečasni pa gdje ste!?-

-Našao sam! Našao sam. Mislio sam da sam ga ostavio kod kuće.- oduševljeno je šaputao.

U ruci je držao crnu kožnatu srednjovjekovnu vrećicu za zlatnike veličine dlana šestogodišnjeg djeteta. Samuel smetenog izraza lica, motrio je komad kožne vrećice sasvim ravnodušno pitajući se kakvo to veselje velečasni Jakov nalazi u izlizanoj vrećici.

-Drži.- zapovjedio je.

Iritantan glas se sve više približavao.

-Velečasni...velečasni!-

-Sami. Ovo je ključ. On otvara dvije kutije. Kutije su jedna unutar druge. Prvu otvori, ali drugu nemoj otvarati. Druga je...-

Nije stigao dovršiti rečenicu. Julija i upravitelj upravo su stigli.

-Zašto se ne javljate velečasni? Ja vičem, zovem, a vi ništa.- rekao je dubokim glasom od kojeg prezazu sve životinje prije nego ih snađe sudbina ove klaonice.

Takav glas ima tamničar i egzekutor.

Velečasni Jakov je uspio potpuno neopaženo ugurati u džep Samuelove kožne jakne vrećicu. Samuelov pogled 'primio na znanje' potvrdio je da je sve u redu. Kožna vrećica, našla je novi dom u džepu mladog apsolventa fizike.

-No no. Ne ljutite se. Malo smo se igrali skrivača. Dosadno je ovdje čekati.- rekao je snalažljivo birajući riječi na jeziku ironije.

-A ostavili ste ovdje ovako lijepu curu? Mogao ju je netko uzeti.- rekao je duboki glas balansirajući dubinu.

-Jeste natovarili?- upitao je.

-Jesam, velečasni kao i uvijek; sanduk rezane junetine.-

-Idemo onda, tata se sigurno brine.- rekla je Julija glasom punim nježnosti.

Djelovala je poput izmorene djevojčice igrom na suncu. Željela je samo rame za plakanje i naručje za snivanje. Nakon što se pozdravio s upraviteljem onako po irski, glasnim je imperativom dao do znanja da je bilo dosta svega.

-Polazak!- viknuo je gledajući Samuela s povjerenjem.

Umorna Julija naslanjala se na Samuela poput nježnog djevojčeta čistih namjera. Smjestio ju je na zadnje sjedalo Ford Fieste. Prije nego je sjeo do nje, velečasni Jakov, ukočen kao stup stao je pred njega. Samuel je već želio pitati je li se nešto dogodilo. No velečasni Jakov je vrlo suptilno zario široki dlan u drugi džep jakne i izvadio knjižicu malenog formata.

-Ovo smeće ti više ne treba. - rekao je potiho kidajući knjižicu.

Korice optočene s bjelokosti, pucale su poput lomljenja školjki. Sašivene listove papira samsonski je kidala mesnata ruka podivljalog svećenika. Samuel je ukočeno gledao velečasnog Jakova kako traži otvor u kanalizaciji gdje bi odložio komadiće knjige. Sjeo je u automobil točno do Julije.

Umorno naslanjajući glavu na Samuelovo rame prizvala je u sjećanje nedavna upozorenja velečasnog Jakova ili očajnu zamolbu kako je to Samuel s vremenom probavio u svojoj glavi, podsjećajući ga na oprez s tom fatalnom mladom ženom. Automobil je urlao pod rukom bijesnog svećenika. Putem je nabijao gas samo da rikom motora nadglosa brujanje vrelih misli.

POGLAVLJE VII.

Kalupi svijeta pucaju od siline tvoga daha,

i padaju u strmoglavu prazninu

kao kamen što ga ljubi morsko dno tišine.

Ta razbojnička želja naslade,

ta usta praznine što gutaju oblake

i munjine u njima i gromove njinih zjena,

survat će sudbinu golog, znojnog, tankog pramena krajolika

u jaruge razočaranja.

U gusle gudi prodoran huk s visine

u kojoj zapeo je Ikar prije mnogo ljeta

razapet u vrtlog moćnih ekstaza davno palih ričućih bogova.

mrad jantarnožute boje bilo je prvo što je osjetio izlazeći iz Forda Fieste. Pomokrena trava, zaudarala je na amoksicilin. Profesor Zagrajski grijao je obližnje skrhane monolite sklupčan u emiter dalekometnih misli usmjerenih prema oblačnom nebu. Miris krvave junetine iz prtljažnika, budio je Juliju iz sna.

-Jesmo li stigli?- rekla je trljajući oči pokretima petogodišnjakinje.

-Tvoj tata opet meditira.- podrugljivo je dometnuo velečasni Jakov buljeći u prizor usamljenog šumskog Fauna na parnaskom humku.

-Joj opet će padati.- rekla je na putu prema ocu.

Velečasni Jakov, iz prtljažnika tijesne Ford Fieste, izvukao je sanduk krvave junetine i predao ga Samuelu.

-Sami. Drži se i pazi na sebe. Do sutra ujutro.-rekao je usrdnom kretnjom dodirujući džep Samuelove jakne u kojoj se nalazio ključ.

Podizanjem ruke velečasni Jakov oprostio se od Julijine prikaze u daljini. Okrenuo je automobil i nestao divljački vrludajući cestom. Počelo je sijevati. U prizoru osvijetljene djevojčice plavosivom munjom iza oblaka, kako nagovara oca da siđe sa stijene i skloni se u kuću, nalazio je samo prijezir i žaljenje. Nije mogao vjerovati koliko je jedno biće u stanju ponižavati svoje dostojanstvo poradi tvrdoglavog starog jarca.

—Ako su ljudi stvoreni na sliku božju, onda ne bih želio da takav bog stvarno i postoji.- Pomislio je.

-Čovječja priroda kao homeopatski razrijeđeni iscijedak guste esencije božanstva prouzrokovala je dovoljno zla i boli u čitavoj ljudskoj povijesti. Teško je zamisliti kakvo bi onda zlo mogao učiniti taj isti Bog kao posjednik čiste matrice ljudske prirode potencirajući milijun puta užasnu narav čovjeka?- Mantrao je u sebi.

Jedva odvojivši se od misli, unosi sanduk junetine u kuću. Odložio ga je na stol. Kroz kuhinjski prozorčić zavirio je na okolni krajolik u čijem se zraku osjećao neki čudan naboј i elektricitet.

Iako nije čuo njihove glasove u daljini, iz pokreta Julijina tijela, video je samo preklinjanje tvrdoglavog starca nabijenog na kolac skrhanog monolita. Prizor djevojke u preklinjanju podsjećao ga je na sumrak bogova iz Wagnerove opere. Bajna djeva preklinjući moli milost pod nogama arhetipa mačo muškarca antičkog svijeta, vikingškog boga Odina. Irsko nebo bacalo je čudnu sjenu na posivjeli krajolik. Kroz maleni prozor krajolik je izgledao poput platna oslikanog sinestezijom stilova. Samuelovo poznavanje umjetnosti s aspekta fizičara, bilo je dovoljno za prepoznavanje kičastih elemenata secesije, simbolizma i ekspresionizma. Napipao je kožnu vrećicu u džepu pomišljajući na tajne kakve bi mu mogla skrivati kutija ostavštine njegovih roditelja. Iako ih nikada nije upoznao, u glavi je nosio pozitivnu sliku svojih roditelja kakvu vrlo često nosi dijete. Djeca često favoriziraju svoje roditelje; poneka su i nadahnuta njihovim karakterom i prikazom. Bojao se da će bilo kakva informacija o njima na neki način kontaminirati njegovo dosadašnje poimanje dvoje ljudi zaslužnih za njegov život i konstantnu patnju. Kopanje po ostacima vlastitih predaka izaziva nesreću i vrlo često je neugodno iskustvo.

Vrata njegove sobe, bila su poluotvorena. Spazio je da je netko kopao po njegovim stvarima. Krevet je bio otkriven, torba bačena u kut, a papirnata

kutija na stolu pomaknuta na dugi kraj tog stola. Sumnjao je na profesorovu nespretnu pijanu narav i znatiželju olinjalog znanstvenika. Prisjetio se riječi velečasnog Jakova. U ovom kraju svi djeluju neprijateljski nastrojeni, a pogotovo ovo dvoje naoko nevinih ljudi. Nije bio siguran bi li bilo dobro bilo što spomenuti ili pitati ili jednostavno šutjeti i praviti se blesavim. Riječi velečasnog počinju poprimati pravo značenje.

-Profesor Zagrajski nešto izvodi.- Pomislio je. Posumnjati na permanentnog pijanca i polu dementnog starca bilo bi isuviše blesavo i neodgovorno. No riječi velečasnog nekako su se kondenzirale u jasnoću. Pomišljao je na opasan eksperiment nedozvoljenim sredstvima u svrhu uništenja čovječanstva, ali profesor Zagrajski jednostavno nije u stanju za takvo nešto. Potprostorna zračenja nije moguće pretvoriti u razornu bombu. Ipak taj ludi starac zračenje prati osciloskopima što je totalno debilno.

Pokušao je povezati smisao onog što je velečasni govorio sa sadržajem iskrhane knjižice proročki naslovljene „**MANIFESTO LUCIFEROVE POBUNE**“. U toj knjižici je prikazana predodžba neke ekstra pomračene budale usmjerene prema egzorcističkom pomračivanju umova i halucinacija otvorenih protivljenjima postojećoj ideologiji.

-Ništa opasno.- Pomislio je.- Samo isprazna naklapanja.-

Pretenzija propalog znanstvenika da dokaže postojanje anđela na osjetilnoj razini podraživanjem hipokampusa potprostornom frekvencijom nije nimalo opasan pothvat štetan čovječanstvu.

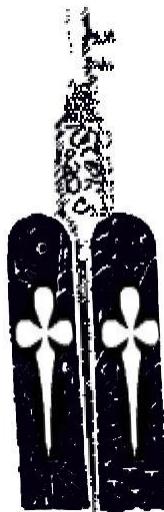
-Barem će se ljudi imati čemu smijati.- Pomislio je sjedajući za stol otvarajući papirnatu kutiju. Tek sada je shvaćao koliko je istraživanje njegovog genijalnog mentora debilno i minorno. I samo ovo razmicanje stvari po sobi, a posebno

diranje papirnate kutije nije smatrao previše ozbiljnim i prijetećim činom. Smatrao ju je racijom iz puke dosade. Iz papirnate kutije izvukao je metalni sandučić od nehrđajućeg čelika u kakov se čuvaju sterilni kirurški instrumenti. Jedina razlika između kirurške kutije i ovog sandučića je u otvoru na poklopcu. Ravni poklopac u sebi je skrivaо bravу. Oko brave zamijetio je svježe strugotine. To je bio jasan otisak pijanca.

-Samo pijanac drhtavih ruku može toliko oštetiti metal.- Rekao je samome sebi u trenutku vlastitog bunila. Vani je sve jače grmjelo. Julija je još uvijek preklinjala oca da se vrati u kuću. Prizor iza malog ugrađenog prozorčića, nalikovao je putujućem kazalištu lutaka. Lutkice pajaca svađaju se oko totalno nebitnih stvari. Tako je video taj komičan prizor unižavanja ljudskog dostojanstva. Spremaо se pljusak ako ne i nevrijeme. Oko brave sandučića nalazila se prašina mesingaste boje. Odmah je zaključio da se radi o vadičepu. Vidio je jedan takav prije koji dan. Proučavaо je sandučić sa svih strana. Precizno lijevana i izbrušena tvorevina, izgledala je poput predmeta s nekog drugog svijeta. Pokošen činjenicom da je neki olinjali stari pas prtljaо po osobnim stvarima njegovih roditelja, pomalo ga je ljutila. Navalа osjećaja natjerala ga je da zalupi poluotvorenim vratima svoje sobe. Lupio je šakom po njima, izražavajući godine potisnutog bijesa. Kroz prozorčić bljesnula je munja nedaleko od Julije i profesora Zagrajskog. Nakon nje sijevnula je i druga. Krajolik prepologljen bičevima munja, podsjećao ga je na suptilnu priču o palim pobunjenim anđelima.

-I oni su munjom gnjevnog Zeusa, pokošeni padali s neba na zemlju.-Pomislio je.

Odlučio je napokon otvoriti sandučić unatoč svemu. Iz džepa jakne izvadio je ključ. Na prvi pogled ključ zapravo nije bio ključ. Sastojao se od jednog cijelog komada nalikujući više komadu kovine nego ključu pravilna oblika. Ključ je na sebi imao ugravirana dva već poznata znaka bodeža trojstva s jedne strane. Druga strana bila je potpuno prazna bez urezanih insignija.

No kada je taj komad kovine malo bolje pogledao, zamijetio je raspuklinu po sredini. Zarinutim noktima u raspuklinu, otvorio je krajeve i iz utrobe izvukao ključ. Ključ s dvije drške, okrenutih prema van, spojenih prema dolje, podsjećao je na džepni nož poznat kao: 'butterfly knife'.

Proučavajući ključ, začuo je srdito lupanje ulaznih vratiju. Zarudile su i prve kapi kiše nošene Julijinim riječima pokude i užasa.

-Prokleti gade, da barem crkneš.- čulo se iz kuhinje.

Profesor Zagrajski meditirao je i dalje na kiši. Doimao se poput indijanskog šamana u meditacijama po poljima mošusnog goveda i bizona. Kiša ga nije nimalo ometala; uopće se nije trudio detektirati kapi kiše. Posvema je ignorirao meteorološke nepogode. Samuel u deficitu nestrpljenja, odlučio je otvoriti sandučić. Ključ nije glatko sjedao u ležište. Bojao se da brava ne zaglavi. Netko

prije njega nespretno je obijao bravu i vjerojatno ostavio tragove oštećenja. Okretao je ključ lijevo-desno.

Brava nije popuštala. Pokušaj da rasklima bravu, činio se u tom trenutku kao spasonosno i jedino rješenje. Uspravno njišući ključ, olabavio je bravu. Ključ vjere u to što čini, otvorio je napokon sandučić. Otvarajući nečujna vrata, sandučić je izbacio svoju utrobu. U desnom kutu sandučića nalazila se omotnica s pismom naslovljenim na njega. Pisalo je: *Za našeg Samuela*. No prije nego je otvorio pismo, zapanjeno je zamijetio fotografiju iz džepnog sata profesora Zagrajskog. Nalazila se simetrično s lijeve strane sandučića. Primičući bliže fotografiju njegove žene, zapazio je iscrtane otiske mjesta gdje je nekad stajala još jedna kutija o kojoj je govorio velečasni Jakov. Kutija u kutiji poput ruske babuške, netragom je nestala.

-Ukrao ju je.- Bila je prva Samuelova brzopotezna misao.

Nije mogao samome sebi objasniti zašto bi profesor Zagrajski dirao ostavštinu njegovih roditelja. Jedino ako u toj kutiji nije bilo nešto inkriminirajuće za već ionako načet ugled propalog znanstvenika. Okrenuo je fotografiju profesorove žene na drugu stranu. Crvenom razmrljanom tinom, pisalo je:

„*U krivnji i očaju čovjek oštri zube*“.

Jasno je shvatio da se radi o prijetnji. Profesor Zagrajski, vjerojatno će se ozbiljno zainatiti. Samuela je prošla neka hladna jeza. Postalo mu je jasno kako bi ga profesor Zagrajski mogao koštati ne samo studija i budućnosti već i života. Promotrivši pobliže fotografiju profesorove žene, po prvi puta vidio je nešto što mu je prošli puta promaklo. Ta crno-bijela žena s fotografije nosila je broš u obličju Mazdaističkog božanstva svjetla.

-Ahuramazda- zaključio je.

Kroz glavu, mlaznice su štrcale misli pomiješane sa sjećanjima na djetinjstvo i mladost provedenu u sirotištu. Pokrio je fotografiju rukavom jakne, ne cijelu fotografiju već samo dio. Spretno ovijena fotografija glave profesorove žene komadićem rukava bila je odgovor na sumnju rođenu tik pred trenutak. Crnobijela žena s fotografije bila je časna Matilda u mlađim danima. Broš Ahuramazde, otkrio je njezin identitet.

-Zagrajski valjda misli da sam mu ja ubio ženu.- Pomislio je ustajući od stola.

U isti trenutak bilo mu je degutantno i perverzno vjerovati da je profesor Zagrajski bio u vezi s časnom sestrom. Dakle, časna Matilda, Julijina je majka. – Kako uvrnuto.- Pomislio je.

-Zato se onako čudno ponašao. Vjerojatno misli da sam je ja ubio prije dolaska ovdje i....- zastao je gledajući kroz prozor. Kiša je tuširala krajolik sve debljim kapima, dok su munje parale nebo. Profesor više nije sjedio na kamenu monolita.

U susjednoj prostoriji čuo je pjevanje. Julija je pod tušem u posljednje vrijeme voljela zapjevati. U bunilu vlastite svijesti, Samuel ponovno sjedne za stol. Gurne sliku profesorove žene u stranu.

-Časna Matilda je Julijina majka. Kako glupava koincidencija.- rekao je u poluglasu.

Izopačen svijet kakvog je sada iscrtavao negdje duboko u podsvijesti, postajao je sve gori. Sama pomisao na to da je u ozbiljnoj opasnosti vučje jazbine, promijenila je sliku svega. Iako se trudio zamišljati Juliju ispod tuša kao nevino biće bijele kože, crvenih usana i nakostriješenih bradavica tek propupalih dojki, sada je na nju gledao kao na toksičan rasprsnuli apendiks opasan po život.

Sumnjaо je u dobrohotnost svojih roditelja. U nasljeđe krvi ostavili su mu samo brodolome, spleenove i mučninu. Smatrao je svoj život promašenim upravo zbog stvari i događaja na koje nije mogao utjecati. Osveta, krv i gubitak života, upravo su postale prioritetne misli Samuelove dosad neistražene ličnosti. Sjajno sunce, doživjelo je pomrčinu.

U neizmjernoj nadi da će ga smiriti neotvoreno pismo, odlučio je suočiti se s riječima roditelja. Trenutak oklijevanja i strah pred nepoznatim posve su nagrizali oštećeno srce. Otvara pismo i odmah na početku, dočeka ga neuobičajena i tako malo poznata mu fraza:

Dragi moj!

Tu frazu nikada u životu nije čuo ni od koga. Pa ni Eli ga svojevremeno nije oslovljavao s 'dragи moj' ili 'drago dijete'. U frazi 'dragи moj' cijedio je emocije tištine svojih odsutnih roditelja. Njihova daljina od najranijih dana, činila ga je ranjivim kao i sada, samo što sada više osjeća bol potenciranu izvornim artefaktom posmrtnih ostataka svojih roditelja, posve nepoznatih mu ljudi.

Nastavio je čitati pismo.

Dragi moj!

Obraćaju ti se tata i mama. Ako čitaš ovo pismo mi smo zasigurno mrtvi, a za tebe se po zakonu brine naš dobri prijatelj Rufus Elifas. Pozdravi ga puno od nas.

-Ta fraza je sada potpuno beskorisna. I oni to znaju jer se već sada druže negdje s Elijem na nebu.- Zaključio je.

Rufus Elifas, obiteljski prijatelj, dodijeljen je tebi kao zakonski skrbnik do tvoje punoljetnosti i ujedno imenovan upraviteljem novca iz našeg fonda koji smo stvorili za tebe. Eli će razumno upravljati novcem za tvoju budućnost. Odredili smo da ćeš studirati fiziku jer je to znanost koja poznaje temeljne principe fizičkog svijeta. Teško nam je to reći, ali morat ćeš nastaviti naš dugogeneracijski rad.

To je zvučalo poput titanskog naslijeda od nekoliko generacija. Zamišljao je formulaciju 'dugogeneracijski rad' kao naslijede staro od početka stvaranja svijeta. Znao je da se hroma i sakata subbina prikradala i provlačila kroz mnoge generacije i sjela ravno na njega. Boljelo ga je to što je teret s ramena njegovih nepoznatih roditelja bez pitanja spao na njega. K tome još nije ni znao o kakvom se teretu radi.

-Ne možeš se lako otarasiti buha naslijeda.- Pomislio je.

Vjerljivo te još nisu pripremili za nadolazeće iskustvo kojim ćeš obilježiti svijet. U Elija smo povjerili golemu zadaću pripreme za ono što tek slijedi. Kako znaš, mi smo sada mrtvi zbog određenih okolnosti. No to ne znači da trebaš odustati zato jer nas nema. Eli te jako voli i bit će ti dobra zamjena za nas. Vjerujemo u tebe. Isto tako na nama je da ti kažemo istinu. Radi tvoje zaštite, hranili su te pričama kako smo mi ukrajinski špijuni koji su trebali uspješno infiltrirati se u neprijateljsku zemlju te začeti novu generaciju špijuna koji će promijeniti tijek geopolitičkih zbivanja i tako poremetiti svjetsku ekonomiju.. Mi nismo nikada bili špijuni.

Ne želimo da misliš kako su tvoji mama i tata loši igrači. Upravo je suprotno. Tvoji tata i mama su sveta bića s drugoga svijeta.

Zastao je u čitanju. Ova rečenica ga je porazila. Vjerovao je da takvu glupost sigurno ne bi nikad napisali njegovi roditelji. Bića s drugoga svijeta, zvučalo je totalno nastrano. Iako je htio prestati čitati, potaknut kompulzivnim dovršavanjem započetog, morao je dovršiti pismo.

Vjerojatno si upoznat s činjenicom da se na nebu vodi velika bitka prekretnica. Strateška područja kozmoloških uprava svemira konačno su uspostavljena oslobođanjem od pobunjenika. Svemir može ponovno normalno disati. Pobunjeni anđeli na čelu sa Svjetlonošom, dugo su držali kritične točke svemirske uprave. Dobivena je večinska bitka. Pobunjenici su zatvoreni na planet Zemlju zajedno s njihovim vođom Svjetlonošom. Zemlja je jedini planet koji svojom gravitacijom u skladu s elektromagnetskim zračenjem može zadržati pobunjene anđele u prikladnom procjepu kao zatvoru dok im se konačno ne presudi. Njihov vođa Svjetlonoša, uspio je nekako stvoriti nestabilnu anomaliju i pobjeći. S njim je pobjegla i nekolicina pobunjenika. Tada se anomalija zatvorila. Kasnije se saznalo da je ta anomalija neka vrsta potprostorne nestabilnosti ili slabe točke u zemljinom elektromagnetizmu. U pravilnim razmacima od po pet stotina godina, anomalija se otvara i iz nje bježe pobunjenici. To su potvrdili anđeli iz redova Promatrača čiji je zadatak bio monitoring i izvještavanje Centralne kozmološke uprave. Na

Zemlju su poslani i anđeli Čuvari, ratnici iz prvih borbenih linija. S posebnim bodežom trojstva, privremeno bi odgodili aktivaciju anomalije na nekih pet stotina godina i tako u zatvorenom krugu petlje. No pobunjenici su našli način kako se koristiti ljudskim tijelima kao oruđem. Opsjedali su ih kroteći frekvenciju kojim zrače ljudska tijela. Jednostavno su naučili upravlјati njima kao lutkama na daljinsko upravljanje. Pomoću njih, konstruirali su fizičku tehnologiju kojom će postepeno pojačavati džep potprostornog zračenja i tako se naposljetku osloboediti. Čuvari su također opsjedali tijela ljudi, ali u nedostatku vještine često nisu uspijevali ovladavati tijelima. No kako su pobunjenici razvili određene sklonosti preživljavanja u fizičkom svijetu, Čuvari su ostali bespomoćni.

Još oko tri milijarde pobunjenika, zatočeno je u procjepima zemaljske kugle. Moralo se nešto učiniti. Uprava Rajske Sinove, odlučila je provesti eksperiment, to jest inkarnirati anđele iz redova Čuvara u ljudsko tijelo da se na taj način odupre pobunjenicima. U trenutku začeća umjesto duše, u zametak je usađen emiter anđela iz redova Čuvara. Tako je začet jedan od velikih projekata nazvan Sin Božji, poznat pod drugom šifrom Iesus Hristus.. Tako inkarnirani anđeli, trebali su ostati na planetu Zemlji i svakih pet stotina godina bodežom trojstva neutralizirati potprostorno zračenje te zadržati pobunjenike na Zemlji do konačnog suda. Hodali su ljudski, govorili su ljudski i poprimali sva obilježja fizičkog tijela smrtnika. Mi ljudavi i ti ljudavi, nasljednici smo dugogeneracijske inkarnirane loze anđela iz redova Čuvara. Imać privilegij biti jednim od nas. Željeli smo ti najbolje; odgojiti te

kao naše jedino dijete i poučiti te svemu. No iznebuha nas je snašla sudbina. Naime, naša smrt rezultat je pobunjenika koji lutaju ovim svijetom i pripremaju se na izlazak iz zatvora. Na žalost, dušo, tvoja leđa nose golem teret. Dušo, na tebi je da spasiš svijet... U našoj ostavštini nalazi se i kutijica s bodežom trojstva. Eli će ti najbolje sve objasniti. Moćno je to oružje; dobro ga čuvaj i pametno upotrijebi. U krivim rukama moglo bi koštati cijeli svemir. Budi oprezan i vole te tvoji tata i mama.

P.S.

Slušaj Elija u bilo kojem obliku.

Na pismo je djelovao relativno emocionalno. Suze pomiješane sa strahom i tugom, kapale su po listovima pisma. Nije mogao vjerovati da je upleten u glupost ili ludost. Ništa od pročitanog nije mu se činilo stvarnim. Mislio je da ludi ili je već poludio. Smatrao je ovo pismo gorkom šalom onog koji je prije njega otvarao sandučić; čin ludog znanstvenika koji se želi osvetiti njemu, krivooptuženom za smrt njegove žene.

-Sigurno je podmetnuo ovo.- rekao je srdito.-Koji gad!-

Velika je tragedija kad se netko tako bezobzirno našali s tvojom nesrećom. Jednostavno nije mogao vjerovati da su to pismo napisali njegovi roditelji, a opet da bi jedan Alzheimerovac koji godinama nije objavio ni jedan znanstveni rad, bio u stanju napisati takvo oštroumno pismo, nije se slagalo s logikom stvari.

-Bol duše jača je od svega. –Zaključio je.

Nedostajuća kutijica zapravo je bio višestoljetni instrument za privremeno zatvaranje anomalije. Izgubio ga je. Bez njega svemir je bespomoćan. Sumnjao je na onoga tko ga je mogao uzeti. Bojao se pomisli na to kako će se velečasni Jakov samo obrušiti na njega. Izgubiti ostavštinu vlastitih roditelja, djelovalo je poput izdaje najgoreg oblika, ukoliko je sve to istina. Samuel je bio sklon ovako pod teškom emocionalnom stegom vjerovati da je sve ovo samo obmana kojom ga se želi izbaciti iz takta. Nije prvi puta da ljudi iz čistog mira imaju želju jednostavno uništiti ga.

-Neutralizacija. To žele od mene.- Zaključio je pod teškim teretom sumnji.

Pomišljao je na mogućnost da ga Zagrajski želi neutralizirati kao što je to bio običaj u njegovoj životnoj praksi. Ljudi su jednostavno osjećali taj neki neprirodan fenomen u njemu koji je vabio na uništenje, zazivao potrebu da se neutralizira čovjek ni kriv ni dužan. Neobjasnjivo zbumen zbog svega, umirao je u suzama.

Vani je zablijesnulo i dok su plave zrake ozarile Samuelovo lice orošeno suzama, za nekoliko sekundi se oglasio prasak. Ustao je instinkтивno pospremajući pismo u unutarnji džep jakne i pohitao do prozora. Munja je neprirodno spajala nebo sa skrhanim monolitima poput dugog i debelog kabela. Prirodno je da munja udari i ugasne. Ova munja, međutim, udarila je u monolite i nekoliko sekundi se zadržala na njima bez nekog posebnog efekta. Kao da je punila monolite energijom.

-Potpuno neprirodna pojava.- Pomislio je.

Kroz vrata je naglo uletjela Julija još mokra od tuširanja. Mokra kosa, omatala se po tijelu poput zmija. Zmijkosa Julija sva vrela od vrućeg tuša, stajala je pred njim nespretno umotana u ručnik, polugola i u poželjnoj pozici.

Mirisao je njezin šampon za tuširanje. Krvave usne i slabašna naznaka dekoltea ispod ručnika, pobudile su u njemu iskonski nagon. Vidio je ženu bez lica. U fokusu orošenih očiju, bili su samo ključno istaknuti atributi: usne, grudi, pocrvenjeli tabani.

-Samuele!- viknula je.

-Grom je udario. Brzo, potrči u rudnik...moj otac je tamo...možda je ozlijeden.- mucala je.

Vođen instinktom, istrčao je iz kuće na kišu. Kiša je ispirala suze zaustavljene na vrelim obrazima tapkajući po ramenima kožne jakne. Iz iskrhanih monolita dimilo se kao iz sumpornih izvora. Grotlo rudnika blijestalo je dosad neviđenim svjetлом. Iako je mrzio Zagrajskog zbog neslane šale kako je smatrao, bez oklijevanja spustio se u ždrijelo rudnika. Nadražen klaustrofobijom stiješnjjenog procjepa koji se spušta u rudnik, zastajkivao bi ne bi li tako došao do daha. Skliske ljestve obasjane jakim svjetлом otkrivale su naslage hrđe i rupe u željezu. Razmišljaо je o profesoru kao o ranjenom neprijatelju s opreznošću i suošjećanjem. Ta dva osjećaja toliko su kontradiktivna da bi mogli djelovati poput odbojnih sila elektromagnetizma. Povezivanje takvih sila u trenutku opasnosti značilo je samo jedno: provočiranje neprirodnih pojava koje vrlo često kvaraju svijet. Svjetlo iz dubine, titralo je u pravilnim razmacima. Neprirodan i dosad neviđen sjaj, podsjećao ga je na aktivaciju potprostorne anomalije.

-Munja je zasigurno aktivirala potprostorno zračenje- Zaključio je. – Skrhani monoliti na površini neka su vrsta vodiča.-

Činilo se kako mu sve polagano postaje jasno. Zaključci su dolazili jedan za drugim, osim zaključka o tehnologiji zadržavanja stalnog udara munje. Udar

munje je nestabilna pojava. Interval djelovanja munje traje vrlo kratko. No vremenski interval djelovanja munje koja je udarila u monolite bio je nešto duži od šest sekundi; dovoljno vremena za akumulaciju energije potrebne za osvjetljavanje četiri grada New Yorka narednih šest godina. Prema tekstu pisma koje je na mahove smatrao potpuno irelevantnim, pobunjenici su preko ljudi izgradili tehnologiju za bijeg. Na što se tehnologija odnosila, nije mogao znati.

Spustivši se u samu utrobu rudnika, zazivao je profesora Zagrajskog. Očekivao ga je u ležećem ili sjedećem položaju.

-Profesore, gdje ste !?- ponavlja je.

Profesora Zagrajskog nije bilo u rudniku. Signali sva tri osciloskopa, divljadi su. Signali svakog, rascvali su se na više isprekidanih sinusnih signala s jednim zajedničkim emiterom. U središtu utrobe rudnika, pukotina je isijavala jarko svjetlo. Potprostorno zračenje, materijaliziralo se u isijavajuće fotonske zrake iz jednog središta. Samuel se približio rukom dotaknuvši svjetlo koje je probilo kožu i meso poput rentgentske zrake iscrtavajući na suprotnom zidu pećine rentgenski snimak kostiju dlana.

Čudeći se, okretao je ruku prateći na zidu snimak dlana. Pregrijavanje osciloskopa rezultiralo je najprije dimom, a potom eksplozijom i probijanjem kućišta. Instinkтивno je čučnuo i pokrio rukama glavu. Paralelno s rafalnom eksplozijom osciloskopa, emiter anomalije, izvijao se i pojačavao svjetlo.

Bljesak! Bijelo svjetlo rasulo se na sve strane imobilizirajući sposobnosti Samuelovih mehaničkih osjetila. Osjećao se umrvljeno, ali svjesno. Hibernirajući u nekoj bezvremenskoj narkozi kutije bijele vječnosti na trenutak ugleda dvije krikesnice. Oko njih, svijali su se titrajući fotoni nijansirane

svjetlosti u spektru bijelog, žućkastog i nebesko plavog. Prostor ispunjen tjeskobom bijelog mrtvila, izranjao je glasove.

-Samuele!- čuo se vibrirajući ton nečijeg glasa.

-Samuele, dijete naše. To smo mi...tvoji tata i mama. Pratimo te u stopu gdje god bio. I sada smo s tobom, jer ti si dio nas. Moraš ustati i zatvoriti anomaliju. Samuele. Potprostorni džep počeo je propuštati zarobljenike. Moraš spriječiti.... Samuele!-

Nježan glas tajanstvene svjetlosti pretvarao se u grublji i grabežljivi ton.

-Sami! Sami! Probudi se dovraga.- tresao se od frekvencija tog glasa.

Bjelina oko njega nije jenjavala; zapravo materijalizirala se u bijele plahte, jastučnice i kute.

-Gdje sam to?- upitao je nervozno.

-Sami, u bolnici si.- rekao je pridržavajući mu čelo na jastuku.

-Nemoj se micati. Gadno si udario glavom.-

Brižnom rukom velečasni Jakov obrisao je Samuelovo naborano čelo i sjeo na krevet do njega.

-Što se dogodilo, velečasni?- upitao je zbrinuto. Glava umotana u bandažu, pulsirala je od povremene boli.

-Sami. Ti meni reci što se točno dogodilo?-

-Pa. Ja...- rekao je pokušavajući se prisjetiti svega.

-Nemoj mi samo reći da si zaboravio što se dogodilo.- srdito je dometnuo- Sami, izgubio si bodež! Jebemu!- zarežao je.

Gledajući tu krupnu i grabežljivu figuru zabrinutog čovjeka na rubu njegovog kreveta, prisjetio se bora s lica svojeg Elija. Volio bi da je tu, da kaže prave riječi utjehe koje je samo on znao reći u odgovarajućem trenutku.

-Velečasni. Ja... Bodež je netko ukrao.-

-Ukrao kažeš!? Super. Tek sada smo u itekakvoj opasnosti. – zbumjeno je gledao izmorenog Samuela.

Trenuci odsutnosti između njih dvojice, širili su sve veću napetost. Velečasni Jakov u strašnom mentalnom grču, pokušao je posložiti sve kockice na mjesto.

-Sami. Našao sam te u rudniku kako ležiš bez svijesti. A...- trenutak oklijevanja.- ...profesor Zagrajski je mrtav. Našao sam ga jutros nasukanog u moru.-

Samuel se pridigao s kreveta. Čovjek o kojem je ovisila njegova budućnost, diploma, sada je mrtav. Činilo mu se kako nikada neće diplomirati. Diploma je tu nadomak ruke, tako blizu, a tako daleko. Svijet se činio poput krajnjeg neprijatelja. Podvojeni osjećaji razdvajali su Samuelovu bol. Iako nije stvorio posebno pozitivne misli o profesoru, samo sjećanje na trenutke s očajnim čovjekom dovodilo ga je do nezgodne situacije: povjerovao je svojem dosad imobiliziranom i distanciranom osjećaju za druge.

Emocija izdaje kako ju je nekada zvao, sada je konačno postala dio njega samog. Suosjećanje prema drugom čovjeku, u povojima, poprimilo je ljudsku dimenziju. Žalio je što nije s ozbiljnim intencijama saslušao profesora u njegovom ludom buncanju kako je to najčešće ispadalo. -Sada je prekasno za žaljenja.- Zaključio je.

-Kako sam ja dospio ovdje, velečasni?- upitao je zbumjen.

-Što misliš kako? Ja sam te doveo jutros.- rekao je izmorenim glasom.

-Sami. Moram ti nešto važno reći.-

Ton kojim je velečasni Jakov ovo izjavio, doimao se poput pokajničkog zaziva izdajice u trenutku kada mu prijeti smrt.

-Sami. Našao sam pismo tvojih roditelja u džepu jakne. Vidim da si pročitao tatino i mokino pismo. Tata i mama, bili su moji najbolji prijatelji. Sami, ti si potomak duge linije anđela iz reda Čuvara i na tebi je da spriječiš anomaliju bodežom trojstva. Sve što u pismu piše, točno je kako vidiš. Tvoji tata i mama povjerili su te meni i ja sam te odgajao i...-

Samuel ga je tu iz zasjede zaskočio čvrstim stiskom podlaktice.

-Kako to misliš ti si me odgajao?- rekao je iščekujući dobro objašnjenje.

-Sami. Ja sam Rufus Elifas.- potiho je ispustio glave okrenute u stranu.

-Tko je bio onaj domar iz sirotišta? Kaži mi!- zaurlao je hvatajući velečasnog Jakova za kragnu.

-Mir Sami. Sve će ti objasniti. Daj pusti me.-

Velečasni Jakov osvrnuo se nekoliko puta oko sebe kao da nekoga traži. Čekao je da zrak postane čist. Spustivši glavu bliže Samuelu, otvorio je najprije usne iz kojih je tek za nekoliko trenutaka s kašnjenjem izletjela prva riječ.

-Sami, kao što si ti potomak loze anđela iz redova Čuvara uspješno inkarniranih u tijelo smrtnih bića, tako sam i ja anđeo iz redova Promatrača koji nemaju stalnog tijela niti su inkarnirani generacijama poput vas Čuvara. Vidiš ja se mogu seliti iz tijela u tijelo u trenutku kada je ljudsko tijelo potpuno isključeno. Kada ljudsko biće spava, frekvencija zračenja iz njegovog tijela, sasvim je na minimumu i tako je moguće ući u to tijelo.

Naravno, mogu postojati i druge situacije u kojima je moguće preuzeti tijelo smrtnika: na primjer stanje nesvijesti ili potpune kome. Sve su to pogodni trenuci kada je frekvencija ljudskog tijela svedena na minimum. –

-Ali... zašto si se preselio?- upitao je čudeći se svemu što čuje.

-Sami. Časna sestra Matilda isto je bila opsjednuta anđelom iz redova Promatrača. Tijelo časne Matilde, bilo je tijelo domaćina jednog od Promatrača inače moje dobre prijateljice. No kako su te pobunjenici uspješno locirali, opsjeli su tijelo smrtne časne Matilde. Preko nje su otrovali tijelo domara Elija i tako mene izbacili iz domaćina.-

-Nije mi jasno kako su uspjeli otjerati anđela iz časne Matilde?- pitao se.

-Kako je nas Promatrača malo, horda pobunjenih anđela može izbaciti Promatrača iz tijela njegovog domaćina. Na žalost, drugi su Promatrači potrebniji na nebu; zato nas ima tako malo ovdje. Pobunjenih anđela zatočenih na Zemlji ima oko tri milijarde, a nas Promatrača tek nekoliko desetaka.- rekao je promuklim glasom poraza.

Previše informacija izazivalo je Samuelovu tinjajuću glavobolju. Od tolikih priča o anđelima upalila se moždana ovojnica. -Tragedija, tragika, tragikomika.- Pomislio je.

Obilježen od rođenja, smatrao je da će jednog dana moći izabrati sreću od dvije ponuđene polovice života. Taj dan nikada neće doći; izgledalo je kako je osuđen na neku sudbinu propalih anđela zatočenih u terariju ljudske vrste koja služi samo jednome: zaštiti granica. Oboružan strpljenjem, pokušao je probaviti priče o anđelima. No prije nego je nastavio razvezivati čvorove mentalnih obmana kako mu se sve vrijeme činilo, pojačao je dozu morfija.

-Sami. Jesi li dobro?- upitao je zabrinuto velečasni Jakov vraćajući dozu morfija u normalu.

-Da rezimiram. Ti nisi velečasni Jakov nego Eli, Rufus Elifas, domar koji me odgajao.- rekao je pogledom tražeći potvrdu u tijelu velečasnog Jakova.

-Da. Ja sam tvoj Eli. Preuzeo sam tijelo svećenika jer je bilo u komi nakon automobilske nesreće. Frekvencija tijela, spuštena na minimum, činila je savršenu priliku za preuzimanje tijela velečasnog Jakova. Sve se savršeno poklapalo. Znali smo da jednog dana moraš doći ovdje. Uzeo sam tijelo prvog domaćina koji je bilo raspoloživ.

Eto dogodilo se tako da to bude velečasni Jakov. Ti nisi mogao znati, Sami. Vi Čuvari inkarnirani u ljudsko tijelo, izgubili ste moć prepoznavanja drugih anđela u tijelima smrtnika. Da gledaš mojim očima, nagledao bi se pobunjenika kako navlače tijela smrtnika poput rukavice.-

-Dobro. Dobro. Prije nego me počne opet rasturati glava, reci mi sve ovo je bilo namješteno da dođem ovamo?- upitao je s nekom odbojnosti prema svemu ovome što je dosad čuo.

Šutnja velečasnog Jakova bila je ne samo katalizator za suzbijanje napetosti nego i potvrda svih Samuelovih sumnji.

-Znači, istina je.- rekao je razočarano.-Ja sam samo uzgojen primjerak svoje vrste koji treba neutralizirati anomaliju izvršavajući tako svoj zadatak. Takav oduran put, prošao sam samo da bih jednog dana ugasio tinjajući plamen u moru gluposti? Toliko patnje, a za što?- rekao je jedva susprežući suze.

Velečasni Jakov zagrlio ga je onako kako ga je znao zagrliti u ranom djetinjstvu nakon što bi ga časna Matilda kaznila i ranila njegove krhke osjećaje.

-Znači, sestra Matilda nije bila tako zla kako se činilo?- upitao je.

-Ne, Sami. Uopće nije bila zla. Bila je jako dobra i igrala je svoju ulogu vrlo uvjerljivo.-

-Tko ju je ubio?-upitao je u suzama.

-A što misliš, Sami? Pobunjenici su izmrcvarili njeno smrtno tijelo bodežom. Eto tko.-

U zagrljaju velečasnog Jakova, znajući da je to zapravo Eli, Samuel je osjećao ponovno neku neopisivu puninu. Bio je živ iako poražen sa svim dosadašnjim šiljcima verbalnog injektiranja. Konačno se vratio netko tko će biti uz njega ostatak života, netko stabilan i čvrst za razliku od njega samoga. Iako mu je bilo teško vjerovati da je inkarnirani anđeo u tijelu čovjeka, osjećao je tu slabu stranu ljudskog propadljivog tijela.

-Eli.- po prvi puta nakon dugog vremena ponovno ga je zazvao po imenu koje je davno prije koristio kao simboličan naziv pripitomljenog anđela u tijelo propadljivog smrtnika.

-Ti znaš da je Julija kći čase Matilde.- rekao je.

-Znam.- odgovorio je odvajajući se iz Samuelovog naručja.

-Matilda je prije bila neka znanstvenica, prije nego ju je opsjeo Promatrač. Kako smo bili slabi, nismo previše birali. Uzeli smo prvo tijelo koje je naišlo. Kocka je pala baš na nju. Tako da je njezino tijelo poslužilo svojoj svrsi. Na žalost, tragičnoj svrsi.- rekao je i sam snebivajući se toga što govorи.

Samuelu je bilo teško slušati rasplitanje svih tih zavrzlama.-Koliko su samo ljudska bića propatila zbog svađe među anđelima.- Pomislio je. Sudbina čovjeka nije baš neka bajna konstrukcija veselog i lijepog. Julija mu se činila poput

ispaćenog bića. Razdijeljena distanciranošću i ljubavi između oca i majke, vjerojatno je bila usamljenija nego bilo tko drugi na zemaljskoj kugli. A sve to krivicom anđela.

Samuelova bol, postajala je sve jača. Imao je osjećaj kao da glava puca na dva nepravilna djela.

-Što je Sami? Što je?- uzburkanih misli vikao je velečasni Jakov.

Grčio se od bolova u muci.

-Eli.- rekao je teškom mukom.

-Eli. Tebi svijetli iz leđa.- rekao je rukom pokazujući na mlaz četiri tanke zrake svjetla iz emitera tijela velečasnog Jakova.

-Eli ti imaš krila.- rekao je.

Velečasnom Jakovu, odnosno Eliju, sve je postalo jasno. Samuel je progledao očima anđela. To je bio znak snažnog utjecaja oslobođenog potprostornog zračenja na hipokampus ljudskog tijela. Bilo mu je jasno što se dogodilo. Anomalija je aktivirana. Potrebno je što prije neutralizirati njezin učinak prije nego što pobunjenici pobjegnu u svemirsku prazninu. Eliju je bilo jasno u čijim se rukama sada nalazi bodež trojstva. Profesor Zagrajski ležao je mrtav u moru podno litice.

Ergo. Jedine ruke koje su mogle držati bodež, bile su Julijine. Jedino je Julijino tijelo bilo najbliže bodežu.-Iskoristili su je.- Pomislio je. Znao je što znači kada pobunjenik opsjeda ljudsko tijelo; trajna smrt ljudske svijesti i duše. Pobunjenici izmrcvare ljudska tijela do kraja, a duše ubiju. Pitanje je bilo samo: gdje je sada Julija? Ukoliko ne pronađu Juliju, neće pronaći bodež.

-Sami. Saberi se. Sami! Moramo brzo otići u rudnik. Ne možeš ni zamisliti što slijedi.-

Samuel je brzo došao k sebi. No više nije bio kao prije. Potprostorna anomalija promijenila je njegov pogled na svijet. Eli ga je potapšao po ramenu.

-Dječače moj. Moramo ovo spriječiti. Moramo neutralizirati anomaliju. Stvar je ozbiljna. Ako pobunjenici ponovno uđu u svemir, nastat će novi rat, ali ovaj puta taj rat će završiti kobno i za ljudе i za anđele. Tisućljetni gnjev i represija stvorile su požar. Sami. Ljudi će izgubiti smrtna tijela, a time i život, a anđeli će izgubiti ličnost energije koju su zatočili u nju samu. Kada se to dogodi, svemir kakvog poznajemo, pretvorit će se u ono iz čega je izašao: Ništavila.-

-Sami. Obuci se. Idemo.- rekao je Eli izašavši na hodnik bolnice.

Samuel je motrio energijski procjep na leđima tijela velečasnog Jakova. Zrake svjetla izvučene u kratkovalne niti iscrtavale su dva para krila. U glavi mu je titralo. Osjećao je kako ga izdaje ljudska komponenta njegova bića. -Tijelo je slabo.- Pomislio je. Stajavši na pragu bolničke sobe, Eli je požurivao Samuela.

-Idem.Idem.- govorio je navlačeći posljednji komad odjeće: kožnatu jaknu.

S povojem na Samuelovoj glavi, iskrali su se na bolničko parkiralište. Samuelova glava, osjetljivo je pulsirala na svaku promjenu tlaka zraka.

-Stani malo, Eli.- rekao je držeći se za okvir vratiju Forda Fieste.

Niz bolničko dvorište, gledao je u leđa desetogodišnje djevojčice koja pogнутa na klupi drži majčinu ruku gledajući je pogledom poraženog bića tik pred spoznajom vlastitog osobnog gubitka. Iz njenih leđa šikljale su uskomešale zrake pod fotonskim pritiskom iscrtavajući krila. Osjetio je sudbinu tog djeteta nesvjesnog pravog identiteta svoje živuće imaginacije. Postalo mu je konačno

jasno tko je on uistinu. Godine bolnih muka provedenih u sirotištu nisu ništa prema onome što su drugi proživjeli žrtvujući svoje živote za viši cilj življenja. Sudbina namijenjena nama, podanicima neke više tvorevine zapravo je prostor u kojem rastvaramo krila upoznavajući put vlastitih vrijednosti, put vlastitog ja. U svim bićima svemira nalazi se put i misija tog puta. Svemir ne rađa dosadu i dosadna bića. Svemir rađa isto oruđe; no na nama je da ga prilagodimo svojim individualnim karakteristikama duha. Put pred Samuelom, put je užasa koji ga je već sada promijenio i izbacio iz tračnica nekog uhodanog šablonskog života. On ima svoj put, put za kojeg nitko nikada neće znati. Samo on i jedan šutljivi Promatrač pod tepihom vlastitih uspjeha, pokunjeno i pokorno služit će ovome svijetu.

Znao je da mora zatvoriti anomaliju; postalo mu je jasno da je to njegov najveći životni poziv, odabir i cilj.

Jurili su autom kroz prostrane ravnice. Nakrivljeno nebo i dalje je obilovalo munjama. U Samuelovo je glavi pulsiralo.

-Sami. Drži se.- rekao je Eli.

-Moramo stići prije nego se anomalija posvema otvorи.

Eli u tijelu domaćina, izgledao mu je potpuno neprirodno. Nije ga takvog pamtio. Ljudsko tijelo promijenilo je vizuru tog Promatrača kojeg je nekoć projicirao kao vrijednog domara. Sivim, nakrivljenim nebom oblijetale su vrane. Eli je znao što to znači: Pobunjenici. Ponekad bi uzeli i tijela životinja kojima su se služili kao mašinerijom izvidništva. Vrane u nepravilnim krugovima oblijeću Ford Fiestu.

-Stvar je ozbiljnija nego što smo mislili.- rekao je nabijajući gas.

-Što to govorиш?-

-Sami, pogledaj one vrane. Reci mi što vidiš?-

Naslonivši se na prozor, Sami je zamijetio u vranama svjetleću leziju točno ispod kljuna.

-I one svijetle. Pa nisam znao...- rekao je teško dolazeći do daha.

-Sami. Prate nas. Znaju da dolazimo. Pokušat će nas spriječiti.- rekao je s nevjericom u glasu.

Krajolik je iščezavao u brzini. Eli, pokušavajući što prije stići na odredište, pritisnuo je papućicu do kraja. Samuel nakostriješen od boli i muke, tresao se od straha. Uza užasan strah, mučilo ga je i pitanje kako će spriječiti anomaliju. Nitko ga nikada nije pripremio za korištenje bodeža.

-Eli?- zazvao je.

-Što sad hoćeš ?- rekao je srdito gledajući u retrovizor.

-Dobro je. Gadovi su umaknuli...- komentirao je vrane koje su zaostale u brzini.

-Eli. Da i imam taj bodež, ne znam kako ga koristiti.- uznenreno je rekao.

-Bodež trojstva je čista energija koja radi na principu efekta elastičnosti. Efekt elastičnosti, mehanizam je zasnovan na suodnosu materije i antimaterije.

Poznavajući zakone fizike, Samuel je znao da materija i antimaterija mogu koegzistirati jedna uz drugu. No ukoliko dođu u kontakt, dođe do eksplozije atomskih razmjera.

-Kako materija i antimaterija mogu biti zatočene u jednom kontejneru kao što je bodež trojstva?- upitao je.

-Stvar je u tome, Sami, da bodež ima odvojene pregrade s materijom i antimaterijom. Između njih je membrana. Kako je anomalija isto rezultat djelovanja odnosa sila materije i antimaterije, bodež trojstva je ključ uspostave ravnoteže. Ukoliko u efektu elastičnosti dođe do neravnoteže materije ili antimaterije, dogodi se anomalija poput one u rudniku. Bodež trojstva ima sposobnost vratiti ravnotežu. Tome služi.-

Samuelu je to simplificirano objašnjenje bilo dovoljno jasno. -No što treba učiniti s bodežom kojeg trenutno nema; koji gumb treba pritisnuti ili što već da se aktivira?- Pitao se.

-Eli, bojam se.- rekao je osjećajući navalu negativne energije.

Eli je samo šutio predosjećajući nešto anđeoskom intuicijom. Kao da ga je netko prizivao u dubini rudnika. Jednostavno je znao da se mora spustiti u rudnik. U Samuelovim očima, Eli je izgledao potreseno. Bojao se nečega, ali nije mogao znati čega. Nije se trudio previše baviti Elijem; imao i svojih problema uz problem spašavanja svijeta. Pitao se gdje je Julija.

Približili su se rudniku. Iznad rudnika spirala od tri milijarde pobunjenih anđela, uvijala se u sebe. Ford Fiesta stala je tik do ulaza u rudnik. Spirala krilatih bića pripremala se upravo za ulazak u podzemlje.

-Spremaju se pobjeći.- rekao je zatvarajući vrata automobila.

Samuelova glavobolja spuštala se niz kralježnicu. Došao je trenutak najgore more za koju ga kukavni život nije stigao pripremiti. Na mahove pulsirala je pomisao na Juliju. Zadnja slika mlade mokre žene ispod ručnika, budila je signal emocije ljubavi koju emitiraju ljudskih tijela.

Eli je zamijetio Samuelovu zamišljenost. Mogao je pretpostaviti o čemu razmišlja. -Julija.- Pomislio je. Iako nikada jasno nije mogao razumjeti flagelantstvo i fanatičnost ljudskih tijela uzljuljanih u programiranom obrascu: ljubavi, znao je da taj potprogram ljudskog tijela stvara osobnu izloženost i neracionalne žrtve. -Samuel je generacijama ispran od prave anđeoske prirode. U njemu postoji tek jedna trećina anđeoskog. –Objašnjavao je sebi.- S godinama prelaska anđeoske esencije s generacije na generaciju, tijelo sa svim svojim uprogramiranim obrascima prevladalo je i sada upravlja svjesnim dijelom bića, tako i anđeoskom prirodnom.- Samuel je izoliran od čitavog svijeta gledao prema kući. Tamo je posljednji put vidio Juliju. Svjestan činjenice da po rođenju čovjek ima fizičko tijelo koje se privikava na sve anomalije i promjene u fizičkom svijetu prije nego se probudi svijest, vjerovao je kako će to isto tijelo u ključnim trenucima koji slijede, instinkтивno djelovati i presuditi svijetu na temelju vlastitih slabosti i prioriteta. Pomalo se pribjavao Samuelove reakcije. Sumnjao je u stabilnost ljudskih tijela. Svijest ili ratio često bude podložna tijelu, a tijelo opet podložno je determinističkim procesima fizičke stvarnosti.

-Samuele. Moramo poći.- rekao je prikrivajući krvav trag u travi pored ulaza u rudnik.

Znao je što to znači, znao je čija je to krv.

-Eli, kako će pokrenuti bodež?- upitao je gotovo bez glasa.

Uhvatio ga je za ramena.

-Ne znam Sami. Promatrači to ne mogu znati. Jednostavno će se dogoditi, ako ikada nađemo taj prokleti bodež.-

Nebo se zacrnilo pod krilima pobunjenih anđela. Pritisak je rastao, a trudovi zemaljskog zatvora postajali sve bolniji. Spuštali su se u rudnik. Eli je osjećao

snagu magnetske privlačnosti poziva iz rudnika. Vukao ga je prema dolje. Morao se spustiti u rudnik. Smatrao je da može barem na trenutak zaustaviti bijeg anđela dok se pronađe bodež. Iznad glava slušali su glasan lepet krila i tisućjetno stenjanje represivnih pobunjenika.

Ispražnjenog uma, pratio je Elija. Skliskim ljestvama spuštali su se niz grotlo. Na nekim mjestima, zamijetio je vlažne prečke ljestava. Pod prstima, razvlačilo se nešto poput vlažne i masne sluzi.

–Krv!- uskliknuo je.

Želio je zastati. No Eli ga uporno povlačeći za nogavicu vraća na zadatku. Usputni osjećaj gađenja prema krvi, stišao se.

Na licu tijela velečasnog Jakova, Eli je radio grimasu koja je odavala da nešto skriva. Imao je plan, samo još nejasan i nerazrađen. Samuel je u njoj prepoznao plan za privremeno rješenje problema. Uputio je upitan pogled biću kojem je najviše vjerovao. No Eli je mrmorio nešto nejasno. Samuelova glavobolja počela je sve jače tutnjiti i pulsirati. Fetalno skvrčen na ljestvama osjeti slabost i vrtoglavicu.

-Eli. Netko je dolje. Osjećam to.- rekao je preznojivši se od muke.

-Znam, Sami. On je dolje. Osjećam ga.- odgovorio je zagonetno.

Samuel se nije usudio pitati na koga cilja. Sve je tu bilo smeteno do krajnjih granica. Kako su se spustili s ljestava, sledili su se od prizora krvave djevojke. U središtu rudnika, stajala je Julija ili ono što je od nje ostalo. Izmesareno tijelo užasa, gotovo da nije niti nalikovalo na Juliju. Lice rastegnuto u groteskan smijeh, buljilo je praznim pogledom u njih, a polugolo tijelo omotano samo u

ručnik trzalo se u nesuglasju sa samim sobom. U lijevoj ruci, stvor je držao bodež trojstva iz kojeg je kapala krv.

-Julija!- uzviknuo je nadajući se da u izmrcvarenom tijelu postoji još uvijek aktivna Julijina svijest.

Samuel poput gladnog psa, instinkтивno pohita prema tijelu stvora koje je nedavno percipirao kao toplo djevojačko tijelo zračeće erotike mlade osamnaestogodišnjakinje. Osjetio je čvrsti pritisak na prsima. Elijeva ruka birala je racionalnu sigurnost i zaštitu nasuprot visokom stupnju rizika kojem se izlaže Samuelovo tijelo. Zaštitnički ga je obujmio zaustavljući potpuno nesvesno izlaganje opasnosti.

-Ono više nije Julija. -šapnuo je.

-Što si učinio s njom!?- poraženim glasom, zavatio je očajnički iz dubine tijela.

Vjerojatno jedina dosadašnja ljubav koju je proživio u tijelu mlade Julije, nestala je poput ugašene svijeće. Svjestan boli uzrokovane osjećajima koje je nekada irritantno ironizirao, sada svjedoči amputaciji jedne klijetke ljubavnog srca od šećerne melase. Neizjavljena ljubav topila se do iznemoglosti.

-Elizabale!- rekao je stvor.

Iza njegovih leđa procjep anomalije širio se sve jačim valovima svjetla. Pukotina u leđima Julijina tijela, rasla je poput rascvalog pupoljka cvijeta.

-Elizabale. Dugo sam čekao taj trenutak brate.- hroptao je stvor.

Samuelov pogled zalijepio se za Elija. Eli nije djelovao iznenadeno nego nostalgično kao da već dugo vremena nije čuo taj irritantan glas i zaboravljeni

ime među anđelima iz redova Promatrača. Samuel je mogao osjetiti njegov pritajen bijes. Zvučno ime 'Elizabal' činilo se tako važnim u nebeskoj hijerarhiji. Samuelovom uhu to ime zvučalo je energično i moćno. -Kako se samo takvo veličanstveno ime moglo svesti na ljudsku ponižavajuću inačicu: Rufus Elifas?- Pitao se. Bliješće silnice iz procjepa njegovog tijela, zaiskrile su jače nego inače.

-Pao si nisko od naše kuće, Kaledeje.- ogorčeno je uputio riječi stvoru pred sobom.

-Ne možeš me spriječiti, Elizabale. Moć bodeža kod mene je.- rekao je mašući bodežom trojstva iz kojeg je kapala krv.

U samom šiljku bodeža njegove dvije prozirne polovice, razdvajale su pokretnu materiju i antimateriju u spinovima uvrtanja.

-Kucnuo je čas kada ćemo se ponovno uspeti do naše kuće.-ponosno je izjavio Kaledej.

Eli usurpiran bijesom, suzdržavao se od onog što je želio učiniti: ubiti i samo ubiti. Anđeo nema pravo oduzeti život drugog anđela. Glasio je zakon. No sada u okolnostima kada budućnost i soubina svemira zavisi od pogrešno usmjerene energije bodeža trojstva taj zakon je potpuno zanemariv.

-Kaledeje! Kakvim ste to uređajem otvorili anomaliju?- upitao je suzdržano.

-Aaa. Ti to ne znaš pametni brate Elizabale.- rekao je perfidno smijuljeći se.

Samuelove glavobolje postajale su sve jače. Pratio je turobno tijelo kako maše bodežom trojstva. Postao je svjestan da Julijina duša više ne postoji.

-Vidiš ovime sam uspio zadržati munju koja je poremetila ravnotežu anomalije potprostornog zračenja.- rekao je mašući bodežom u ruci.

Samuelove oči, zaljubljeno su pratile šiljak bodeža. Spinovi materije i antimaterije, izvrtali su se poput ranjene zmije.

-Munja je preokrenula odnos materije i antimaterije.- zaskvičao je Kaledej.

-Saznali smo, dragi moj, da je moć bodeža u stanju ustabiliti munju i iscrpiti električno pražnjenje napona. Ipak ovdje živimo relativno dugo, a munja nije tek obična munja.- smijuljio se.

-Što bi to trebalo značiti?- ukočenim pogledom upitao je Eli.

-Misliš to da munja nije tek obična munja. Naravno nije nam bila potrebna samo energija munje. Mogli smo istu energiju dobiti iz centrala. Ako misliš da ste uspjeli sve nas pobunjenike ovdje pozatvoriti, varaš se prijatelju. Svakog sata kraljevstvo božje izrodi jednog pobunjenika koji je spremam osloboditi braću.-

-Još ih se rađa?!- upitao je ostajući gotovo bez daha.

-Da. Elizabale. Disidentstvo rađa disidentstvo. A što si mislio? Ima nas i na nebu, a ne samo na zemlji. Svi vi anđeli božji živite u uvjerenju da ste iskorijenili nas pobunjenike iz svojih odaja. Ali niste. Eto vam! Niste!- rekao je upirući bodež u smjeru Elija.

Samuelu je u tom trenutku prateći njihovo izlaganje, postalo jasno za što je zapravo poslužilo tijelo profesora Zagrajskog u pijanom stanju. Pijano stanje također je jedno od stanja svijesti gdje je frekvencija ljudskog tijela relativno niska.

-Tako si ubio Zagrajskog.- odvažno je rekao uputivši drhtave riječi Kalededu.

-Vidi, vidi Javio se tvoj štićenik, Elizabale.- rekao je žvačući kaugumu ironije.

-Prestani!- otresito je dometnuo.

Eli je znao da obična munja ne bi mogla samo tako poremetiti ravnotežu potprostorne anomalije, a da i može pobunjeni anđeli bi zasigurno našli jednostavniji put za dobivanje električne energije: hidroelektrane, vjetroelektrane ili nuklearne elektrane.-Ta munja je morala biti poslana izvan atmosfere.- Pomislio je.- Kaledej je u pravu. Nismo ih sve uspjeli pozatvarati.- Uzbuđeno je zaključio.

-Iskoristio si tijelo nevinog čovjeka da zadržiš munju. Naravno munja ga je spalila. Gade! Koliko si samo ljudskih stvorova poubijao!? Kaži!- zapovjedio je.

Samuel se nakostriješio. Ulazak anđela u rudnik, sve više je opterećivalo njegovo stanje svijesti. Blješće silnice njihovih tijela, preopteretile su mu um. Mislio je da će se onesvijestiti. No znao je da mora izdržati i izvršiti zadatak.

-Nemoj biti glup. Oni za to i služe. To su smrtnici i jadnici kao i mi kada se podastiremo volji Rajske Sinova. Ali uskoro neće biti tako. -rekao je smijuljeći se.

-Još uvijek vjeruješ da postoji Bog, vrhovni Stvoritelj? Budalo. Svi smo mi anđeli ravnopravni i za tu ravnopravnost ćemo se boriti. Nema Boga Elizabale; samo nekolicina umišljenih anđela iz redova Rajske Sinova postavili su temelje vjerovanja u Boga. Samo kozmičko zračenje i gravitacija čine nas živima i ravnopravnima, Elizabale. Uz pomoć pobunjenih na nebu, ponovno ćemo ustati i donijeti mir i ravnopravnost.-

Eli je brusio zube na Kaledejevim riječima. Pokušao je ne vjerovati buncanjima pobunjenog i posrnulog anđela, ali je dovoljno dugo poznavao Kaledaja da ne bi

povjerovao kako kroz perfidnost i bahato razmetanje govori istinu. Prisjetio se nekadašnjeg prijateljstva i svega što su zajedno prošli. No sve to je postalo irelevantno. Eli je znao da mora spasiti svijet.

-Kako se zove taj novo pobunjeni na nebu?- pitao je pokušavajući uprizoriti strpljenje i ravnodušnost.

-Ne bi mi vjerovao kada ti kažem, Elizabale.- rekao je cereći se.

-Govori!- viknuo je potpuno lišen kontrole.

-Naš zajednički prijatelj Elizabale. Sjećaš ga se? On nam je dao kod za izazivanje nestabilnosti anomalije potprostornog zračenja. On je novorođeni pobunjenik.-

Eli se prisjetio tog davnog života prije utamničenja, prije nego je po dužnosti određen da izvještava o aktivnostima pobunjenika na Zemlji. Znao je na koga Kaledej misli.

-Fanuel!??- rekao je poraženo.

-Eli!- izgovorio je Samuel panično hvatajući Elija za ruku.

U Samuelovo glavi, riječi su zujale poput smetnji isprekidanog radio signala. Pulsirajuća bol širila se niz kralježnicu. Eli nakostriješen riječima svojeg nekadašnjeg najboljeg prijatelja, nasrnuo je na njega želeći mu oteti bodež. U borbi silnice leđnih procjepa njihovih tijela, isprepletale su se i pri svakom spajjanju iskrile. Nad Samuelovom glavom gomilali su se anđeli. Ispunjavalici su pećinu poput naopakih šišmiša. Pećina se punila iskričavim svjetlima koje je percipirao kao krilate hominide. Čekali su svoj trenutak dugo iščekivanog oslobođenja.

-Braćo! Pred vama je trenutak oslobođenja. Ponovno ćemo se uzdići!.- vikao je Kaledej u grčevitom klinču s Elizabalom.

Dok ih je gledao kako se hrvaju, znao je što treba učiniti, ali ne i kako. Horda pobunjenih anđela u vijavici se natiskala pored procjepa anomalije. Morao je hitno nešto učiniti no Elizabal je i dalje grčevito vodio bitku s tijelom Kaledaja. Samuel nije mogao vjerovati da to vitko tijelo osamnaestogodišnjakinje opsjednuto pobunjenim anđelom ima toliku snagu. Žalio je to tijelo, prisjećajući se usputnih romansi uz obalu mora.

-Eli, što da učinim!?- viknuo je glasno.

Samuelovo tijelo trzalo se samo od sebe. Ispunjen snagom i nekim ubilačkim nagonom, spremao se za skok na sudbonosnu Elijevu riječ.

-Uhvati bodež.- rekao je gotovo izbijajući bodež iz Kaledejevih ruku.

Krenuo je prema njima pitajući se gdje je izlaz iz ovog pakla i hoće li se napokon sve završiti. Kaledej je izbacio Elijovo tijelo iz ravnoteže. Zaokupljeno je gutao pobjedu nad svojim nekadašnjim drugom.

-Sami, sad! Uzmi mu bodež!- viknuo je u trenutku kada je Kaledej ispružio bodež i dematerijalizirao ne samo fizičko tijelo nego i Elijevu anđeosku ličnost.

Prava smrt anđela nastupa u trenutku gubljenja ličnosti. Energija zarobljena u gravitacijskoj formi subjekta ličnosti, otjecala je u prostranstvo svemirske tišine.

Gomilajuća gromada pobunjenih anđela, dupkom je ispunila prostor. U naletu bijesa i žudnje da na ljudski način osveti svojeg jedinog dobrotvora i jedino biće s kojim je ukaljao anđeosku prirodu boraveći na zemlji, zaletio se u Kaledaja i oteo mu bodež trojstva. Trenutak skrenutih misli savršeno se fokusirao samo

na jedno: zatvaranje procjepa. Dotaknuvši dršku bodeža u obliku trolisne djeteline, osjetio je nalet energije. Odmah je znao što treba učiniti. Prostor je ispunio neki nijemi trenutak bestjelesnog iskustva u kojem je vidoio sve dosadašnje događaje odvrnute unatrag. Svi događaji vraćali su se na police sjećanja onim istim redoslijedom kako su se zbili. Odvrnuta stvarnost, vratila se na početak. Bol u sljepoočnicama titrala je i nabijala. Bez svijesti vratio se u oklop svoje krvi olakšan za spas cijelog svemira kojeg nikad uistinu neće biti svjestan. Iskrivljena priroda ovog užasa, završena je. Stvarnost je resetirana.

~EPILOG~

Četiri mjeseca poslije...

dvorani ispunjenoj gomilom nepoznatih ljudi, tražio je poznata lica. Znao je da ga on tamo čeka negdje među svim tim ljudima. Na pijedestalu konačne pobjede čekao je prozivku za svoj trenutak slave. Bližilo se vrijeme kada će nakon dugogodišnjih izbivanja i mučne staze uspona konačno preuzeti pečat svojeg uspjeha: diplomu.

Kada su prozvali njegovo ime, ravnodušno je pristupio djeliteljima pečata ljudskog dokazivanja osposobljenosti. Uručivanje diplome radovalo ga je, ali istovremeno činilo ponovno nesretnim. Nešto je nedostajalo kao i uvijek tijekom njegova života. Uvijek je to bio trenutak prepada. Pružili bi mu ruku, a kada bi je htio uhvatiti, ruka bi bila uzmaknuta.

Iako već dugo nije osjećao sreću, bolni grčevi lica automatizirano nesvesno iskrivili su lice u smiješak zadovoljstva. Bljesak fotoaparata iz publike činio mu se kao neki davno zaboravljeni događaj. Dvorana ispunjena uzvicima i poticajnim riječima najbližih, zvučala je poput jecanja zaboravljenih.

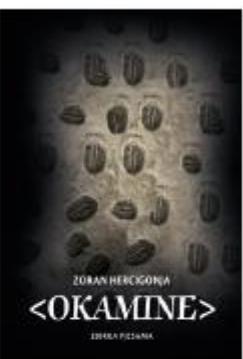
Diploma u ruci nije izazivala neko posebno oduševljenje kakvo je u dubini duše očekivao. Jednostavno je znao: nesreća je njegov put, a melankolija vječita pratnja u danima koji slijede. Nikada neće biti sretan jer takav je njegov usud. Bilo mu je jasno da nikada neće biti poput drugih bića serijskih sudbina: uvijek nesretan i sam. Sav taj žamor i iritantno skvičanje ljudi budili su klaustrofobičnu tjeskobu. S mučninom u želucu izletio je iz sveučilišne dvorane na ulicu. Prateći prolaznike nasmiješenih lica, shvatio je da nikamo ne mogu pobjeći. Svi ti smrtnici rade i žive u zatvorima svojih osobnih motiva.

Znao je da se nikada neće osloboditi prokletstva ovog mjesta i svući sa sebe preznojeno tijelo. -Mjesto voštanih figura.-zaključio je, njegov je dom, epicentar katastrofe, vječiti dom proklete sudbine...

Zbirke pjesama:

Krhotine stakla

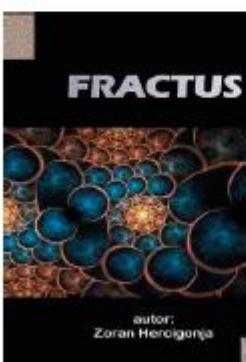
Okamine

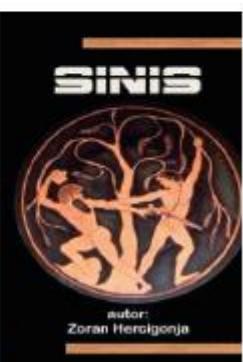
Bezimene
pukotine

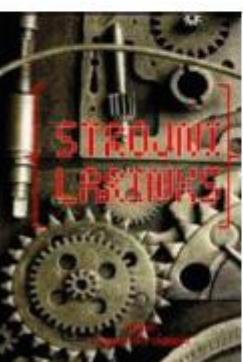
Anatomija
melankolije

Fractus

Sinis

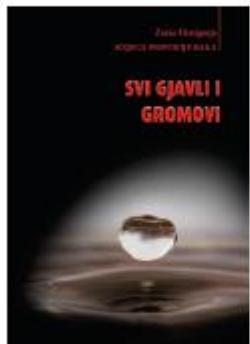

Strojni
larinks

Izabrane
pjesme

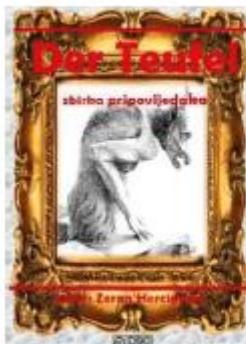
Zbirke kratkih priča i knjige pripovjedaka:

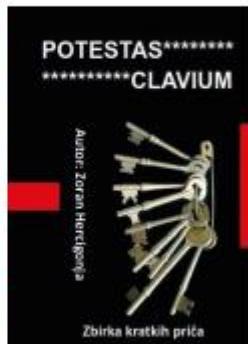
Svi gjavli i
gromovi

Ogrebotine

Der Teufel

Potestas
Clavium

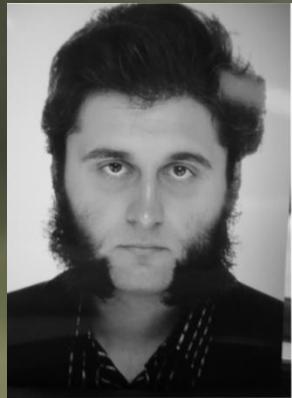
Kratki romani:

Rekвијем
насуканих

Svjetovi
intimnih egzilija

Zoran Hercigonja rođen je 1990. godine u Varaždinu. Radi kao profesor informatike. Uz profesionalne dužnosti, bavi se pisanjem poezije i kratkih priča. Kratke priče, pjesme recenzije knjiga, eseje te dramske tekstove objavljuje u časopisima Književnost uživo, Kvaka, Avlja, Zvezdani kolodvor, Etna, Eckermann te internet portalima: Očaravanje, Poezija Online, Strane, Metafora, Opusteno.